

Tại Sao Anh Lại Thích Tôi

Contents

Tại Sao Anh Lại Thích Tôi	1
1. Chương 1: Tui Sẽ Gầy Thành Chia Chóp	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	25
6. Chương 6	33
7. Chương 7	43
8. Chương 8	49
9. Chương 9	55
10. Chương 10	60
11. Chương 11	67
12. Chương 12	67
13. Chương 13	67

Tại Sao Anh Lại Thích Tôi

Giới thiệu

Edit + Beta: Thủy Ngự. Tình trạng bản gốc: Hoàn 87 chương Tình trạng edit: Hoàn. Thể loại: Xuyên qua thời không,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sao-anh-lai-thich-toi>

1. Chương 1: Tui Sẽ Gầy Thành Chia Chóp

Tiết tử: Anh cứng lên như thế mà không biết xấu hổ à?

Khúc Quân và các đồng đội ngồi trong buồng phi cơ, bọn họ sắp nhảy dù thực hiện nhiệm vụ giải cứu hàng đầu.

“Tôi có chút khẩn trương.” Đồng đội của Khúc Quân, Trần Đại Dũng nói.

“Khẩn trương gì chứ? Không phải chỉ là đi tìm nhà vi khuẩn học đó sao? Chỉ khi nào phi cơ đâm sầm xuống đất thì cả đội mới tạch hết.” Khúc Quân vô tâm vô phé nói.

“Phỉ phui cái miệng thú! Tôi đây mới không khẩn trương vì cái nhiệm vụ này đâu! Tôi là đang lo sau khi trở về, Tiểu Hồng lại quần lấy tôi!”

“Tiểu Hồng xinh đẹp như thế mà cậu lại chê à? Tôi thấy cậu lúc nào cũng cười đùa với con trai hết? Đừng nói là cậu thích tôi đấy nhá!” Khúc bày ra dáng vẻ sợ sệt nhìn Trần Đại Dũng.

“Biến đề! Bây giờ mỗi lần tôi đi nghỉ phép đều phải cải trang mới dám ra khỏi doanh trại! Tuần trước tôi chui vào xe cứu viện giả bộ làm người khiêng nước! Cả người tôi toàn là mùi mồ hôi thúi hoắc ra đấy! Không biết tên đó có mắt thánh hay sao mà nhận ra tôi ngay, đã thế còn đề tôi xuống, rồi chào cờ! Sau đó tôi giả trang thành đầu bếp doanh trại, bôi trét đầy máu heo lên mặt, kết quả tôi vừa mới bước chân ra khỏi xe hậu cần, tên đó liền đề tôi, rồi chào cờ! Cuối tuần này, tôi giả trang thành một ông già! Tôi còn tìm mấy chị y tá bên đội ngũ cấp cứu nhờ vẽ giùm nếp nhăn trên mặt cho tôi, thế mà Tiểu Hồng vẫn nhận ra tôi!! Mọe nó, ngay cả một ông lão cũng nhận ra! Đề tôi xuống...” (Chắc ai cũng biết ‘chào cờ’ = ‘dừng liệu trại’ là gì nhỉ...)

“Rồi chào cờ?” Khúc Quân hài hước nháy mắt ra hiệu.

Nếu không phải bọn họ đã thắt dây nịt an toàn, chắc chắn Trần Đại Dũng sẽ lao tới đá văng Khúc Quân ra khỏi phi cơ!

“Cậu nói xem, cho dù tôi có cải trang thành bất kì bộ dáng nào đi nữa, tại sao Tiểu Hồng vẫn luôn có thể nhận ra?”

Nhìn Trần Đại Dũng phiền não và ưu thương, nhưng trong mắt Khúc Quân thì lại thấy cậu ta đang khoe mẽ.

“Cậu nói tên đó có phải là người không hả? Một ông già khô quéo vậy mà cũng có thể chào cờ được? Tôi không muốn chung chạ với tên đó đâu!”

“Khúc Quân, tôi là một thằng đàn ông lưng hùm vai gấu, còn Tiểu Hồng kia lại mảnh khảnh ốm yếu như thế, tôi sao nỡ ụynh người ta chứ?”

“Nếu không nỡ đánh người ta thì cứ đề lại thôi! Nhìn cậu đồ con như vậy mà tự nhận mình là bé thỏ trắng sao?” Khúc Quân lắc lắc ngón tay út.

Trần Đại Dũng tức hộc máu “Khúc Quân! Cái tên xấu xa ác độc này! Ông đây cũng sẽ chúc cậu sau này dù có biến thành bộ dáng gì, tránh né thế nào, giấu giếm ra sao thì cuối cùng cũng bị người ta moi ra, rồi chào cờ!!”

Khúc Quân híp mắt đắc ý “Không sao không sao! Nếu là người đẹp như Tiểu Hồng thì tôi tình nguyện nha!”

Trần Đại Dũng hừ một tiếng “Quên nói cho cậu biết, Tiểu Hồng là nam.”

Khúc Quân lộ ra biểu tình bị sốc toàn tập “Cái gì—”

Cửa buồng mở ra, tất cả các nhân viên đứng dậy theo thứ tự chuẩn bị nhảy dù.

Khúc Quân thi hành nhiệm vụ trong khi tam quan của cậu bị vỡ vụn vì câu nói ‘Tiểu Hồng làm nam’ của Trần Đại Dũng.

Khi bọn họ tới xác phi cơ bị rơi, Khúc Quân và Trần Đại Dũng hội họp rồi quyết định đi về phía khoang phi cơ.

Bọn họ tốn nhiều công sức mới mở được cửa khoang phi cơ.

Khúc Quân và Trần Đại Dũng cùng nâng súng lên tiến vào.

Hình như nghe nói trong đoàn nghiên cứu sinh của nhà vi khuẩn học họ Lăng này có một tên gián điệp được một tổ chức phi pháp phái đến, trong quá trình tranh đoạt cái rương đựng kháng thể virus có khóa mật mã của giáo sư Lăng đã xảy ra trận tai nạn này.

Những đội viên khác cũng đã tới gần, một nhóm đứng đề phòng ở bên ngoài phi cơ, một nhóm đi theo Khúc Quân và Trần Đại Dũng vào trong.

Các nhân viên y tế bắt đầu kiểm tra những nhân viên còn sống trong khoang phi cơ.

Người lái phi cơ đã chết, còn phó lái thì bị hôn mê.

Khúc Quân nâng súng, cẩn thận tiến lên, cậu thấy một người đàn ông trẻ tuổi ngồi dựa vào khoang phi cơ, trên cổ tay trái bị khóa chung với một cái rương màu đen.

“Đã tìm thấy! Đây nhất định là giáo sư Lăng!”

Khúc Quân lập tức rút súng về, đi tới bên cạnh người đàn ông kia, chạm lên cổ tay của y “Mạch vẫn còn đập!”

Cậu vươn tay từ từ nâng đầu của đối phương lên, chỉ thấy nơi tiếp xúc đầu với khoang phi cơ có một vết máu đỏ sẫm, xem ra là đụng không nhẹ.

“Này, anh là giáo sư Lăng à?”

Không thể nào đâu, giáo sư Lăng trẻ tuổi đến vậy sao?

Cho dù đã nhắm mắt lại cũng có thể nhìn ra ngũ quan tinh xảo nhưng đầy khí vị đàn ông của người này, hơn nữa còn có dáng vẻ tri thức tinh anh, giống như Trần Đại Dũng đã nói ‘Mùi vị của phần tử trí thức’ vậy, Khúc Quân ít đọc sách nên không tìm ra từ ngữ để miêu tả người đàn ông này.

Nhưng trong mắt Khúc Quân, y là người đẹp nhất, đẹp hơn cả nam và nữ.

“Anh ta là giáo sư Lăng!”

Tiểu đội trưởng của Khúc Quân chạy đến xác nhận, sau đó hô to kêu nhân viên cấp cứu tới.

“Nơi này quá chật, chúng ta phải đưa người ra ngoài trước!” Khúc Quân nâng đầu giáo sư Lăng nói.

Lúc này, mi mắt của giáo sư Lăng hơi run nhẹ, sau đó từ từ mở mắt ra.

Đó là một đôi mắt lạnh như băng, nhưng trong trẻo hơn Khúc Quân đã nghĩ.

“Chờ má, giáo sư Lăng anh đừng có bất chợt mở mắt trừng người ta thế chứ! Để tiểu gia tôi mang anh về nhà!”

Vết máu trên trán nhanh chóng chảy vào trong mắt của giáo sư Lăng, Khúc Quân tiện tay với tấm rèm giúp y lau khô vết máu, sau đó nâng gáy của y lên, đỡ người nằm lên cáng cứu thương được nhân viên y tế đưa tới.

Vất vả một hồi mới ra khỏi buồng phi cơ, người đang khiêng cáng cứu thương đi phía trước bỗng nhiên bước hụt chân té lộn nhào ra đất, mắt thấy đầu của giáo sư Lăng sắp hôn đất, Khúc Quân phản ứng nhanh chóng, nửa quỳ xuống vươn tay đỡ lấy gáy của giáo sư Lăng.

Giáo sư Lăng mới nhắm mắt vừa nãy đột nhiên lại mở mắt ra nhìn cậu.

Nói thật, Khúc Quân rất khó tin là đôi mắt này thuộc về một vị học giả.

Ánh mắt của y rất thâm sâu, rất xa xôi, giống như ẩn chứa một luồng sức mạnh vô hình nào đó, muốn nhấn chìm Khúc Quân vào vực sâu.

“Cám ơn! Cám ơn!” Tiếng nói cảm kích của nhân viên y tế làm cho Khúc Quân tỉnh người lại.

Cậu cúi đầu nhìn giáo sư Lăng, sau đó cười “Ày da! Giáo sư Lăng, tiểu gia vừa lại cứu anh thêm một lần nữa đấy! Tiểu gia tên là Khúc Quân, sau này anh nhớ báo đáp nhé!”

“Được rồi! Được rồi! Cái tật xấu thích nói nhảm của cậu bao giờ mới chịu sửa hử! Mau rút khỏi đây thôi!”
Đội trưởng gõ một cú vào gáy cậu.

Khúc Quân đứng dậy, bất mãn nói “Anh lúc nào cũng nói chỉ số thông minh của tôi không được cao, thế mà cứ gõ gáy người ta hoài! Càng gõ càng ngu đó!”

Phi cơ không thể hạ cánh xuống nơi này được, sau khi phong tỏa vị trí, giáo sư Lăng vốn là người của tập đoàn Cự Lực liền được họ phái trực thăng tới chở đi.

“Khúc Quân, cậu nhìn thấy mặt của giáo sư Lăng kia rồi à? Nghe nói chỉ số thông minh của anh ta vượt hơn 200 lặn đấy, nếu so sánh với chúng ta, hai đứa mình là xe ủi đất, còn người ta là máy bay trên trời.”
Trần Đại Dũng khoác tay lên vai Khúc Quân.

“Thấy mặt rồi! Ế khoan! Cậu đừng có đánh trống lảng! Cậu nói Tiểu Hồng là nam à?”

“Đúng vậy! Hừ chết tôi!”

“Cậu bị tên đó đè? Có lộn không vậy trời?!”

“Tôi đã nói với cậu việc chào cờ và cái mặt đẹp của tên đó méo liên quan tới nhau! Tên đó chỉ cần phát tay một cái là đè chết ông đây rồi!”

“Tôi mới không tin đâu! Giáo sư Lăng kia cũng đẹp, nhưng khi chạm mắt với anh ta thì tôi cũng đâu có cảm giác sẽ không cưỡng lại được mà chào cờ chứ! Cậu không được thì cứ nói là không được đi!” Khúc Quân khinh bỉ liếc xéo Trần Đại Dũng.

“Bộ thẳng nhóc cậu không biết câu nói ‘Núi cao còn có núi cao hơn’ à? Nhân vật chân chính lợi hại từ trước đến giờ đều không có chỉ dựa vào sức mạnh thôi đâu! Là kỹ thuật đó! Cậu chờ vị giáo sư họ Lăng kia đường thương lành rồi phong độ nhẹ nhàng đứng trước mặt cậu...”

“Tôi sẽ nói với anh ta, tôi đã cứu anh, tôi không muốn nhiều đâu, năm triệu là được.” Khúc Quân liếc Trần Đại Dũng.

“Cứ chờ đó đi, chưa biết ai sẽ chết vào tay ai đâu.”

Trần Đại Dũng vừa mới đi về trước nửa bước thì bị Khúc Quân đập một cú vào lưng.

“Khúc Quân chết bầm! Dám đập eo ông đây! Ông đây sẽ nguyên rửa ranh con nhà cậu cả đời bị người ta đè, mãi mãi không trở nổi mình!”

“Im cái miệng thúi đi!”

Ba ngày sau, Khúc Quân kết thúc ca trực, trở về nước nghỉ phép.

Khi cậu vừa mới khai chai bia và ngồi trên sofa bật ti vi xem thời sự thì chuông cửa vang lên.

“Chào ngài Khúc Quân, chúng tôi là tổ viên trong hạng mục ‘Tư duy thâm tiềm’ (tiến sâu vào tư duy, suy nghĩ) của tập đoàn Cự Lực. Chúng tôi cần anh tiến vào trong tiềm thức của một nhà vi khuẩn học bị hôn mê sâu, cứu anh ta tỉnh lại.”

“Hả? Là ai?”

“Lăng Mặc.”

Tôi không phải là đồ ngu.... nhỉ?

Khúc Quân ngồi trên vỉa hè ngoài cổng trường, trong miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó, cặp sách tùy tiện vứt sang một bên, dù sao cũng không lo lắng có người cướp mất.

Cậu bị nghiện thuốc lá, nhưng bây giờ đã không còn như lúc trước nữa, đi tới đâu là được anh em trong đội ném cho một điếu thuốc. Mà hiện tại cậu mới có mười bốn tuổi, nếu mà ngậm một điếu thuốc trong miệng thì chắc chắn sẽ bị đội ngũ thầy cô giàu chức trách dạy dỗ và niêm cho cậu nghe một bài kinh về tương lai tươi sáng của mầm non đất nước, quan trọng là trong túi cậu chỉ có năm đồng, nếu mua thuốc lá thì sáng mai sẽ không có cơm ăn— Khúc Quân gọi đây là ‘Phiên não thời niên thiếu’.

Mặc dù có thể trải nghiệm lại ‘tuổi dậy thì’ một lần nữa, nghe thì tốt đẹp đấy, nhưng Khúc Quân cậu thật sự siêu cấp chán ghét thời thanh xuân niên thiếu này.

Bởi vì rất nhiều thiếu niên thiếu nữ trong thời thanh xuân này ăn no rửng mỡ, toàn thích nổi loạn phản nghịch, căn bản không thèm để ý đến cảm nhận của người khác, mà đối tượng cậu phải ngồi xổm trông coi là nhân vật chính đại diện cho tính cách đó – Lăng Mặc.

Cậu nhận nhiệm vụ tới đây là để tiếp cận Lăng Mặc, đạt được sự tín nhiệm của y, sau đó nói cho y biết ‘Người anh em, đừng ngủ nữa, nếu không chịu ngồi dậy thì chú em sẽ bị đưa vào lò hỏa táng đó!’

Nhưng tiến độ của nhiệm vụ trước mắt của cậu là một con số không tròn trĩnh, bởi vì cậu đã tới đây hơn một tháng rồi mà chỉ nói được khoảng chừng ba câu với Lăng Mặc. Hơn nữa cái giá gọi là ‘trao đổi’ này bao gồm ánh mắt lạnh như băng của Lăng Mặc mỗi khi nhìn cậu và ý nói ‘Đây là một kẻ ngu’.

Ồm... Còn có một chuyện làm Khúc Quân đau đầu là, sau khi cậu tới đây liền phát hiện cả người mình vốn là màu da lúa mạch, đáng người tràn đầy sức bậc và dẻo dai trước kia giờ hoàn toàn biến thành— Một thằng nhóc béo núc ních!

Khúc Quân thở dài một hơi, con người cậu không có ưu điểm gì, ngoại trừ lạc quan.

Sau ngày đầu tiên tới nơi này, cậu nhìn mình trong gương, bị thương được ba giây liền vui vẻ hớn hở ra mặt— đáng người mập mạp chứng tỏ thân thể này không có thiếu ăn! Nghĩ lại lúc ở thực tế cậu đi thi hành nhiệm vụ, chỉ toàn gặm lương khô nhạt nhẽo, có khi còn không được uống vài ngụm nước, mà còn phải nằm phục kích cả ngày ở trong rừng rậm nhiệt đới nóng cháy da, đúng là quá đáng thương! Còn bây giờ, cậu muốn ăn thì ăn, muốn mập thì mập, không cần ai quản!

Lúc này, cậu nhóc béo lạc quan đang nhìn những học sinh đi khỏi con đường trước mặt, bọn họ mặc đồng phục thể dục màu xanh giống như cậu, màu sắc nhìn có hơi cũ, nhưng đa số đều mang đến bầu không khí tràn đầy sức sống của thời thanh xuân. Vóc dáng của những học sinh này mặc đồng phục thể dục rộng rãi, ẩn hiện ra đường nét rắn chắc, có vẻ đẹp của độ tuổi mới lớn, không giống Khúc Quân— đồng phục thể dục rộng rãi mà lại mặc thành hình dáng của quả bóng lớn.

Trong lúc Khúc Quân sắp niệm xong câu ‘Thời thế an ổn, năm tháng yên bình’, mục tiêu Lăng Mặc của cậu rốt cuộc cũng xuất hiện.

Thiếu niên đó đút hai tay vào trong túi áo, đồng phục học sinh của y trông cũ hơn những đứa khác nhiều, nhưng rất là sạch sẽ. Mặc dù chỉ nhìn được gò má của y, ngũ quan còn chưa nảy nở, mặc dù xinh đẹp nhưng không mất đi nét anh khí, còn có sống lưng thẳng tắp và tiếng bước chân trầm ổn không hợp với lứa tuổi.

Về mặt của y hờ hững, trong ánh mắt lóe lên sự lạnh lẽo, tựa như thế giới ồn ào xung quanh không có liên quan gì đến mình, nhưng được cái là thỉnh thoảng có vài đứa con gái học cùng trường liếc trộm y.

Khúc Quân rất hâm mộ loại khí chất của nam chính trong các MV về đề tài thanh xuân.

Một đóa hoa cao quý lạnh lùng như vậy, chỉ có thể đứng nhìn xa xa, cũng không dám lại gần!

Lúc trước Khúc Quân cảm thấy nhiệm vụ này chỉ nhỏ như con kiến, nhưng bây giờ ngẫm lại thì chẳng khác gì một nhiệm vụ phải lao qua mưa đạn bão bom, độ khó còn cao hơn cả cái việc xuyên qua không gian để đến thế giới siêu nhiên nào đó.

Nhìn kỹ một chút, trên mặt tên này, trên người, ngay cả một cọng tóc cọng lông đều vết rõ hàng chữ ‘Người sống chớ lại gần’.

Cũng may là Khúc Quân cậu có da mặt dày, mà cả cơ thể này cũng dày béo nết!

Cậu đứng dậy, đi được khoảng hai bước thì chợt nhớ ra gì đó, cậu liền xoay người lại cầm cặp sách lên rồi đeo sau lưng.

Đi theo y suốt một đoạn đường, Khúc Quân vẫn chưa nghĩ ra lý do tiến lên bắt chuyện— Sớm biết vậy lúc trước cậu đã đồng ý để Trần Đại Dũng dạy cho cậu ‘100 chiêu của gái’ rồi, khỏi phải chịu khổ như bây giờ.

Khoan đã... Lăng Mặc không phải em gái, nếu thật sự muốn dùng cách của gái để tiếp cận cậu ta thì e là sau này có muốn làm người qua đường cũng khó à.

Trong lúc Khúc Quân còn đang suy nghĩ lung tung, phía trước có vài tên côn đồ đi tới trước mặt Lăng Mặc, cản đường của y lại.

“Ồ, nhìn xem ai đây? Là học sinh đứng top huyền thoại, hay là bảo bối trong lòng của mấy ông thầy bà cô cổ hủ kia?”

Lăng Mặc dừng chân lại, không có trả lời, cũng không thèm liếc nhìn bọn họ, mà là né sang một bên rồi đi tiếp, nhưng rất nhanh bị cản lại.

“Khoan đi đã! Anh em bọn này thêm hút thuốc nhưng lại không đem theo tiền, không bằng chú em mời bọn này điếu thuốc đi?”

Khúc Quân đứng cách đó không xa nhìn, ngoẹo đầu suy nghĩ một lát, đám côn đồ cắc kè này hình như là học ở trường dạy nghề bên cạnh.

Nghe nói trường dạy nghề này chỉ cần có tiền là được nhập học, cho nên trong đó phần lớn là lưu manh đầu đường xó chợ. Dĩ nhiên cũng không thể phủ nhận bên cạnh còn có những thanh thiếu niên chăm chỉ học tập và có tay nghề giỏi, nhưng đám côn đồ vây quanh Lăng Mặc này chắc chắn không nằm trong số đó, thường hay chặn đường cướp tiền của học sinh ở gần đây.

Ở khoảng thời gian trước, có những học sinh vì không có tiền nên bị bọn chúng chặn lại và đánh đập, vụ việc lớn đến nỗi khiến giáo viên lúc tan học phải đi tuần tra xung quanh, mới làm cho đám côn đồ này ngoan ngoãn được một thời gian, nhưng sau đó lại không nhịn được tiếp tục đi gây chuyện.

Lăng Mặc vẫn không nói gì, tiếp tục né sang một bên rồi đi tiếp.

Khúc Quân phun cọng cỏ đuôi chó ngậm trong miệng ra, cất bước theo sát phía sau.

Mặc dù với mắt nhìn của Khúc Quân, cậu biết loại hình của Lăng Mặc là ‘Mặc quần áo thì gầy, cởi ra mới được chút thịt’, nhưng mà coi đi, một đứa con trai mười bốn tuổi đầu, nếu trong hoàn cảnh này mà bày ra dáng vẻ ‘Cao lãnh chi vương’ thì chắc chắn sẽ bị đánh hội đồng đó!

“Ê, chú em tên là Lăng Mặc phải không? Chú em đi đâu vậy? Bộ tai điếc sao không nghe bọn anh kêu chú em mời điếu thuốc hả!”

Tên côn đồ cầm đầu kia hình như tên là Trình Trì, cha gã là quản lý xưởng may quần áo hăng gì đó, thi không đậu trung học, hơn nữa cũng không đọc sách nhiều, cha gã liền tiêu tiền đưa gã vào học trường dạy nghề. Không biết là học không vô hay chương trình học ít quá mà rảnh rỗi sinh nông nổi, kéo bè kết cánh đi cướp bóc.

Nhưng một màn này trong mắt của Khúc Quân chẳng khác gì một buổi trình diễn cosplay tấu hài, tóc tai quần áo của đám côn đồ này rất ‘hợp thời’, hơn nữa còn là đám ‘bất nạt kẻ yếu’ trong mắt cậu.

Lăng Mặc tựa hồ không nhịn nổi nữa, nhàn nhạt đáp trả một câu “Không có tiền.”

Ngoài phát biểu xây dựng bài trong lớp, Khúc Quân rất ít khi được nghe Lăng Mặc nói chuyện.

Giọng nói của y rất đặc biệt, giống như là tiếng vang thanh thúy của hai viên ngọc đụng vào nhau.

“Không có tiền?” Trình Trì lộ ra nụ cười tiêu chuẩn của kẻ xấu, gã vươn bàn tay tới, khi mấy ngón tay sắp chạm vào gò má của Lăng Mặc thì bị y tránh được “Ủi chà, chú em lớn lên đẹp phết, nếu là con gái thì tốt rồi!”

Một tên sau lưng Trình Trì kêu lên “Không có tiền thì làm chị dâu của bọn này đi, lấy thân báo đáp!”

Những tên còn lại phá lên cười.

Ánh mắt của Lăng Mặc lạnh xuống, y chậm rãi nghiêng mặt sang một bên, hất cằm, Khúc Quân nhìn tay y co lại thành nắm đấm, đoán chừng Trình Trì e là khó giữ được cái răng cửa của mình!

Trong lúc Trình Trì còn đang cười ngặt ngoẻo, Khúc Quân bỗng nhiên chạy tới chen ngang giữa gã và Lăng Mặc, vươn tay đưa năm tờ tiền đến trước mặt Trình Trì.

“Cái đó... Anh Trình... Em có năm đồng, hẳn là đủ cho các anh đi mua thuốc lá nhỉ?”

Khúc Quân lộ ra nụ cười thân thiện, một tay khác đẩy Lăng Mặc, ý kêu y mau đi đi.

Khúc Quân vốn cho là Lăng Mặc sẽ do dự một hồi, nhưng không ngờ y lại dứt khoát xoay người rời đi!

Giống như phát tay áo một cái, cả người liền biến mất tiêu.

Đây cũng quá giống trong tiểu thuyết kiếm hiệp huyền diệu đi!

“Này! Bọn tao đang nói chuyện với Lăng Mặc, liên quan gì đến mày!” Trình Trì đẩy Khúc Quân một cái, nhưng là... không đẩy ra được.

“Các anh chẳng phải là muốn hút thuốc à? À mà nếu không ngại thì để em làm chị dâu các anh cho?” Khúc Quân tiếp tục cười hỏi.

Trình Trì tính tiếp tục đẩy cậu ra thì bỗng sững sốt.

“Mày nói cái gì?”

“Em nói là— Để em làm chị dâu của các anh nha?” Khuôn mặt núc ních đầy thịt của Khúc Quân tiếp tục cười.

Trình Trì mém xiu nữa là bị sặc nước miếng.

“Đồ béo chết bầm! Mẹ nó có phải mày bị điên không!”

“Vậy thì rốt cuộc các anh muốn năm đồng hay là muốn em làm chị dâu?” Khúc Quân nhìn năm tờ tiền bị Trình Trì bóp nhăn nhúm trong tay.

“Nói nhảm! Đồ béo chết bầm mày muốn ăn đòn hả!”

“Em cho các anh tiền, thế mà các anh lại đánh em! Vậy thì ngày mai em nói với các bạn của mình là cho tiền vẫn bị đánh! Chẳng thà không cho còn hơn!”

Khúc Quân chính nghĩa nói.

Trình Trì ngẩn người, sau đó không nhin được đẩy cậu ra “Biến! Cút! Xéo!”

Mấy tên còn lại nhìn nhau, hoàn toàn không ngờ mọi chuyện lại phát triển tới mức này.

Khúc Quân lập tức xoay người đi theo hướng của Lăng Mặc.

Cậu thầm tưởng tượng lại một màn vừa rồi, nếu như ở thực tại, cậu vốn không cần— cống hiến năm đồng kia, mà có thể trong vòng mười giây xử sạch đám các ké này.

Quyền thứ nhất sẽ đâm thẳng vào mặt Trình Trì! Sau đó đá xéo qua tên bên trái, thuận thế tung đòn đánh ngã tên bên phải! Tiếp theo đạp lên đầu gối của tên còn lại, vặn trật khớp vai của gã, túm gã đi lãnh trọn cú đâm của Trình Trì! Sau đó đánh bay bên phải húc cùi trở bên trái, giải quyết sạch gọn!

Ồm... Tẩn bọn chúng một trận như vậy, hình như hơi ác hen?

Chẳng qua là... Tưởng tượng thì dễ đấy, nhưng làm thì khó à.

Khúc Quân nhéo cái bụng ú nần của mình, trong đầu hiện lên một chảo củ cải xào thập cẩm khổng lồ, chắc mammals ăn được trong một năm.

Cậu thở hồng hộc, vất vả lắm mới nhìn thấy Lăng Mặc ở trước mặt.

Y vẫn giữ nguyên tư thái đi ra khỏi cổng trường, vẫn là tiếng bước chân quen thuộc của y, không hề lo lắng đám côn đồ Trình Trì sẽ đuổi theo.

Khúc Quân cảm thấy không cam lòng, năm đồng của cậu đó!

Trong niên đại này, ném năm đồng chẳng khác gì vùng tiền như rác!

Tại sao một tiếng cảm ơn cũng không có liền đi thế hả!

Lúc Khúc Quân đuổi tới càng gần thì đột nhiên Lăng Mặc dừng lại.

Khúc Quân cũng dừng lại, vì quán tính quá chớn nên suýt nữa ngã sấp mặt.

Lăng Mặc xoay người lại, ánh hoàng hôn lướt qua mái nhà phía trước, khúc xạ xuống đầu vai của y, khuôn mặt vốn lạnh lùng tinh xảo lại bất ngờ trở nên nhu hòa, nhưng mà đoạn đối thoại tiếp theo sẽ đánh vỡ ảo giác này của Khúc Quân.

“Cậu đi theo tôi làm gì?”

“Tớ... Tớ đưa tên Trình Trì kia năm đồng đó!”

“Liên quan gì đến tôi?”

“Là vì giúp cậu nha!”

“Tôi có kêu cậu giúp tôi sao?”

Nói xong, Lăng Mặc ném cho cậu ánh mắt ‘Cậu xàm xí’ rồi xoay người tiếp tục đi.

“Tôi biết cậu có thể đánh Trình Trì, nhưng chỉ là nhất thời thoải mái, sau đó cậu chắc chắn sẽ bị đánh rất thảm.”

Lăng Mặc vẫn tiếp tục đi.

Nhưng Khúc Quân cảm thấy hy sinh năm đồng kia thật đáng giá! Ít nhất vừa rồi Lăng Mặc có nói chuyện với cậu!

“Trên đời này có thể dùng tiền giải quyết thì chẳng phải là chuyện lớn gì!”

Khúc Quân tiếp tục đi theo Lăng Mặc qua hai con phố.

Ngay tại lúc sắp tới nhà Lăng Mặc, y dừng lại.

Khúc Quân nhớ tới tài liệu mà tổ nhiệm vụ đã giao cho cậu trước khi thi hành nhiệm vụ này, trong đó có nói qua, lúc Lăng Mặc học trung học thì cha mẹ qua đời, mà căn nhà của y thì lại bị gia đình dì mợ có chăm sóc y mà dọn vào ở, chiếm hết căn nhà mà cha mẹ y để lại, ngay cả giấy tờ bất động sản cũng bị họ giấu đi đâu rồi, còn Lăng Mặc thì trở thành đứa ở nhờ.

Chim cu chiếm tổ chim khách đúng là rất khó coi.

Cho nên thời trung học, Lăng Mặc rất kiêng kị người khác tới nhà của mình.

“Cậu rốt cuộc muốn cái gì?”

Giọng nói lạnh nhạt không hề có chút cảm xúc nào, nhưng nếu ai thiếu kiên nhẫn thì sẽ không nghe ra.

Tôi muốn anh tin tưởng rằng thế giới này chẳng qua là trí tưởng tượng của anh mà thôi, mau chóng tỉnh lại đi!

Nhưng tôi biết nếu nói huych toẹt ra như thế thì bảo đảm anh sẽ quăng cho tôi ánh mắt ‘Cậu có bệnh à’.

Tui chỉ có nước đi đường cong để cứu nước đó!

“Tôi muốn... Tôi muốn cậu dạy tôi môn đại số! Bài kiểm tra đợt trước của tôi chỉ có 35 điểm à!”

Hơn nữa còn bài thi 120 điểm... Trung học cái gì mà ‘Cạnh huyền góc vuông’, ‘hai cạnh góc vuông’, ‘định lý đảo Pytago’, cậu đã sớm quăng nó vào một góc nào đó của tuổi thanh xuân rồi, có thể đạt được 35 điểm, Khúc Quân cảm thấy mình thật quá sức rầu!

“Cậu tên gì?”

Oắt đờ! Hỏi tên tui kìa! Tiến triển cũng quá nhanh đi!

Khúc Quân cảm thấy mình đã trở lại con đường thẳng đi cứu nước.

“Khúc Quân!”

Nói đến tên mình, Khúc Quân trả lời vô cùng hoành tráng.

“Chẳng phải cậu tên là Mạc Tiểu Bắc à?”

Lăng Mặc nghiêng đầu nhìn thẻ học sinh dính trước ngực Khúc Quân.

Toi rồi... Đã hơn một tháng mà cậu vẫn chưa thể quên được cái tên ‘Mạc Tiểu Bắc’ này! Không cần thận khai tên thật ra rồi!

“Cậu... Cậu biết tên tôi rồi còn hỏi làm gì!”

“Tôi chỉ muốn xem xem kẻ ngu si môn đại số 35 điểm này có biết tên mình không, thế mà đúng là không biết thật.”

Hai mắt Khúc Quân sáng rực lên— Woa, thật là lợi hại! Không ngờ anh lại duy nhất nói nhiều như thế với tôi!

“Tôi không dạy nổi cậu đâu.”

Lần này, Lăng Mặc là xoay người đi thật, không hề có ý định nói chuyện với Khúc Quân nữa.

Nhưng nội tâm của Khúc Quân giờ phút này nổi sóng ầm ầm, tinh thần phấn chấn hẳn lên!

Cậu rốt cuộc cũng nói chuyện được với mục tiêu rồi!

Bọn họ đã không còn là hai người xa lạ nữa!

Khúc Quân rất muốn lộn mào ra sau để chúc mừng thành công, đáng tiếc giờ có nhảy lên cũng vô cùng khó khăn.

===Hết chương 1===

Tác giả có lời muốn nói: Tổng kết Day 1.

Khúc Quân: Nếu không thì để tui làm chị dâu của các anh cho?

Lăng Mặc: Ngu si. Tôi cũng không phải là đại ca của bọn họ, cậu làm chị dâu cái quỷ gì chứ!

Cá: Hố mới của chị Bí~ Hoan nghênh lọt hố~

2. Chương 2

Khi cậu về nhà thì đã hơn bảy giờ tối.

Cậu vừa mới cầm chìa khóa vào ổ khóa thì cửa liền mở ra, một phụ nữ trung niên mặt tức giận hầm hầm nhìn cậu.

“Tiểu Bắc! Tại sao lại như vậy hả! Tại sao lại về trễ hả! Có phải lại trốn ra tiệm net chơi không!”

“Con không có! Con không có đi tiệm net mà!”

Người trước mắt đang muốn nhéo tai Khúc Quân chính là mẹ của thân phận Mạc Tiểu Bắc mà cậu đang chiếm giữ – Lương Như. Cô là nhân viên kế toán của một xí nghiệp, tương đối bận rộn vào đầu tháng cuối tháng và đầu năm cuối năm, không có thời gian ở nhà nhiều như những phụ huynh khác, nhưng cô rất thương yêu Mạc Tiểu Bắc, nhìn bộ dáng béo béo tròn tròn này của Mạc Tiểu Bắc là có thể hiểu được.

Còn cha của Mạc Tiểu Bắc là một kiến trúc sư cao cấp, rất có danh tiếng trong ngành, thường xuyên công tác ở bên ngoài.

Hôm nay cũng vậy, chỉ có hai mẹ con Mạc Tiểu Bắc ăn tối với nhau.

Nhìn thử thức ăn trên bàn, một nồi thịt kho, cá hấp, một đĩa rau xanh, ở niên đại này, có thể ăn rau xanh và thức ăn như vậy, Khúc Quân cảm thấy thật hạnh phúc vì mình có thể trở thành Mạc Tiểu Bắc.

Nhưng Khúc Quân còn chưa kịp nuốt nước miếng thì bị nữ sĩ Lương Như xách lỗ tai lên.

Người mẹ này của cậu nha, cái gì cũng tốt hết, nhưng còn về phần hay nhéo tai người khác này thì cần phải sửa!

“Năm đồng sáng nay mẹ cho con đâu rồi? Đây là tiền ăn sáng hay ngày nay của con đấy, bây giờ còn lại bao nhiêu?”

Lương Như vẫn còn nghi ngờ cậu đến tiệm net chơi kìa!

Cậu rất muốn đi lắm chứ, nhưng tiền cúng hết cho Trình Trì hết rồi, không đi được a!

“Vốn là dư lại hai ngàn rưỡi... Nhưng lỡ làm rớt lúc đi ra khỏi cổng trường...”

Cậu quyết không thể nói rằng vì để bắt chuyện với Lăng Mặc mà cúng hết tiền cho Trình Trì! Nếu Lương như không nhéo lỗ tai của mình thì cũng sẽ xách dao phay đi chém Trình Trì đó!

“Làm rơi?”

“Dạ... Con có đi vòng quanh trường học mấy lần để tìm... Nhưng vẫn không tìm được...” Khúc Quân đáng thương nói.

Cậu cũng cảm thấy bản thân đáng thương thật, dù sao cậu vẫn chưa xài năm đồng kia đi mua bánh kẹo, cũng không có mua mì trộn hay tàu hũ (tào phớ), chứ đừng nói đến tiệm net chơi, đưa hết cho tên Trình Trì kia rầu! Coi như cho Trình Trì mua thuốc lá nhưng cậu còn không được hút ké một điếu!

Lương Như lập tứ thả tay ra, ôm Khúc Quân xoa xoa nửa ngày “Con sao ngốc vậy hả! Lỡ làm rớt tiền thì làm sao có thể tìm được chứ? Con cứ nói với mẹ, mẹ sẽ cho thêm!” (Best mẹ)

“Nhưng con không biết làm sao để chứng minh mình đã làm rơi tiền?”

“Chứng minh cái gì chứ? Mẹ tin tưởng con mà!”

Hề? Mới vừa rồi còn khẳng khẳng cậu trốn ra tiệm net chơi mừ?

“Lại đây! Mau ăn cơm thôi! Đừng buồn nữa!”

Khúc Quân nhìn chén cơm được bới chất thành một ngọn núi nhỏ, trong lòng than thở một trận: Đi theo Lăng Mặc suốt một quãng đường dài, đã tiêu hao sạch năng lượng.

Ăn xong cơm tối, Khúc Quân ngồi trước bàn học nhỏ của mình, làm bộ làm tịch mở cuốn bài tập ra, dù sao ngoại trừ từ ngữ, phần còn lại nào là toán học thì có định lý, vật lý thì có ánh sáng phản xạ, tiếng anh thì có điền vào chỗ trống, cậu nhìn cũng có chút quen mắt... Nhưng lại chẳng nhớ được gì.

Đây là tiết tấu xong đời nha.

Nghĩ tới thời điểm cậu nhập ngũ, cùng đám bạn học dốt của mình cộng ly chúc mừng cuối cùng cũng thoát khỏi thi cử!

Nhưng cậu lại vạn lần không ngờ tới, trở lại một lần, cậu vẫn không thoát được kiếp thi cử.

Từ trước tới giờ giáo viên luôn nói bọn cậu, cần cù bù thông minh, nếu cố gắng sẽ có thu hoạch. Nhưng càng lớn lên, cậu càng biết rằng, càng cố gắng càng lâu thì vẫn không có kết quả gì.

Cũng giống như trước đây, cậu càng cố gắng học tập, thì câu trả lời càng trôi xa rồi lạc trôi đâu mất.

Còn Lăng Mặc, không cần phải làm bài thi khiến trời đất u ám, không cần học thuộc công thức khiến người ta đau đầu mỗi mết, y vẫn như cũ mười năm sau trở thành một nhà vi khuẩn học lừng danh khắp thế giới, là thiên tài trong thiên tài.

Ở thế giới thật của Khúc Quân bị một loại vi khuẩn tên ‘Hale’ xâm nhập và lây lan, khiến toàn cầu khủng hoảng, khi các tinh anh nghiên cứu của các quốc gia đều lâm vào bế tắc, Lăng Mặc chỉ dành nửa tháng uống trà, nhin mấy ngày mấy đêm, liền dẫn dắt cả đoàn đội nghiên cứu của y tìm được kháng thể vi khuẩn, rồi từ đó nghiên cứu ra vắc xin.

Nhưng ngay khi y mang theo thành quả nghiên cứu lên phi cơ không tới một giờ, phi cơ liền xảy ra sự cố, cũng may phi công có kỹ thuật lái rất tốt nên miễn cưỡng rơi xuống phía rừng núi.

Trợ lý của Lăng Mặc chết tại chỗ, những thành viên nghiên cứu khác không có trình độ cao siêu như Lăng Mặc nên không thể phục hồi lại thành quả nghiên cứu của y.

Còn Lăng Mặc thì bị chấn thương đầu, rơi vào hôn mê sâu.

Còn cái rương được y mang theo bên cạnh có khóa mật mã, nghe nói máy tính cần phải có mười năm thời gian thì mới có thể hoàn toàn phá giải được mật mã, mà cái rương kia làm bằng vật liệu chịu nhiệt và chịu lực cực cao, ngoại trừ có mật mã, nếu không thì không thể nào mở ra được, là một kiệt tác tân tiến nhất của công ty kỹ thuật của tập đoàn Cự Lực. Mà kiệt tác này hoàn toàn dẹp bỏ hy vọng của loài người.

Đồng thời ở đây, loại vi khuẩn tên ‘Hale’ này khi tiếp xúc vào máu nóng sẽ lập tức phát tán ra không khí, từng giây từng phút trôi qua, số người chết ngày càng tăng cao.

Y học hiện đại không thể nào thức tỉnh được Lăng Mặc, vì vậy, tập đoàn Cự Lực tài trợ cho phòng nghiên cứu của Lăng Mặc đã khởi động hạng mục hàng đầu nhưng vẫn còn trong quá trình thí nghiệm – Tư duy thâm tiềm.

Mặc dù Lăng Mặc rơi vào hôn mê sâu nhưng não bộ của y vẫn đang hoạt động bình thường, áp dụng kỹ thuật kết nối thần kinh của ‘Tư duy thâm tiềm’ là có thể đưa suy nghĩ của một người vào trong suy nghĩ của một người khác.

Tập đoàn Cự Lực phái các nhà tâm lý học, nhà thần kinh học và cả đoàn đội nghiên cứu của Lăng Mặc tiến vào trong tiềm thức của y, nhưng cuối cùng vẫn không thể thức tỉnh được y, cũng không tìm được manh mối nào liên quan đến mật mã của cái rương đựng hàng mẫu vắc xin trong đầu y cả.

Vào một ngày nào đó, sau khi kết thúc nhiệm vụ trở về nghỉ phép, Khúc Quân vừa hí hóp hút thuốc, vừa gác chân lên bàn xem thời sự có liên quan đến vi khuẩn ‘Hale’, chuông cửa nhà cậu vang lên.

Tiến sĩ Giang, người phụ trách hạng mục ‘Tư duy thâm tiềm’ đến tìm cậu, đại diện cho chủ tịch Tổng Trì của tập đoàn Cự Lực mời Khúc Quân tham gia hạng mục này, tiến vào tiềm thức của Lăng Mặc.

“Tại sao các người lại chọn tôi? Tôi không biết vi khuẩn là gì, không hiểu được tư duy phức tạp của thiên tài, còn là một đứa học dốt— Tôi và cái người gọi là giáo sư Lăng kia căn bản không thể trò chuyện với nhau được đâu!” Khúc Quân cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

“Bởi vì cậu duy trì thành tích hoàn thành nhiệm vụ giải cứu tốt đến sáu lần, hơn nữa dựa theo kết quả điều tra của chúng tôi, cậu còn là một người trời sinh lạc quan. Tôi tin tưởng cậu nhất định sẽ lay chuyển được giáo sư Lăng.”

Không biết Giang Thành lấy đâu ra tự tin với cậu thế?

“Tôi có thể cự tuyệt không? Vẫn là thuốc lá và bia thích hợp với tôi hơn.”

‘Trời sinh lạc quan’ là lí do quái quỷ gì vậy!

Khúc Quân định ngồi lại sofa thì Giang Thành liền đưa điện thoại di động có hình một người đến trước mặt Khúc Quân.

“Đây là đồng đội của cậu, cũng là giám sát viên của cậu, Trần Đại Dũng. Cậu ta trên đường đi xe buýt về thăm gia đình thì bị nhiễm vi khuẩn Hale. Cậu có 72 tiếng, sau 72 tiếng, cậu phải thay đổi một giám sát viên khác.”

Khúc Quân sững người tại chỗ, Trần Đại Dũng còn chưa đưa cậu cuốn bí kiếp cua gái đâu, làm sao có thể chết được chứ?

Nếu Trần Đại Dũng đi rồi thì sau này lúc thi hành nhiệm vụ, ai sẽ tán nhảm giải sầu với cậu? Ai sẽ đuổi muỗi cho cậu, ai sẽ gặp xui xẻo chung với cậu? Lỡ cậu chọc vào rắc rối, ai sẽ giúp cậu giải vây?

“72 tiếng... Căn bản là không đủ?”

“Ở trong đầu của giáo sư Lăng, thời gian trong đó khác với thời gian hiện thực. Cậu cảm thấy đã qua một năm, hai năm, nhưng ở hiện tại thì chỉ mới trôi qua năm phút mà thôi.”

Đối với Khúc Quân, mấy thứ này chả khác gì câu chuyện nghìn lẻ một đêm, nhưng cậu biết, tập đoàn Cự Lực vốn đứng đầu thế giới về khoa học kỹ thuật, thậm chí có lời đồn đãi rằng họ còn phát minh ra kỹ thuật xuyên không, đi đến dị thể để tiến hành nghiên cứu thăm dò.

Cho nên đối với tập đoàn Cự Lực, cái gọi là ‘Tư duy thâm tiềm’ này không phải là khoa học viễn tưởng.

“Vậy thì sau khi tiến vào tiềm thức của giáo sư Lăng, tôi cần phải chú ý cái gì? Nếu anh ta kháng cự tôi, tiêu diệt tôi thì sao?”

“Nếu vậy thì cậu phải nhớ ba quy tắc. Thứ nhất, tiềm thức chính là phản ánh lại cuộc sống trong thực tại. Cậu nhìn thấy mỗi một con người, mỗi một chuyện xảy ra trong đó thì đều đã từng xuất hiện hoặc xảy ra

trong thực tại, có lẽ bởi vì cậu và các nghiên cứu viên mà đã từng tiến vào đã làm thực tại xảy ra chút chênh lệch nhỏ, nhưng giáo sư Lăng cũng sẽ dựa vào cuộc sống của mình ở thực tại mà trải qua, và hướng mọi sự việc đến kết cục cuối cùng vốn dĩ.”

“Còn quy tắc thứ hai?”

“Ở trong tiềm thức của giáo sư Lăng, cho dù phát sinh chuyện gì đi nữa thì cậu cũng phải bảo vệ anh ta, tuyệt đối không được để anh ta chết trong tiềm thức của mình, nếu xảy ra chuyện như vậy... Anh ta sẽ hoàn toàn không tỉnh lại.” Ánh mắt của Giang Thành vô cùng nghiêm túc.

Mà Khúc Quân cũng cảm thấy đây là nguyên tắc trọng điểm nhất.

“Tôi nhớ rồi. Nhưng còn nếu tôi chết thì sao?”

“Cậu sẽ rút ra khỏi tiềm thức của anh ta, kết thúc tư duy thâm tiềm.”

Tuy rằng đội trưởng của cậu đã từng không chỉ một lần bó tay mà tỏ vẻ ‘Khúc Quân, cậu chính là kẻ ngốc nhất mà tôi từng biết’, nhưng Khúc Quân vẫn lạc quan tự cho là trí thông minh của mình tuyệt đối thuộc về tầng lớp trung bình của kim tự tháp.

“Tuyệt đối sẽ không.”

“Còn quy tắc cuối cùng.”

“Cuối cùng, giáo sư Lăng chính là tự làm chủ ý thức của mình, nhưng không ai có thể khống chế hoàn toàn tiềm thức của mình, chúng tôi sẽ đưa cậu tiến vào ý thức bề ngoài của anh ta, có thể lên vào sâu bao nhiêu thì phải coi anh ta sẽ tiếp nhận cậu đến mức nào. Chúng tôi không thể bảo đảm cậu sẽ trở thành nhân vật nào trong ý thức anh ta, nhưng căn cứ theo kinh nghiệm trước đó của chúng tôi, chắc hẳn sẽ không phải là nhân vật quan trọng gì.”

Vì thế... Lần đầu tiên Khúc Quân xuyên vào tiềm thức của Lăng Mặc, cậu biến thành bạn cùng lớp thời trung học của y, một đứa học dốt, và còn là một đứa béo.

...Quả nhiên không phải là người quan trọng gì.

Sáng sớm hôm sau, Khúc Quân vừa nghe tiếng đồng hồ báo thức liền bò dậy, mọi thứ giống như bản năng vậy, cậu xếp chăn vuông góc thẳng thớm như miếng đậu hũ, sau đó vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Lương Như đeo tạp dề, mới vừa gõ cửa phòng con trai liền ngăn người.

Từ một tháng trước, sáng nào con trai cô cũng đều không cần cô gõ xoong gõ chảo liền tự mình thức dậy, ngay cả chăn mền đều được xếp chỉnh tề. Lương Như đứng nghiên cứu giường con trai mình một hồi lâu, con trai Mặc Tiểu Bắc của cô từ khi nào thì biết xếp chăn hình đậu hũ vậy?

Hồi nào tới giờ, Mặc Tiểu Bắc luôn đặt báo thức lúc sáu giờ sáng, nhưng lại nướng tới bảy giờ mới rời giường, nhưng đối với Khúc Quân mà nói, có phúc lắm được dậy lúc sáu giờ đó!

Khi còn ở trong quân đội, thường xuyên mới vừa đặt lưng xuống giường, chăn còn chưa nóng thì đã bị gọi đi làm nhiệm vụ, bây giờ trở thành Mặc Tiểu Bắc, Khúc Quân có thể ngủ thẳng cẳng đến sáng, quả là một chuyện hạnh phúc nhất đời cậu nha!

Ồm, cậu lại tìm ra được chỗ tốt khi trở thành bé mập Mặc Tiểu Bắc, đó chính là được ngủ ngon.

Mặc dù không biết có theo logic khoa học không mà trong ấn tượng của Khúc Quân, cậu bé mập này giống như luôn có giấc ngủ tốt.

===Hết chương 2===

Tác giả có lời muốn nói: DAY 2.

Khúc Quân: Tui lạc quan cho rằng bé mập luôn ngủ rất ngon!

Lăng Mặc: Sống chung với tôi mà cậu còn muốn ngủ à?

Khúc Quân: Ngay cả bé mập mà cũng gặm sạch, rốt cuộc anh có lòng tự trọng của một người có chỉ số thông minh cao ngất ngưỡng không hả!

Lăng Mặc: Lúc mập cậu là một cái bánh bao, khi gầy xuống là một con tôm bị lột vỏ, tôi gặm hay không gặm thì có liên quan gì đến lòng tự trọng, đều do khẩu vị mỗi người thôi.

Khúc Quân: Chòì má, ông đây sẽ nổ banh xác mi ra!

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngồi vào bàn ăn, mặc dù Khúc Quân đã nhìn cảnh tượng này hơn chục lần, chậu rửa tay nhỏ, một tô mì, chén đậu xanh, bánh bao nhân thịt bò và măng non, một chút thức ăn thôi mà đã chiếm hơn nửa cái bàn.

“Mẹ, mẹ cũng tới ăn chung đi! Mất hóp lại rồi kìa!” Khúc Quân lớn tiếng nói.

“Con ăn đi, mẹ đã ăn rồi! Mau ăn đi kéo trẻ học, nếu không giáo viên chủ nhiệm của con lại gọi điện rêu mẹ nữa!”

Khúc Quân thầm trợn mắt, từ trước tới giờ, kỷ luật và thói quen của cậu không cho phép cậu lãng phí thức ăn, cho nên trước tiên phải cấp tốc giải quyết tô mì.

Cậu cúi đầu xuống, xì xà xì xụp, một hơi chén sạch.

Thật ra thì lúc này đã no được một nửa, hơn nữa cũng cung cấp năng đủ năng lượng cho một cậu nhóc mười bốn tuổi. Cậu phải giảm bớt khẩu phần ăn để dạ dày nhỏ lại.

“Tiểu Bắc, sao con không ăn bánh bao và đậu xanh? Con không sao chứ? Có phải bị bệnh không?”

Lương Như đeo tạp dề từ phòng bếp chạy ra.

Khúc Quân dừng một chút.

Tiêu rồi tiêu rồi... Nữ sĩ Lương Như là một người mẹ thương con bình thường như bao người mẹ khác, nhưng trong việc ăn uống của con cái, cô sẽ trở nên cực kỳ không bình thường.

“Dạ... Con muốn học xong rồi mới ăn bánh bao. Buổi sáng ăn vậy là no rồi, no quá sẽ cảm thấy buồn ngủ.” Khúc Quân thông minh đột xuất, nghĩ ra được một cái cớ vừa hợp lý vừa khoa học.

“Thì ra là vậy! Tiểu Bắc, con nghe mẹ nói nè, trước kia con lúc nào cũng có thể ăn thêm ba cái bánh bao nữa mà! Nếu không chưa đến giờ cơm trưa là con đã đói rồi! Con nhìn lại người mình đi, dạo gần đây gầy xuống nhiều lắm đấy!”

Nói xong, Lương Như lấy một cái hộp ra rồi bỏ ba cái bánh bao vào, sau đó nhét vào trong cặp sách của Khúc Quân.

Mẹ con ơi, mẹ nhất định là mẹ ruột của con! Cho dù con trai mình có mập đến nỗi nhét không vừa cả vũ trụ này, mẹ cũng đều cảm thấy con trai mình vẫn quá gầy!

Khúc Quân đeo cặp sách, cộng theo trọng lượng của ba cái bánh bao, hì hục đi bộ đến trường.

Ấy da... Nghĩ lại lúc mà cậu vác 30 kg lương thực trợ viện cùng đồng đội của mình chạy như bay trong rừng rậm, nhưng mà bây giờ cậu lại không kham nổi trọng lượng của cơ thể mình a!

Cậu nhất định phải nghiêm túc bàn bạc với cái người gọi là tiến sĩ Giang phụ trách hạng mục ‘Tư duy thâm tiềm’ kia mới được, ít nhất phải cho người ta một cơ thể đáng tin cậy chứ!

Khi Khúc Quân vào phòng học, rầm một tiếng ngồi xuống, tiếng chuông vào học cũng lập tức vang lên.

Hôm nay là tiếng Anh, vừa vào lớp đã nhìn thấy Sở Ngưng, đại diện cho lớp Anh Ngữ vác cái mặt đầy kiêu ngạo đi lên bục giảng, yêu cầu cả lớp học từ đơn.

Khúc Quân tùy tiện nhìn một chút, chợt phát hiện mấy đứa con trai cũng đặc biệt nghiêm túc học, cậu nhớ ra rồi, mấy đứa con trai ở lứa tuổi này có vẻ rất thích con gái học giỏi, càng không phải nói đến vẻ ngoài xinh đẹp của Sở Ngưng.

Khi Sở Ngưng đọc xong ba từ đơn sẽ ngừng đầu lên kiểm tra, mấy đứa con trai kia liền đặc biệt nghiêm túc. Nhưng mỗi lần tầm mắt của Sở Ngưng quét qua một vòng quanh lớp học, thù cuối cùng cũng sẽ dừng lại trên một người.

Ồ hớ... Người đó chính là Lăng Mặc.

Chỉ tiếc Lăng Mặc luôn tập trung nhìn cuốn từ vựng tiếng anh trong tay, chưa bao giờ ngừng đầu nhìn cô một lần nào.

Haizz, cô gái à, chờ đến khi bạn trưởng thành rồi thì bạn sẽ nhận ra rằng, một đứa con trai luôn đắm chìm trong thế giới của riêng mình như cậu ta sẽ không bao giờ hiểu được cách quyến rũ bạn đâu, sẽ không làm bạn vui vẻ, cũng không biết quan tâm chăm sóc bạn, bạn dành tất cả mọi thứ trong thế giới của bạn tặng cho cậu ta, cậu ta cũng sẽ không thèm đâu. Vẫn nên để mắt tới người đàn ông men lỳ như tui này, ôn nhu hiền lành, lại thân thiện nữa, xem bạn là trung tâm, toàn tâm toàn lực ủng hộ bạn, đội bạn lên đầu, tôn bạn làm một con khổng tước rực rỡ và đầy kiêu ngạo!

Có lẽ là do ánh mắt của Khúc Quân quá ‘thẳng thắn’, Sở Ngưng hung ác trợn mắt nhìn cậu.

“Mạc Tiểu Bắc, trang ba mươi hai, từ đơn số ba đọc như thế nào?”

“Hở?”

Khúc Quân vội vàng lật cuốn từ vựng, vừa rồi mới đọc đến trang hai mươi lăm, sao bây giờ đã nhảy tới trang ba mươi hai rồi?

Ánh mắt của những học sinh khác đều nhìn sang, ngay cả mấy đứa con trai thích thầm Sở Ngưng cũng đang hóng chờ bộ dáng xấu hổ của cậu.

“Violinist.”

Cũng may là trước đó cậu được phái đi bảo vệ một dàn nhạc hòa tấu hải ngoại, nếu không thì cậu tạch cái từ đơn này rầu!

Sở Ngưng ngẩn người.

Giáo viên chưa có dạy tới từ đơn này, cô phải soạn bài trước ở nhà thì mới biết được, Mạc Tiểu Bắc ngay cả phát âm còn không giỏi, tại sao cậu lại có thể phát âm chuẩn xác từ đơn này như vậy, nhấn trọng âm cũng đúng, còn mang theo chút âm vị nước ngoài?

Khúc Quân theo bản năng liếc nhìn Lăng Mặc, y vẫn an tĩnh như cũ, thật giống như không có liên quan gì đến thế giới này, nhưng lại có một loại cảm giác không cam lòng vì bị thế giới bỏ rơi.

“Ừm. Mạc Tiểu Bắc, sớm có chuẩn bị bài trước, nhưng đừng nhìn tở nữa.”

Sở Ngưng vừa nói xong thì cả lớp cười ồ lên,

“Tớ không có nhìn cậu...” Khúc Quân nói.

“Vậy thì mới nãy cậu nhìn đi đâu?”

“Tớ đang ngẩn người a.” Khúc Quân trả lời.

Trong lớp học đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Tầm mắt của Khúc Quân khẽ liếc nhìn Lăng Mặc, một giây kia, môi của y cơ hồ nhếch lên, một độ cong vi diệu như thế giống như một vết nứt đủ để cho một người lên vào, Khúc Quân lập tức nhìn thẳng tới nhưng phát hiện Lăng Mặc đã trở về biểu tình lạnh lùng không quan tâm ai như cũ, cho dù Khúc Quân có cố thế nào thì cũng không moi ra được manh mối nào.

Ồi... Cậu quả nhiên rất ghét loại con nít như Lăng Mặc, thật giống như một viên đậu bằng đồng, đốt hoài không cháy, hầm hoài không nhừ.

Tiết đầu tiên là môn ngữ văn, nói đến văn thơ cổ đại, không ít con trai trong lớp này muốn trốn tiết.

Khúc Quân thì đang cố gắng chăm chú nhìn giáo viên môn văn, ghi nhớ những gì cô nói vào đầu, tuy vậy nhưng không tới năm phút cậu liền gật gù buồn ngủ.

Trong lúc giáo viên cầm sách giáo khoa vừa giảng bài vừa đi xuống cuối lớp, dưới chân Khúc Quân đột nhiên khẽ rụng phải cái gì đó rơi xuống.

Cậu mở mắt ra cúi đầu nhìn, phát hiện dưới chân có một quyển sách, bìa sách thoạt nhìn khá cũ, trên đó là một nhân vật giang hồ được vẽ tay, Khúc Quân khó khăn khom người xuống nhìn thì phát hiện đây là một cuốn tiểu thuyết, phiên bản cổ xưa, tên sách là , tác giả là Hoàng Long Tiểu Tiểu Sinh.

Lật mặt sau xem thì thấy giá của cuốn sách này là 1 đồng 98 xu, đúng là một ‘quyển sách cũ’.

Ở lứa tuổi này của học sinh, không hiếm lạ học sinh thích đọc tiểu thuyết kiếm hiệp, chẳng qua là Khúc Quân biết ai là Kim Dung, Cổ Long chuyên viết tiểu thuyết kiếm hiệp, nếu không thì cũng có Hồng Lâu Mộng. Nhưng còn tác giả ‘Hoàng Long Tiểu Tiểu Sinh’ này thì cậu chưa từng nghe qua.

Khúc Quân tùy tiện lật xem trang đầu tiên, bên trong là một bức tranh vẽ bằng tay nóng bỏng khiến cậu sững sốt, còn trang chữ viết bên kia cũng khiến cậu đỏ tới tận mang tai, không hổ là ‘mê tình’ nha, miêu tả một cách chi tiết tường tận các loại hình ảnh ướt át kiểm điểm, làm cho Khúc Quân suýt phụt máu mũi.

Lúc này đứa con trai ngồi bàn sau lấy bút chọt chọt gáy cậu “Thằng béo, trả sách lại đây!”

Khúc Quân kinh ngạc nhìn đối phương, trên mặt bạn học này tràn đầy vẻ ục hiếp.

Chẳng lẽ tui không trả cho cậu là cậu làm thịt tui à?

“Cậu đó, lông còn chưa mọc đủ mà đi đọc ba cái thứ này, coi chừng sau này không cao lên được.” Khúc Quân chuẩn bị ném trả quyển sách kia lên bàn đối phương.

Cậu vừa mới xoay người thì giáo viên liền nghe thấy tiếng động, cô quay đầu lại, đi tới bên cạnh chỗ ngồi của Khúc Quân.

“Mạnh Phi, mới vừa rồi em bỏ gì vào trong học bàn vậy?”

“Không có gì... Mới vừa rồi em làm rớt cuốn bài tập, nên nhặt lên bỏ vào học bàn thôi ạ.”

“Lấy cuốn bài tập đó ra.” Giáo viên môn văn gõ tay lên bàn.

Các học sinh khác cũng nhìn sang.

Mạnh Phi bất đắc dĩ lấy ra một cuốn bài tập tiếng anh từ học bàn đưa cho giáo viên.

Giáo viên nhìn một cái rồi lạnh lùng nói “Tiết sau không được làm việc riêng trong giờ học nữa, đừng tưởng cô không thấy được.”

Nói xong, giáo viên tiếp tục tụng bài thơ cổ ru ngủ cả lớp.

Mạnh Phi hung hăng đá vào ghế Khúc Quân, nhỏ giọng nói “Chút nữa hết tiết, xem tao có làm thịt mày không hả thằng béo chết tiệt.”

Khúc Quân xoa xoa chóp mũi, trong đầu nghĩ: Tới đề! Nhìn coi thằng nhóc mi có ném nổi ông đây xuống lầu không!

Sau tiết ngữ văn, Khúc Quân muốn ra ngoài mua nước ấm uống, ai biết Mạnh Phi đột nhiên đứng lên chặn trước mặt cậu.

Mà các học sinh sau lưng đã lui ra xa, đám Trần Kiều cũng vây lại, Khúc Quân biết mấy đứa nhóc này hẳn là fan của ‘Hoàng Long Tiểu Tiểu Sinh’ đây mà.

“Thằng béo chết tiệt, đừng nói với tao là mày không cố ý?”

Các học sinh ngồi trong lớp cảm thấy tình huống không ổn, nhóm nhóc con này khá là bá đạo trong lớp, mà dáng vẻ mập mạp của Khúc Quân lại không phải là loại hình được nhiều bạn trong lớp thích, vì thế mọi người đều rối rít ra ngoài.

“Này, các cậu kêu tớ là thằng béo thằng mập thì không sao, cũng tại tớ vốn mập mà. Nhưng các cậu lại kêu tớ là thằng béo chết tiệt, có phải là quá ác độc rồi không? Tớ còn sống sờ sờ ra đây này! Hơn nữa tớ cũng không có cố ý, tớ đâu biết các cậu đọc sách đen trong giờ học rồi ném tới chân tớ chứ?” Khúc Quân trả lời.

Mạnh Phi đứng sau lưng Trần Kiều hừ lạnh một tiếng “Mày không xem thì sao biết đó là sách đen? Nói trắng ra là mày đang nghĩ bậy trong đầu, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra đứng đắn, đúng là cái thứ biến thái!”

Khúc Quân ngẩn người, á đù! Thật lợi hại nhóa!

Học sinh trung học ở thời đại này mà cũng có thể mắng chửi người có câu có cú như thế à!

Sau đó, nhóm nhóc con này há miệng cười ngật ngoẻo.

“Thằng béo chết tiệt kia, thật ra thì mày rất thèm muốn chứ gì? Cho nên mới giữ khư khư không chịu trả cho bọn tao!” Mạnh Phi liếc mắt khinh bỉ.

Bọn họ đều muốn nhìn thấy bộ dáng mặt đỏ tía tai, xấu hổ ghen hòng của Khúc Vân.

Ai ngờ Khúc Quân sờ cằm, cười nói “Các cậu nói tớ bỉ ổi, biến thái! Nhưng tớ cũng không có cách nào chứng minh bản thân trong sạch được, nhưng mà bị người ta vu oan chuyện mà bản thân không hề làm thì có thể làm cho tâm lý trở nên uất ức, thế nên cũng chỉ có cách trực tiếp làm lun cho rồi!”

“Giề?”

Mạnh Phi còn chưa kịp phản ứng, Khúc Quân liền lấy quyển sách ‘tiểu thuyết kiếm hiệp’ kia từ học bàn của mình ra.

“Mày làm gì đó!”

Mạnh Phi tính vươn tay cướp lại nhưng Khúc Quân nhanh chóng lui về sau.

“Làm một thằng béo bỉ ổi nè! Biến thái nè!”

Khúc Quân vừa lùi về sau vừa đắc ý cười.

Mấy tên nhóc miệng còn hôi sữa bọn bây mà đòi đấu với anh à!

“Bắt nó lại!”

“Nó nhất định sẽ cầm sách đưa cho giáo viên!”

Lũ ngốc, hàng cổ hiem như vậy, anh đây phải giữ lại để ‘học tập’ chứ, sao có thể nộp cho giáo viên được?

“Đánh chết nó!”

Khi Mạnh Phi tung một cú đấm vào ngực Khúc Quân, cậu bỗng nhiên ý thức được, bây giờ cậu đang là một nhóc béo Mạc Tiểu Bắc, không đủ nhạy bén nha!

Chọc không nổi thì đành ba mươi sáu kế chạy là thượng sách thôi!

Khúc Quân lập tức xoay người, nhưng chưa kịp bước được một bước thì liền đụng vào một người.

Rõ ràng da thịt rất dày nhưng cảm giác xương cốt run lên như vậy làm cho Khúc Quân phải ngẩng đầu lên, liền chống lại một đôi mắt trong trẻo nhưng lại sâu không thấy đáy.

Còn mũi của Khúc Quân thì ngửi thấy hương thơm xà phòng thoang thoảng, và với mùi vị đã được phơi khô dưới nắng.

===Hết chương 3===

Tác giả có lời muốn nói: DAY 3.

Khúc Quân: Một cuốn sách đen giá 1 đồng 98 xu này là tui tìm được dưới giường của ba tui đó! Chắc chắn là một vật rất quý giá!

Lăng Mặc: Cùng nhau xem đi.

Khúc Quân: Có quý mới xem chung với anh.

Lăng Mặc: Vậy thì cùng nhau học tập.

Khúc Quân: Tui dốt toán quá, mau dạy cho tui đi!

Lăng Mặc: Tôi nói là cùng nhau học tập .

Khúc Quân: ...Nói thiệt, anh thích hợp đọc sách sinh học hơn...

Chú thích chương trước: Xếp chăn hình đậu hũ là kiểu xếp chăn trong quân đội

Tàu hũ (tào phớ)

4. Chương 4

Sau lưng bị Mạnh Phi cấp tốc thụi cho một quyền, nhóm của Mạnh Phi cũng xông tới.

Khúc Quân không chịu nổi bọn họ đánh liên hoàn vào lưng như thế, trực tiếp ngã nhào về trước, đụng ngã luôn người đứng trước mặt mình.

Đối phương định bầu vào bàn học bên cạnh nhưng cũng vô ích, bàn học phát ra tiếng cọt két, cả hai người đều té xuống.

Lúc té xuống kia, mắt thấy gáy của đối phương sẽ đụng đất, trái tim của Khúc Quân như vọt tới cổ họng, lập tức chìa tay ra đỡ lấy đầu đối phương, khẽ rên ‘ai da’ một tiếng, ngón tay của Khúc Quân đau đến muốn rớt nước mắt.

“Nó... Hình như đè lên Lăng Mặc rồi thì phải...” Mạnh Phi nhìn một màn trước mắt, có chút lơ mơ.

“Lăng Mặc? Cậu ta vào lớp rồi?” Trần Kiều đứng sau lưng Mạnh Phi liền chen tới.

Lý Viễn Hàng kéo lại Mạnh Phi và Trần Kiều “Hai đứa bây sợ cái gì?”

Lăng Mặc đang được Khúc Quân bảo vệ đầu liền co gối, hung hăng thục vào bụng của Khúc Quân, đến nỗi cậu muốn ói ra hết lục phủ ngũ tạng, Khúc Quân ho khan đứng dậy.

“Chời má! Tớ là sợ cậu bị đập đầu! Bộ cậu có lương tâm không vậy!”

Mọi, bây giờ không chỉ có ngón tay bị đau, mà bụng cũng bị đau nữa, đúng là xui xẻo mà!

“Tại cậu đề lên người tôi.”

Giọng nói của Lăng Mặc cực kỳ lạnh lùng, nói thay cho sự vô nhân tính của y.

Còn cuốn sách ‘tiểu thuyết kiếm hiệp’ bị Khúc Quân và Mạnh Phi tranh đoạt trước đó hiện đang nằm chổng chơ bên cạnh Lăng Mặc.

“Này, Lăng Mặc! Mau trả sách lại cho bọn tao!” Lý Viễn Hàng lạnh lẽo nói.

Khúc Quân nhớ ra Lý Viễn Hàng là em họ của Lăng Mặc, nhưng nhìn qua thái độ của cậu ta thì có vẻ giống như không đội trời chung với Lăng Mặc.

Lăng Mặc đứng dậy, phủi bụi trên đồng phục của mình, không hề có ý định nhặt lên cuốn ‘tiểu thuyết kiếm hiệp’ kia, chỉ nhặt lên bình nước bị rơi xuống đất rồi trở về chỗ ngồi của mình.

“Tở về cái gì!” Lý Viễn Hàng hừ một tiếng, đi đến nhặt quyển sách kia lên, ném trả lại Mạnh Phi.

Còn Lăng Mặc thì ngồi ở chỗ của mình, giở sách để trên bàn, y hơi nghiêng mặt, trông rất bình tĩnh.

Đó là một loại ung dung không để mọi thứ vào mắt.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, đám nhóc Mạnh Phi trở về chỗ ngồi, còn Khúc Quân thì giật giật ngón tay của mình.

Giời ạ, đau quá đi!

Nhưng trong lòng cậu càng đau hơn, bởi vì cậu có dự cảm xấu— Lăng Mặc có lẽ là loại người cho dù cậu có tan xương nát thịt thì cũng không thể nào xông vào thế giới của y được.

Tiết thứ hai kết thúc, tiếp theo là tập thể dục giữa giờ mà Khúc Quân cậu cực kỳ không thích.

Nếu là cơ thể săn chắc trước kia của cậu thì cậu sẽ không ngại ăn mặc giống như super man, sau lưng khoác áo choàng, cả người mặc bộ đồ bó sát kèm theo cái quần lót ở bên ngoài, biểu diễn một phen. Nhưng còn bản thân cậu bây giờ, cho dù làm động tác gì thì cũng giống như quả banh lắc qua lắc lại...

Khúc Quân đi theo các bạn học đến sân tập thể dục, mọi người xếp thành từng hàng.

Dựa theo quy định của lớp, mỗi ngày sẽ có một bạn đại diện lên hướng dẫn cả lớp tập thể dục.

Hôm nay vừa vặn tới lượt Lăng Mặc.

Khúc Quân đứng ở hàng đầu tiên, nhìn bóng lưng của Lăng Mặc ở trước mặt mình, bỗng nhiên cậu cảm thấy hơi vui vui.

Tập thể dục giữa giờ cũng không làm người ta thấy chán ghét lắm!

Tiếng nhạc thuở xưa tràn đầy cảm giác quen thuộc vang lên, Khúc Quân ngây ngốc nhìn bóng lưng của Lăng Mặc.

Động tác của Lăng Mặc rất tiêu chuẩn, nhưng là loại tiêu chuẩn này mang theo chút tùy ý phóng khoáng.

Khúc Quân cứ như vậy ôn lại bài thể dục giữa giờ theo động tác của Lăng Mặc mà cậu đã quên sạch từ đời nào rồi.

Tay chân của Lăng Mặc vốn dài, nên đứng làm mẫu tập thể dục giữa giờ cho cả lớp cũng rất là có khí chất, Khúc Quân tập theo y, các cử động tay chân cũng dần trở nên nhuần nhuyễn tự nhiên hơn.

Sau vài động tác, cả người đổ không ít mồ hôi, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Ai mà ngờ rằng tới động tác căng ngực, Khúc Quân tập theo Lăng Mặc dang rộng hai chân, uốn người và căng ngực, chỉ nghe ‘roẹt’ một tiếng, Khúc Quân cảm thấy phần đùi bên trong đột nhiên man mát!

Xong đời!

Ngay sau đó sau lưng truyền đến một trận cười vang.

Khúc Quân sắp điên rồi! Cái quái gì mà tập thể dục cũng rách quần nữa hả! Đồng phục học sinh tuyệt đối là hàng chất lượng kém!

Cậu yêu cầu được bồi thường!

Khúc Quân không thể không rời khỏi sân tập để đi đến phòng y tế, mượn kim chỉ, cõng quần, ngồi trên giường bệnh nhỏ, bắt đầu vá chỗ rách lại.

“Ôi chao, không ngờ Mặc Tiểu Bắc còn biết vá quần nữa cơ đấy!” Y tá nhắp một ngụm trà nói.

“Dạ, em biết!”

Khúc Quân thành thạo vá xong chỗ rách, mũi chỉ cũng rút xong, y tá nhìn vết khâu của Khúc Quân, cười nói “Sau này nếu có ai bị rách da thì đến nhờ em nha.”

“Tất nhiên là được.” Khúc Quân cười híp mắt mặc quần vào, rồi leo xuống giường.

Đừng có nói giỡn, cậu thật sự biết khâu vết thương đấy.

Khi cậu đi tới cửa lớp thì trùng hợp thấy Lăng Mặc đang cầm bình nước đi vào lớp.

Nếu là chạm trán nhóm Mạnh Phi và Lý Viễn Hàng, Khúc Quân sẽ héch mặt chen vào trước, nhưng còn Lăng Mặc...

Cậu sẽ gắng gượng đi sau lưng y a!

Khúc Quân muốn lui về sau hai bước để Lăng Mặc vào trước, ngay tại bọn họ cách nhau không tới 50 cm, giọng nói của Lăng Mặc vang lên “Đây coi như là trực đảo Hoàng Long sao? Hoàng Long Tiểu Tiểu Sinh.”

Khúc Quân ngược mắt lên nhìn, cậu cảm thấy có phải mình bị lãng tai không?

Nhưng Lăng Mặc đã đi vào lớp ngồi xuống chỗ của mình rồi.

Trực đảo Hoàng Long? (Một kiếm xuyên tim kẻ thù, nghĩa bóng: đi sâu vào lỗ:))))))

Đúng rồi! Đó... Đó là văn án của quyển sách <Võ lâm mê tình lục> kia, cái gì mà song long hí châu (quan hệ 3P 2nam x 1 nữ)... Trực đảo Hoàng Long...

Còn có Hoàng Long Tiểu Tiểu Sinh... Điều này nói rõ Lăng Mặc đã thấy quyển sách kia, cũng khẳng định là y đã đoán được nội dung trong sách.

Ôi chao... Thật là mất mặt!

Chẳng lẽ trong lòng Lăng Mặc cũng nghĩ cậu là một thằng béo thô bỉ?

Khúc Quân lại một lần nữa tổn thương sâu sắc.

Lũ con nít ranh mới tí tuổi đầu mà đã đọc mấy cái thứ này! Cái gì mà Hoàng Long Tiểu Tiểu Sinh chứ!

Đám nhóc tụi bây biết trực đảo Hoàng Long có ý nghĩa là gì không?

Được rồi...Sách cũng đã xem, không biết mới lạ...

Học cả ngày ở trường đối với Khúc Quân thì chả khác gì đang ngồi trên phi cơ, cậu chỉ để ý đến điểm cuối, không thêm phân biệt đông tây nam bắc.

Cũng may là tiết Toán có chăm chú nghe giảng nên hiểu được chút chút, nhưng còn định lý chứng minh mệnh đề bla bla, cậu liền bó tay, một khi đã không nghe kịp giáo viên giảng bài là cậu liền bắt đầu mệt mỏi ngay.

Vất vả lắm mới giờ tan học, nhưng ngoài trời lại đổ mưa lớn.

Khúc Quân lục cặp nửa ngày, phát hiện nữ sĩ Lương Như đúng là túi thần kì của Doraemon, ngay cả dù che mưa cũng chuẩn bị cho cậu.

Cậu vừa mới liếc qua chỗ ngồi của Lăng Mặc thì thấy người đã sớm về.

Cậu nhớ Lăng Mặc không có đem dù theo, chẳng lẽ muốn dầm mưa một đường về nhà?

Khúc Quân vội vàng ra đeo cặp lên rồi ra khỏi lớp.

Mưa như trút nước, rất nhiều giáo viên và học sinh quên mang dù phải đứng đợi mưa tạnh bớt rồi mới về.

Nhưng Khúc Quân nhón chân lên là có thể thấy được bóng người của Lăng Mặc ở phía bên kia đường đối diện cổng trường.

Tên nhóc này, không sợ bị ướt thành chuột lột à!

Khúc Quân vội vàng bung dù ra, chạy tới bên kia đường đối diện trường học.

Nhưng mà với tốc độ của cậu thì sao có thể đuổi kịp bước chân dài của Lăng Mặc.

Con đường phía trước bị ngập.

Rốt cuộc Lăng Mặc cũng dừng lại.

Khúc Quân chạy hồng hộc tới, nhưng theo bản năng dừng lại cách Lăng Mặc khoảng hai ba bước.

“Lăng Mặc!”

Cậu gọi tên y, sau khi gọi xong, Lăng Mặc nghiêng mặt nhìn cậu, Khúc Quân liền cảm thấy mình thật ngốc, bởi vì cậu không biết nên nói gì tiếp.

Lăng Mặc ngồi xổm xuống, vén quần lên, lộ ra mắt cá chân và bắp chân.

Mắt cá chân của y rất đẹp, Khúc Quân vốn nghĩ rằng bắp chân của y rất nhỏ, nhưng không ngờ đường cong trên đó lại thon dài săn chắc và mơ hồ mang theo sức mạnh, tuyệt đối thuộc về loại hình đập một cước mang theo nỗi đau cả đời khó quên.

Mắt thấy Lăng Mặc sắp lộn vào trong nước, Khúc Quân cảm thấy mình thật không còn sức lực để đuổi theo y nữa, thuận miệng nói “Cậu đừng nên lộn xuống! Lỡ như đập phải miệng cống không đẩy nắp té xuống thì làm sao!”

Chẳng phải phía trước có để cái bảng cấm đi qua à?

“Nếu không thì cậu lên dò đường.”

“...”

Đây chẳng phải là muốn cậu chết trước à?

Khúc Quân có loại cảm giác bản thân trở thành bia đỡ đạn đây bi tráng.

“Bởi vì cho dù cậu có đập phải miệng cống không đẩy nắp thì sẽ bị kẹt lại, không té lọt nổi.”

()

Lăng Mặc không để ý tới Khúc Quân, chuẩn bị lộn xuống.

Mắt thấy y cách mình ngày càng xa, Khúc Quân lại đuổi sát theo, giơ dù che lên đỉnh đầu của Lăng Mặc.

“Tớ có dù nè, để tớ đưa cậu về.”

“Dù của cậu cũng không che hết cái thân của cậu.”

Trong giọng nói của Lăng Mặc mang theo vài phần hờ lạnh, nhưng bị Khúc Quân mặt dày ngó lơ.

Cậu không nghĩ sẽ lãng phí quá nhiều thời gian ở thế giới của Lăng Mặc, mặc dù Giang Thành nói thế giới này trải qua hai tháng thì cũng chỉ là hai, ba phút ở hiện thực, nhưng vì còn vấn đề vi khuẩn lây lan nên cần tranh thủ thời gian.

Vì thế cậu không thể dè dặt mãi được, phải nhanh chóng ‘lấy lại’ tiến trình!

“Có thể che đủ cậu là được rồi.” Khúc Quân nói.

“Bộ cậu có bệnh hả?” Lăng Mặc lạnh lùng hỏi lại.

Rõ ràng tiếng mưa rơi rất lớn, nhưng giọng nói của y giống như có thể xuyên thấu mọi khe hở, nghe rõ từng chữ một.

“Tớ có bệnh nhưng cậu lại nói nhiều lời với tớ như vậy. Có phải cậu rất cô đơn?”

Ây da, ây da, phiên bản nhóc con láo toét thích tỏ vẻ cao lãnh của giáo sư Lăng nói chuyện với cậu kìa, hơn nữa còn nói rất dài— Khúc Quân cậu luôn lạc quan bỗng cảm thấy đặc ý.

“Cậu mau gãy xuống đi.” Giọng nói lạnh lẽo của Lăng Mặc kéo cậu về thực tế.

“Không ngờ học thần như cậu cũng tục tũn giống bọn họ!”

Cái xã hội coi trọng mặt mũi này là sao đây!

“Cậu mà gãy xuống là tôi có thể đạp cậu lộn xuống ống cống.” Lăng Mặc nói xong liền nhanh chóng lộn vào nước đi đến bên kia đường.

Đờ phắc ()!

Bỏ lại một mình Khúc Quân đứng trơ trọi giữa làn mưa.

Chời má! Mi dám đạp ta à, có tin là ông đây làm mi khóc òa lên không!

Khúc Quân liếc nhìn bả vai của mình, đúng là cái dù này không che vừa người cậu thật.

Lăng Mặc trở về nhà, quần áo y giặt tối qua phơi trong sân quả nhiên bị gió thổi bay hết xuống đất, hiện đã ướt sũng.

Y yên lặng nhặt quần áo lên rồi trở về phòng.

Bởi vì y chạy nhanh trở về nên bây giờ dì và dượng còn chưa về, coi bộ em họ Lý Viễn Hàng của y cũng đang đợi mưa tạnh ở trường.

Đồng phục học sinh ướt nhẹp dính sát vào người, Lăng Mặc cởi ra rồi vào phòng tắm.

Mới vừa vặn nước thì liền nghe thấy tiếng nói của dì và em họ.

“Mẹ— Trên người con ướt dính khó chịu quá! Con muốn đi tắm nước nóng!” Lý Viễn Hàng tính đẩy cửa phòng tắm thì nghe tiếng nước chảy, lập tức mất hứng “Gì chứ hả! Sao cái thằng mặt đơ này lại về trước?”

Lăng Mặc không thèm để ý, tiếp tục tắm.

===Hết chương 4===

Tác giả có lời muốn nói: DAY 4.

Khúc Quân: Hôm nay anh đập tôi xuống ống cống, ngày mai tôi sẽ khiến anh khóc lóc cầu xin tôi vớt anh lên!

Lăng Mặc: Ngày mai cậu sẽ khóc lóc cầu xin tôi dạy kèm cậu Toán Lý Hóa.

Khúc Quân: Tức chết!

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lý Viễn Hàng dùng sức đập lên cửa tắm, la hét “Mày nhanh lên cái coi! Tao còn phải tắm nữa!”

Lăng Mặc vẫn tiếp tục tắm, sau khi lau khô người và mặc quần áo rồi mới thông thả đi ra.

Lý Viễn Hàng hung ác trừng Lăng Mặc.

Lúc này mẹ của Lý Viễn Hàng, cũng chính là dì của Lăng Mặc, Trần Ly, cười nói với y “Trời mưa lớn vậy, có lạnh không? Cơm chín rồi đây, con mau ra ăn trước đi, để làm bài tập rồi đi ngủ sớm!”

Lăng Mặc không nói gì ngồi vào bàn ăn.

Trên bàn là cà chiên cùng với khoai tây hầm dư lại của ngày hôm qua, nhưng trên bếp đang hầm một nồi đất nhỏ, nghe mùi là thịt kho tàu.

Để y ăn trước là không muốn y dành ăn thịt với con trai của bà ta.

Lăng Mặc không nói gì, ăn hết phần cơm và thức ăn của mình.

Trần Ly gấp hai miếng xương sườn vào đĩa rồi bưng đến đặt trước mặt Lăng Mặc, dịu dàng vỗ nhẹ lên vai Lăng Mặc, trên mặt lộ ra nụ cười mẹ hiền. (qe...)

Lăng Mặc không nói gì, cũng không ăn hai miếng xương kia, cũng vì do Trần Ly có tâm chọn lựa nên toàn là xương, chả có tí thịt nào.

“Lần sau Lăng Mặc con cho Viễn Hàng tắm trước nha. Thân thể của nó không được tốt, hễ mà bị lạnh là sốt liền. Con là anh mà! Làm anh thì nên nhường nhịn em nó nha!”

Dáng vẻ hiền dịu nói như đúng rồi, mà cái tên Lý Viễn Hàng kia thì tham ăn tục uống, nếu nói về thân thể, rốt cuộc còn chưa biết ai khỏe hơn ai đâu.

Lăng Mặc nghiêng mặt nhìn Trần Ly, đôi mắt kia rất lạnh, khóe môi cong lên nở nụ cười như có như không.

Giống như đang giấu cọt bà ta, cũng tỏ vẻ không thèm quan tâm đến mấy chuyện vặt vãnh này.

Trần Ly bỗng khó hiểu khấn trương lên, nhưng sức nhớ ra chỉ là một đứa con nít, nó biết cái gì chứ, cho dù có hiểu thì làm gì được bà ta!

Mãi cho đến sau này, Trần Ly mới hiểu ra nụ cười nhạt đó của Lăng Mặc chính là đại biểu cho ‘ý đồ xấu’ của y, y sẽ giống như một vị khán giả đứng bên ngoài xem hài kịch, đợi đến khi thiên thời, địa lợi, nhân hòa, y sẽ tiện tay tóm một vài người trong vở hài kịch đó ra, chơi đùa bọn họ đến khi mặt mũi sưng bầm.

“Thưa dì, con ăn xong rồi, con đi làm bài tập đây.” Lăng Mặc cầm chén đĩa vào phòng bếp rửa sạch rồi trở về phòng mình.

Nói tới chuyện của cha mẹ Lăng Mặc, Khúc Quân nhất định sẽ cầm một bọc hạt hướng dương, vừa cắn vừa phun vỏ hạt lên đầy mặt hai vợ chồng Trần Ly.

Cha mẹ của Lăng Mặc khi còn sống là nghiên cứu viên của sở nghiên cứu bí mật nào đó, trên đường từ sở nghiên cứu về nhà thì xảy ra chuyện. Cha của Lăng Mặc tử vong tại chỗ, còn người mẹ Trần Viện của y cũng thương nặng và được đưa vào bệnh viện.

Trước đó, dĩ Trần Ly và chồng của bà ta chỉ học tới trung học, sau đó luyện thi cấp tốc vào cao đẳng, cũng không có học liên thông lên đại học, cho nên rất khó tìm việc làm. Chồng của Trần Ly cũng là dựa vào quan hệ em rể chị vợ với Trần Viện mới có thể vào làm trong một nhà xưởng, nhưng vì có mâu thuẫn với quản lý nhà xưởng mà đánh người ta gãy chân, đối phương liền đâm đơn kiện, Trần Ly không thể không bán nhà, sau đó gửi con của mình tới ở nhờ nhà của Trần Viện.

Trần Viện và chồng thường xuyên đầu tắt mặt tối ở sở nghiên cứu, cho nên có Trần Ly giúp đỡ quán xuyến nhà cửa, tiện thể chăm sóc con trai Lăng Mặc của họ cũng tốt. Nhưng không ngờ nửa năm sau liền xảy ra chuyện.

Thời điểm Trần Viện hấp hối trong bệnh viện, bà giao con mình cho Trần Ly chăm sóc, nói di ngôn xong liền trút hơi thở cuối cùng.

Cha mẹ của Lăng Mặc đều là học giả chỉ chuyên tâm nghiên cứu, cho nên tâm tư đơn thuần không hiểu lòng người. Bà chưa từng nghĩ rằng em gái từ nhỏ đến lớn sống dưới cái bóng của mình không hề biết ơn nghĩa, ngược lại vợ chồng bà mới được chôn cất không quá một tháng, Trần Ly liền mượn cớ con trai Lý Viễn Hàng của mình ở chung phòng với Lăng Mặc sẽ ảnh hưởng đến việc học tập, kêu Lăng Mặc nhường lại phòng của mình cho em họ, còn y thì đến ở phòng để tài liệu của cha mẹ mình, sau đó lại mượn cớ vợ chồng bà ta làm việc không nhiều tiền bằng cha mẹ Lăng Mặc, nuôi nấng Lăng Mặc quá áp lực, đi khắp nơi khóc lóc kể lể đủ điều, khiến đồng nghiệp của cha mẹ Lăng Mặc động lòng thương xót giúp vợ chồng bà ta tìm được công việc làm lương cao hơn trước.

Mấy loại người này đúng là không ra gì, Trần Ly thế mà lại có tiềm năng làm ảnh hậu, Khúc Quân cảm thấy bà ta không đi vào sô-bít thì quả là đáng tiếc, Trần Ly còn chạy khắp xóm để kể lể nào là mình luôn luôn quan tâm nuôi dưỡng Lăng Mặc, đã thế còn cực khổ đi làm kiếm tiền nuôi y, không nghĩ tới khi bị

bệnh, Lăng Mặc lại giữ khư khư tiền của cha mẹ mình, giả vờ không liên quan gì đến mình, cộng thêm tính tình trầm mặc ít nói của Lăng Mặc, cho nên hàng xóm láng giềng coi y là bạch nhãn lang vô ơn bội nghĩa.

Khúc Quân hỏi Lăng Mặc: Bà dì Trần Ly bạch nhãn lang kia của anh bị bệnh gì vậy?

Lăng Mặc trả lời: Nghe nói là bị thoái vị đĩa đệm.

Khúc Quân vui vẻ cắn hạt hướng dương: Đây không phải là bị bệnh đau lưng, mà là trong lòng có bệnh—vô đạo đức gây ra đó. Tiểu gia đây cho bà ta hai cú đập, anh có tin đĩa đệm của bà ta bay luôn không?

Lăng Mặc cười nhìn Khúc Quân dương dương đắc ý. Bởi vì Lăng Mặc chỉ cười như thế với cậu. Nhưng thực tế, mỗi lần mà Lăng Mặc nở nụ cười đó với cậu thì chính là ‘lòng mang ý xấu’, đây chính là kinh nghiệm xương máu sau nhiều lần bị lừa được Khúc Quân dùng hết chỉ số thông minh của mình đúc kết ra.

Như đã nói qua, sau khi Trần Ly giả bộ bị thoái vị đĩa đệm, sở trưởng Cố, cấp trên của cha mẹ Lăng Mặc tới nhà thăm y, Trần Ly và sở trưởng Cố nói Lăng Mặc còn nhỏ tuổi, chưa biết cách chi tiêu hợp lý, sẽ phung phí bậy bạ tiền tiết kiệm của cha mẹ, với lại con nít cầm nhiều tiền quá cũng không tốt, nên giao cho người giám hộ giữ gìn. Sở trưởng Cố liên tục khuyên răn Lăng Mặc đưa sổ tiết kiệm và giấy tờ bất động sản của cha mẹ cho dì ruột giữ, hơn nữa yêu cầu Trần Ly phải ghi chép rõ ràng ra những khoản chi tiêu trong sinh hoạt của Lăng Mặc, cho đến khi Lăng Mặc lên đại học thì trả lại sổ tiết kiệm và giấy tờ cho y. Lúc đó Trần Ly còn làm bộ làm tịch kiên quyết kí giấy bảo đảm.

Lăng Mặc giao sổ tiết kiệm cho Trần Ly ngay trước mặt sở trưởng Cố, Trần Ly nhìn con số trên đó liền muốn rớt trứng mắt ra ngoài.

Sau nửa tháng Lăng Mặc được ăn uống đàng hoàng, được Trần Ly cung phụng như thiếu gia, nhưng ngay sau đó, vị cấp trên họ Cố kia của cha mẹ Lăng Mặc liền trúng gió bại liệt, nghe nói cả đời đều không hồi phục lại được. Không có người làm chứng, vợ chồng Trần Ly liền không thêm kiêng kị gì nữa.

Nghe đến đây, Khúc Quân tức giận đến nổi phổi: Anh không biết cầm tiền đưa cho bọn họ chả khác gì quăng bánh bao thịt cho chó ăn có đi không có về à?

Lăng Mặc chỉ trả lời một câu: Chỉ có em ngu ngốc mới đặt hết trứng gà vào chung một cái giỏ.

Khúc Quân ngoẹo đầu khó hiểu: Là sao?

Lăng Mặc đáp: Anh còn một cuốn sổ tiết kiệm, đủ nuôi em cả đời.

Khúc Quân:

Tất nhiên, đây là chuyện về sau.

Lúc này, Trần Ly nhìn cửa phòng đóng chặt của Lăng Mặc, bà ta tựa hồ nghĩ tới gì đó liền hừ lạnh “Mẹ nào con nấy, tình tình y chang nhau, giả bộ thanh cao cho ai xem!”

Lăng Mặc mở cửa sổ, bên ngoài vẫn còn mưa, y nhìn thao quần áo bị mưa thấm ướt của mình, rồi trở về bàn học, chuẩn bị làm cho xong bài tập ngày hôm nay.

Đến khi Trần Ly đi ngủ, Lăng Mặc mới bưng thao quần áo kia ra giặt lại.

Trần Ly nghe hàng xóm nói giặt đồ bằng máy giặt tốn nước hơn giặt tay nhiều, sau đó liền cố ý nói với Lăng Mặc là da của Lý Viễn Hàng rất nhạy cảm, nếu giặt chung quần áo với người khác sẽ bị nổi mẩn đỏ, từ đó về sau Lăng Mặc liền tự mình giặt quần áo.

Từ mười giờ đến mười một giờ đêm, bên ngoài trời vẫn còn mưa, Lăng Mặc đành phải bưng quần áo vào phơi trong phòng nhỏ của mình.

Chẳng qua khi y vừa mới mở cửa phòng thì thấy Lý Viễn Hàng đang lén lén lút lút, mà bìa sách của y thì bị tháo ra ném xuống đất.

“Mày đang làm gì đấy?” Lăng Mặc đặt thao quần áo xuống, lạnh lùng nhìn cậu ta.

Lý Viễn Hàng đang cầm cuốn bài tập đại số của Lăng Mặc trong tay.

“Tao... Tao quên chép một đề toán, muốn đi tìm mày hỏi, nhưng thấy mày đi giặt quần áo rồi, tao không muốn lãng phí thời gian liền tự mình xem chút.”

Lý Viễn Hàng bị y nhìn đến chột dạ.

“Không hỏi tự lấy là trộm.” Ánh mắt của Lăng Mặc lạnh lẽo.

“Trộm cái gì chứ! Tao là em họ của mày đó! Tao chỉ vô xem đề toán thôi mà! Bộ biết làm toán là giỏi lắm sao!”

“Mày không phải là nhìn bài giải đi?” Lăng Mặc đi tới vươn tay chặn Lý Viễn Hàng lại.

“Muốn gì?”

“Phiên mày trả cuốn bài tập toán lại cho tao, tao chưa nói cho mày xem.” Lăng Mặc đáp.

Lý Viễn Hàng trợn mắt “Mày không cho tao xem là không tao thể xem được à? Mày cũng không thử nhìn trong cái nhà này là ai đang nuôi mày, là ai cho mày cơm ăn áo mặc!”

Cậu ta còn dùng sức đâm mạnh tay vào ngực Lăng Mặc.

Bất thành linh, Lăng Mặc bấu chặt cánh tay của cậu ta, rồi bẻ ngược ra sau lưng, Lý Viễn Hàng rú thảm thiết như lợn bị thọc huyết.

“Mẹ— Mẹ— Mau tới cứu con! Lăng Mặc muốn giết người!”

Lăng Mặc cúi đầu nói khe bên tai Lý Viễn Hàng “Mày nhất định phải chép bài tập của tao à? Ngày mai sẽ đặc sắc lắm đây.”

Giọng nói của y hơn nhướn cao, đó là sự giễu cợt lạnh lẽo,

Trần Ly phóng như bay từ trên giường xuống, vọt vào phòng nhỏ của Lăng Mặc, nhìn thấy con trai bà ta bị Lăng Mặc chĩa đầu gối đè cả người nằm rạp lên mặt đất, nước mắt nước mũi sắp tuôn rơi, bà ta chột tát một cái lên mặt Lăng Mặc.

Lý Viễn Hàng thuận thế đứng dậy đâm một cú vào hốc mắt Lăng Mặc.

“Lăng Mặc, con làm gì đó!” Trần Ly réo lên.

Bà ta nhịn đã lâu lắm rồi, mỗi ngày đều phải nhìn cái bản mặt giống như đúc chì mình của Lăng Mặc lắc lư trước mắt, trong lòng thầm nguyện rửa trăm lần, hy vọng một ngày nào đó nó biến khuất mất mình, thậm chí hôm nay trời mưa, bà ta luôn hy vọng Lăng Mặc gặp chuyện không may gì đó, tốt nhất là đi luôn khỏi trở lại.

Bà ta có thể chịu đựng, nhưng mà nó lại dám động tay động chân với con trai bà ta.

Lăng Mặc che mắt đứng dậy, hất cằm nói “Nó trộm bài tập của con, muốn bài.”

Trần Ly nhất thời ghen hòng.

“Con không có! Chẳng qua con thấy nó giặt quần áo nên không dám làm phiền, vì thế mới tự mình đi vào nhìn chút! Không có đề toán thì sao mà làm bài được! Ai ngờ nó cứ khăng khăng là con muốn bài của nó! Chẳng lẽ lúc giáo viên viết đề toán lên bảng, cả lớp đều của giáo viên à!” Lý Viễn Hàng rống giọng ồn ào.

Trần Ly hít sâu một hơi, lấy tay Lăng Mặc ra thì thấy hốc mắt của y bị ứ máu.

Bà ta lộ ra vẻ mặt đau lòng, vội đi lấy khăn lông áp lên hốc mắt của y.

“Tiểu Mặc à, không phải là di thiên vị, cũng tại con làm lớn chuyện lên. Viễn Hàng là em trai con, cho dù nó sai chỗ nào thì con cũng đâu cần đánh nó? Hơn nữa chỉ là đi nhìn cách giải bài của con thôi mà, tại sao con lại nói em nó bài của con chứ? Làm thế là tổn thương tình cảm anh em lắm đấy, còn tổn thương lòng tự ái của Viễn Hàng nữa. Sau này đừng làm như vậy nữa!”

Lăng Mặc lạnh nhạt nhìn Trần Ly, trên môi nở nụ cười nhạt khiến bà ta khó hiểu và không thích “Nếu Lý Viễn Hàng thích quơ nắm đấm như vậy, thì ngày mai nó sẽ nhận lại nắm đấm còn mạnh hơn thế nhiều.”

Trần Ly theo bản năng nuốt nước miếng, cười khan “Đứa nhóc này, con nói gì vậy... Giờ không còn sớm nữa, mau đi ngủ đi!”

Nói xong, Trần Ly liền kéo Lý Viễn Hàng đi ra.

Đến khi Lãng Mặc đóng cửa lại, Lý Viễn Hàng không phục nhặng xị lên “Mẹ— Sao mẹ lại tùy tiện tha cho nó vậy? Nó đánh con kìa!”

Trần Ly vỗ vào gáy con mình “Không chỉ nó đánh con, mẹ cũng muốn đánh con nữa đấy! Sao con lại ngu ngốc vậy hả! Có đánh thì đánh lên người nó, chứ sao lại đánh lên mặt? Bộ con không sợ người khác nói con ăn hiếp nó à?”

“Chẳng phải mẹ cũng tát nó đấy sao?”

“Con còn nói nữa, chỉ tại con làm ầm ĩ lên! Con bài tập nó còn không ngại mất mặt, đã thế còn hét toáng lên, muốn cho cả cái xóm này biết sao!”

Lý Viễn Hàng hừ một tiếng, trong tay cậu ta còn cầm cuốn bài tập Lãng Mặc.

Cậu ta bài của Lãng Mặc xong, tiện tay xé nát cuốn bài tập của y, rồi còn cố ý vứt trong thùng rác ở phòng khách, cốt là để cho Lãng Mặc nhìn thấy vào sáng mai.

“Mày hẳn là biết làm thế sẽ phải chịu hậu quả gì.”

Lãng Mặc nằm ở trên giường nghe tiếng bước chân của Lý Viễn Hàng đi xa, không quan tâm cong khoe môi, ánh mắt nhìn lên trần nhà mang theo sự gian xảo.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lãng Mặc đi ra thì đã nhìn thấy Trần Ly vội vàng lấy bánh bao vừa mới hấp ra rồi nhét vào trong hộp cơm của Lý Viễn Hàng.

“Tiểu Mặc ơi! Dì xin lỗi nha! Hôm nay dì ngủ quên nên không kịp làm bữa sáng! Con lấy đỡ miếng bánh quy trong tủ bếp ra ăn đi nha!”

Nói xong liền kéo Lý Viễn Hàng hùng hùng hổ hổ đi ra khỏi cửa.

Lãng Mặc nhếch môi cười khê.

Miếng bánh quy kia để trong tủ bếp đã bị khóa, Trần Ly diễn trò này là để trừng phạt y đêm qua đánh con trai cưng của bà ta.

Lãng Mặc đeo cặp lên, thông thả đi ra khỏi nhà.

Mặc dù bầu trời hôm nay có chút u ám, nhưng khoe môi của Lãng Mặc lại nhếch cao hơn bao giờ hết.

Sáng sớm tới trường, Khúc Quân thở dài, Lương Như lại nhét hai cái bánh bao nhân măng non và thịt bò vào hộp cơm trưa của cậu, mặc dù với sức ăn như trâu của thân thể hiện tại này hoàn toàn có thể ăn nổi, nhưng cậu không muốn mập lên nữa đâu.

Quan trọng hơn là, bài tập đại số của cậu chỉ mới làm được một nửa, nửa còn lại liên quan đến hàm số nghịch đảo... Thật là khó, cậu không biết làm.

Ngồi trước mặt Khúc Quân cách hai cái bàn là Lý Viễn Hàng hôm nay đi học sớm.

Cậu ta vừa ăn bánh bao mẹ làm vừa rung đùi nom đắc ý lắm.

“Ê, Lý Viễn Hàng, mày làm xong bài tập đại số ngày hôm qua rồi à?” Một đứa con trai cùng lớp từ phía sau chạy đến vỗ bả vai của Lý Viễn Hàng.

“Làm xong rồi.” Trên mặt Lý Viễn Hàng tỏ vẻ đắc ý, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

“Lừa người hả? Hai đề toán hàm số cuối cùng chắc chắn sẽ có nhiều đứa không biết làm, mày làm được chắc?”

“Tao cũng đâu có biết làm, mà mày quên ai đang ở nhà của tao à?”

“Mày nói xạo hơi bị lớ đấy! Ai mà không biết thằng Lãng Mặc đó mềm cứng dẻo ăn, đừng hòng mơ tưởng được nó cho chép bài! Cho dù nó ở nhà mày cũng vậy!”

Khúc Quân nghe tới khúc này liền tươi rói như hoa.

“Thằng béo chết tiệt kia, mày cười cái gì đấy?” Lý Viễn Hàng xoa miếng giấy lót bánh bao, ném về phía Khúc Quân.

Khúc Quân muốn né tránh nhưng thân thể không theo kịp suy nghĩ của não, vẫn là bị ném trúng.

“Bởi vì tụi bây nói Lãng Mặc ở nhà Lý Viễn Hàng a, đúng là mắc cười thiệt!” Khúc Quân tiếp tục híp mắt cười.

“Có gì mắc cười vậy!” Lý Viễn Hàng hỏi lại.

“Bởi vì căn nhà mà Lý Viễn Hàng ở chẳng phải là nhà của cha mẹ Lãng Mặc để lại cho cậu ấy sao? Cho nên hẳn phải nói là cả nhà mày ở nhà của Lãng Mặc, chứ không phải Lãng Mặc ở nhà của mày!” Khúc Quân tiếp tục híp mắt cười.

Khuôn mặt bây giờ của Khúc Quân tròn vo núc ních đầy thịt, cười lên trông rất giống một cái bánh bao bị vò nhăn nhúm.

Lý Viễn Hàng vỗ bàn đứng dậy, định đập Khúc Quân một trận, cậu thì lại nghĩ ai sợ ai chứ, cả người da dày thịt béo như anh đây cóc sợ bị đánh đâu.

Mấy học sinh phía sau kéo Lý Viễn Hàng lại.

“Đừng để ý tới thằng béo chết bầm đó! Trong đầu nó toàn là bã đậu! Thích pha chuyện cười nhảm chán, mày đi so đo với nó chả khác gì tự mình hạ thấp mình!”

Lúc này, Lãng Mặc thông thả đi vào, hốc mắt trái của y còn vết bầm ứ máu nhàn nhạt.

Lý Viễn Hàng vừa mới bị Khúc Quân làm mất mặt, cố ý nói với giọng điệu không lớn không nhỏ cho mấy đứa phía sau “Cái thằng Lãng Mặc mặt đơ đó bảo vệ bài tập như bảo vệ trân bảo ngàn năm hiếm có! Ông đây chỉ cần tung một cú đấm là nó liền ngoan ngoãn giao bài tập ra đấy!”

“Mày lợi hại quá đi! Lãng Mặc mà liếc tụi tao một cái là cứ như bị quăng vào hầm băng í!”

“Tụi bây sợ nó cái gì! Nó ở nhà của tao, ăn của nhà tao, nếu nó dám đắc tội tao thì đừng hòng mong sống yên ổn! Sáng nay nó còn không có bữa sáng mà ăn nữa đấy!”

“Viễn Hàng, cho bọn này mượn bài tập chép với! Nếu không tụi tao sẽ bị giáo viên cạo đầu!”

“Sau giờ học tao đãi mày ăn bánh cay!”

Món bánh cay đặc sản của vùng Giang Nam.

“Tao đãi mày ăn mì căn!”

Mì căn là thành phần đậm của bột lúa mì, thường dùng làm thực phẩm chay.

“Lấy đi.” Lý Viễn Hàng ném cuốn bài tập đại số cho đám bạn “Chép lẹ lẹ nha, nhớ canh chừng giáo viên vào lớp!”

“Biết, biết!”

Lý Viễn Hàng giống như là trung tâm hào quang của cả lớp, còn không quên liếc Khúc Quân một cái, ý nói mày có muốn chép tao cũng đểch cho mày chép.

Khúc Quân lén nhìn Lãng Mặc, mặc dù trên mặt y đang bị thương nhưng trông vẻ mặt vẫn đậm mạc như cũ, tựa như Lý Viễn Hàng nói những điều với Lãng Mặc mới này đều như gió thoảng qua tai.

“Này, Mặc Tiểu Bắc, tao chép xong rồi nè, có muốn mượn của tao chép không?”

Trần Kiều gơ cuốn bài tập của mình nhìn Khúc Quân nói.

Nhóc con, mi đang trông chờ anh đây cầu xin mi à?

Anh đây dù có cầu mi thì mi cũng không cho đâu, mi tưởng anh đây ngu lắm chắc!

Hơn nữa Lăng Mặc còn ngồi ở đây, nếu anh đây chép bài của mi thì Lăng Mặc sẽ xem thường anh đây cả đời, chứ đừng nói đến lấy được tín nhiệm của y.

“Không cần. Chép cũng như không chép. Nếu tao chép thì giáo viên sẽ nghi ngờ. Đã không biết làm mà còn bị kêu lên bằng giải bài!”

Khúc Quân rất nghiêm túc lắc đầu.

“Mày cứ giả vờ đi!”

“Được rồi được rồi! Bắt đầu tiết học!”

Cả lớp liền ríu rít lấy sách giáo khoa ra, Khúc Quân thở dài một cái, không biết hôm nay cậu sẽ kiên trì tới lúc nào cho đến khi du hồn lên ngồi phi cơ đây?

Tiết học đầu tiên kết thúc, các bạn nữ chạy ra hành lang chơi nhảy dây, Lý Viễn Hàng thích kể chuyện Sở Ngưng liền đi theo cô nàng, đám bạn đi theo cậu ta cũng đến hành lang chẳng dây thun cho các bạn nữ nhảy.

Trong phòng học còn thừa vài học sinh.

Lăng Mặc ngồi ở chỗ của mình, lấy sách giáo khoa đại số ra, vừa chống cằm vừa nhìn.

Về mặt của y mang theo nét đậm bạc ung dung.

Khúc Quân nhớ đến hồi sáng Lý Viễn Hàng có nói Lăng Mặc không ăn sáng, vì vậy cậu liền lấy hộp cơm từ trong cặp của mình ra, rồi đi tới trước mặt Lăng Mặc, đặt nó lên bàn y.

“Giấy đây?” Lăng Mặc đẩy hộp cơm ra, suýt chút nữa là rơi xuống, nhưng Khúc Quân kịp nhanh tay giữ lại.

“Chẳng phải là cậu chưa ăn sáng sao? Trong đây có hai cái bánh bao hấp nhân thịt bò và măng non đấy, cậu ăn thử một miếng đi?”

Khúc Quân biết người như Lăng Mặc có niềm kiêu hãnh của riêng mình, không chấp nhận việc nhận bố thí từ người khác.

“Tôi không đói bụng.” Lăng Mặc lại đẩy hộp cơm ra.

Khúc Quân thầm thở dài trong lòng.

Cho nên mới nói cậu rất không thích thời kỳ nổi loạn của đám thanh thiếu niên, lòng tự ái thì có thể làm được gì chứ?

Có thể cho cơm ăn?

Có thể cho bạn em họ và người dì hiền lành tốt bụng?

Có thể cho mọi người biết họ chiếm nhà của bạn, con trai họ còn ăn hiếp bắt nạt bạn nữa?

Những thứ này đều vô dụng a, mau tỉnh táo phản kháng lại đi!

===Hết chương 5===

Tác giả có lời muốn nói: DAY 5.

Khúc Quân: Tôi phát hiện anh biệt nữ lắm nha (~ ^ ^) ~!

Lăng Mặc: Muốn chết (_) #.

Khúc Quân: Rõ ràng là anh muốn ăn bánh bao của tôi, còn giả bộ không muốn~ Rõ ràng muốn tôi giúp mà còn bày ra dáng vẻ cách xa người vạn dặm~ Rõ ràng muốn có bạn tâm sự, thế mà bày đẽc giả vờ phun khí lạnh ai đến là gần ta diệt kẻ đó~ (‘ ’)

Lăng Mặc: Tôi muốn ăn không phải là bánh bao, mà là đậu hũ của cậu. Tôi không muốn cậu giúp tôi là vì cậu là đồng đội heo. Cô đơn là cậu chứ không phải tôi, cho nên tôi đang lên kế hoạch sống chung cho hai đứa mình (◦^ ^◦).

Khúc Quân: (;)

6. Chương 6

“Cậu nhìn tớ nè, tại tớ mập quá, đã thế mẹ tớ còn nhét thêm thức ăn cho tớ nữa. Nếu tiếp tục tăng cân thì sẽ không tốt cho sức khỏe, nhưng nếu tớ không ăn bánh bao mà đem về nhà thì mẹ tớ sẽ buồn lắm. Còn cậu... Cũng còn đang tuổi ăn tuổi lớn ha? Nếu cậu ăn no, lúc Lý Viễn Hàng tìm người tới gây sự với cậu thì ít ra cậu cũng có sức lực để đối phó chứ? Chúng ta đôi bên đều có lợi, đều vui mừng, phải không?”

Khúc Quân hòa nhã khuyên bảo, cậu cảm thấy suy luận của mình sẽ không có vấn đề gì, cũng cho Lăng Mặc một cái thang leo xuống.

“Tôi không cần.”

Mặc dù đầu óc Khúc Quân phản xạ nhanh nhưng thân thể lại không theo kịp, hộp cơm liền rớt xuống đất, bánh bao cũng văng ra ngoài.

Cú rơi kia vang khắp lớp học.

Các học sinh đang đọc sách hoặc đang lim dim ngủ đều quay đầu lại nhìn.

Khúc Quân đứng tại chỗ ngẩn người hai giây.

Đời này của cậu ghét nhất những kẻ lãng phí thức ăn.

Có một lần thi hành nhiệm vụ, lương thực tiếp tế của cậu bị rơi mất, cho nên cậu đã ăn qua nào là rễ cây, sâu bọ và cả quả dại trong rừng, vì đói nên dịch chua trong dạ dày sôi ùng ục, nhịp tim cũng đập nhanh, vất vả lắm mới bắt được một rắn, không thể nổi lửa nên đành ăn sống, thậm chí lúc nào chộp mất nghỉ ngơi đều muốn gặm một cái bánh bao.

Thái độ này Lăng Mặc quả thật làm Khúc Quân không thể nhịn được nữa.

“Cậu có thể nghi ngờ ý tốt của tớ, không chấp nhận cũng không sao. Nhưng đây là bánh bao do mẹ tớ tự tay làm, mẹ tớ nhào bột làm bánh cả đêm, thịt bò là mẹ tớ giã nhuyễn, măng non là mẹ tớ luộc chín. Cậu không ăn thì thôi, chứ đừng có cư xử như thế!”

Ánh mắt Khúc Quân đỏ lên, tiếng nói nắc nhen như sắp khóc.

Cậu ngồi xồm xuống, nhặt một cái bánh bao bỏ vào hộp cơm.

Còn một cái bánh bao bị rớt xuống bên cạnh chân Lăng Mặc.

Khúc Quân đang muốn đưa tay nhặt lấy, không nghĩ tới Lăng Mặc lại cúi người nhặt lên rồi cắn một miếng.

Khúc Quân sững sốt, Lăng Mặc cũng không có nghiêng mặt đi cậu.

Y không nhanh không chậm ăn hết bánh bao, rồi lãnh đạm nói “Mau trở về chỗ ngồi đi, chốc nữa có kịch vui để xem.”

Khúc Quân đứng dậy, nhìn Lăng Mặc vẫn lạnh nhạt như cũ, khiến người ta không biết y đang nghĩ gì trong đầu, giống như bị che mắt đi hỉ nộ ái ố.

Còn câu nói ‘chốc nữa có kịch vui để xem’ là gì?

Nhưng nếu tỉ mỉ nghe kĩ thì luôn cảm thấy câu nói kia của Lăng Mặc nghe có vẻ lạnh lùng, nhưng thực chất ẩn chứa một chút nhu hòa.

Tiết sinh hoạt lớp chiều hôm đó bắt đầu, giáo viên chủ nhiệm và cô Đinh dạy toán mặt mũi hầm hầm bước vào.

Tầm mắt của chủ nhiệm đảo quanh từng học sinh trong lớp học, sau đó mới lạnh lùng lên tiếng.

“Hôm nay trong lớp học của chúng ta đã xảy ra một chuyện cực kì thú vị!”

Tất cả học sinh đều ngẩng đầu lên nhìn về phía chủ nhiệm lớp, câu nói ‘cực kì thú vị’ của cô tuyệt đối không phải là điều tốt lành gì.

“Đó chính là bài tập toán của cả lớp nộp lên cho cô hôm nay, có sáu bạn đều làm sai hết!”

Các học sinh liền nhỏ giọng xì xào bàn tán.

Làm sai hết là sao? Đó chính là áp dụng sai hết ba công thức toán cơ bản vừa mới học hôm qua nha!

Lý Viễn Hàng ngồi tại chỗ rung đùi đắc ý, từ trên xuống dưới đều trưng ra bộ dáng đầy kiêu ngạo. (tự hào quá he =.=)

Dù sao trong sáu học sinh này tuyệt đối sẽ không có tên cậu ta!

Cô Đinh tăng hẳn một tiếng rồi đọc tên “Trần Kiều! Lâm Bân Thăng! Vương Vũ! Khổng Kiệt! Mạnh Phi!”

Vừa đọc xong năm cái tên, Lý Viễn Hàng liền có linh cảm xấu.

Ngay cả Khúc Quân cũng nhận ra, năm cái tên này chẳng phải là mấy đứa đã chép bài của Lý Viễn Hàng vào sáng nay sao?

“Lý Viễn Hàng!”

Đọc xong cái tên này, cô Đinh liền hung hăng ném cuốn bài tập xuống bục giảng một cái bịch!

“Cô rất muốn nghe các em giải thích! Tại sao bài tập của các em không những sai toàn bộ, thậm chí đến từng chi tiết, công thức, cách trình bày đều sai giống nhau hết là sao!”

Cô Đinh dù tuổi còn trẻ nhưng rất giàu trách nhiệm, cho bài tập về nhà luôn luôn từ dễ đến khó, nhưng không ngờ đám Lý Viễn Hàng lại làm sai hết cả những đề toán cơ bản!

Đây đúng là quặng nào đi mà, thậm chí ngay cả Khúc Quân tự cảm thấy bản thân không có não cũng sợ hết hồn. Chẳng lẽ chỉ số thông minh của cậu còn cao hơn sáu đứa này?

Sáu học sinh này đứng lên, năm người trong số đó đều hung tợn trừng Lý Viễn Hàng.

Chủ nhiệm lớp có kinh nghiệm dạy học nhiều năm liền lập tức chú ý đến chi tiết nhỏ này.

“Lý Viễn Hàng, em nói đi, bài tập của các em như vậy là sao?”

Lý Viễn Hàng nuốt nước miếng, suy nghĩ hồi lâu rồi giải thích “Sáng sớm hôm nay... Mấy bạn Trần Kiều hỏi em làm xong bài tập đại số chưa... Em nói làm xong rồi... Các bạn nói có đề toán không biết làm nên muốn mượn của em coi chút, em liền cho mượn...”

Đây hoàn toàn là vứt cục nợ qua cho người khác!

Dù sao Lý Viễn Hàng có sai thì cũng sai ở chỗ làm ‘sai hết’ bài tập đại số mà thôi.

Trần Kiều đứng sau lưng Lý Viễn Hàng hung hăng trừng cậu ta, nghiêng răng nghiêng lợi, một bộ dáng muốn lật tung cả bầu trời này lên.

“Mượn của em? Bình thường em học đại số đâu được tốt lắm? Hơn nữa các bạn bộ không biết động não hay sao mà cùng kéo nhau đến chép bài của em? Tin tưởng em đến thế cơ à!” Chủ nhiệm lớp chấp tay sau lưng, đi tới phía sau Trần Kiều, rồi gõ một cái rồ kêu lên bàn cậu ta, toàn bộ lớp học như run rẩy theo,

“Trần Kiều! Em nói đi! Lý Viễn Hàng nói các em mượn chép bài tập của em ấy, các em cũng giỏi đấy! Chép đến mức không đúng một đề toán nào, tài hoa hơn người như thế đúng là hiếm có nhỉ!”

Bị chỉ nhiệm la mắng một trận mất mặt như vậy, lại thêm Trần Kiều vốn đang bốc lửa hùng hực trong lòng, dù sao cũng đã vạch trần việc cậu ta chép bài tập của người khác rồi, rõ ràng Lý Viễn Hàng nói không có chép bài của Lăng Mặc, cho dù nó có nói xạo thì cũng được đi, nhưng mà tại sao lại làm không đúng một bài nào, đây không phải là hổ cha người ta sao? Muốn thoát thân một mình à, đâu có dễ như vậy!

“Bởi vì Lý Viễn Hàng chép bài của Lăng Mặc! Cho nên chúng em mới tin tưởng cậu ta ngay! Chúng em có làm đúng mấy bài căn bản, nhưng bởi vì tin tưởng đáp án của Lăng Mặc nên mới sửa lại hết, ai ngờ lại sai toàn bộ!”

“Mày nói bậy! Tao không có chép bài!” Lý Viễn Hàng trợn to mắt nhìn Trần Kiều.

Cô Đinh cũng gật đầu “Bài tập của Lăng Mặc hoàn toàn làm đúng hết, không sai bài nào. Nếu em ấy có chép thì cũng phải chép đúng hết chứ. Hơn nữa với tính cách của Lăng Mặc, chắc chắn sẽ không cho bạn khác chép bài của mình.”

Lý Viễn Hàng khi nghe cô nói Lăng Mặc làm đúng hết thì liền ngậy người, sau đó lập tức hiểu rõ.

Cậu ta cầm lấy cuốn bài tập trên bàn của Lăng Mặc là giả, là cái bẫy muốn gài cậu ta vào tròng!

Lăng Mặc mày được lắm! Ông đây nhin mày lâu như vậy, lần này nhất định tao sẽ lột da rút gân của mày ra hết!

“Lăng Mặc, Lý Viễn Hàng có chép bài của em không?” Giọng nói uy nghiêm của chủ nhiệm lớp lại vang lên.

“Dạ không có.” Lăng Mặc trả lời gọn lẹ, nhưng lại cúi đầu.

Chủ nhiệm lớp híp mắt.

“Chính miệng Lý Viễn Hàng nói cậu ta chép bài của Lăng Mặc!” Trần Kiều không phục kêu lên, cậu ta muốn kéo Lý Viễn Hàng chết chùm.

Khúc Quân sờ bụng... Ôi mẹ ơi, thì ra là vở kịch này a! Mặc dù vở kịch này còn non sót nhưng cũng rất là thú vị, chẳng qua là cái bụng này của cậu lại đói rồi!

Chờng nào mới diễn xong để cậu về ăn cơm đây chờ!

“Con mắt nào của mày thấy tao chép bài của Lăng Mặc?” Lý Viễn Hàng lập tức biện hộ cho mình.

“Bởi vì mày nói Lăng Mặc ở nhờ nhà mày, ăn của nhà mày, uống của nhà mày, nếu cậu ta không cho mày chép bài thì mày sẽ đâm một cú vào mặt cậu ta, sáng sớm hôm nay nhà mày còn không cho cậu ta ăn sáng nữa kia!” Trần Kiều kêu lên.

Trong nhất thời, ánh mắt cả lớp đổ dồn về phía Lăng Mặc.

Mặc dù Lăng Mặc luôn tỏ ra bộ dáng cao lãnh, nhưng không ngờ nhà của Lý Viễn Hàng lại đối xử với cậu ta như vậy!

Cô Đinh lập tức mềm lòng, nhìn Lăng Mặc nói “Em Lăng Mặc, những lời vừa rồi của bạn Trần Kiều có đúng không?”

“Không phải.” Lăng Mặc cúi đầu trả lời.

Mặc dù Lăng Mặc nói năng thận trọng, không hề có chút nào giống với lứa tuổi ngây thơ hoạt bát của mình, nhưng y rất lễ phép, cho dù là đang nói chuyện với thầy cô thì y cũng nhìn vào mắt đối phương.

Nhưng hôm nay, y chưa từng ngẩng đầu lên lần nào.

Khúc Quân nhìn Lăng Mặc, ánh mắt híp lại, cậu cảm thấy mọi chuyện không chỉ đơn giản là hãm hại Lý

Viễn Hàng bị cô phát hiện việc chép bài tập.

Lý Viễn Hàng cong khóe miệng, liếc nhìn Trần Kiều, giống như đang nói: Mày nói đi, có giỏi thì nói nữa đi, dù sao Lăng Mặc sẽ không thừa nhận là do tao đánh!

Khúc Quân nhìn bộ dáng coi trời bằng vung của Lý Viễn Hàng, cũng thầm đổ mồ hôi trong lòng— Nhóc con à, mi thật sự nghĩ như vậy sao?

Trần Kiều bị ánh mắt khiêu khích của Lý Viễn Hàng chọc tức ối máu, liền lớn giọng nói “Hốc mắt của Lăng Mặc bị sưng bầm lên kia kìa! Chẳng lẽ cậu ta tự đâm mình à!”

Vừa nói những lời này ra, cả lớp liền xôn xao.

Nguyên cả ngày hôm nay các bạn trong lớp đều thấy Lăng Mặc chống tay lên trán suốt, thì ra là để che vết bầm!

Chủ nhiệm lớp dù sao cũng có kinh nghiệm, nếu cô cứ tiếp tục tra hỏi Lăng Mặc trong tình huống này, thì một đứa trẻ ăn nhờ ở đậu sẽ tuyệt đối không thừa nhận mình bị ăn hiếp, dù sao em ấy vẫn đang sống chung với gia đình Lý Viễn Hàng.

Lúc cô Đinh đang muốn đi tới chỗ Lăng Mặc để xem hốc mắt của y có phải bị thương thật không, thì chủ nhiệm lớp liền e hèm một tiếng.

“Thôi được rồi, hôm nay tới đây thôi. Sáu đứa các em theo cô tới phòng giáo viên, gọi điện thoại cho phụ huynh các em, mời bọn họ tới đây gặp cô! Làm sai bài không sao, nhưng nếu bài nào cũng chép hết như thế thì còn cần thầy cô dạy gì nữa! Hơn nữa thái độ mới là cái quan trọng nhất! Nếu như các em không biết rõ thái độ học tập của mình thì thầy cô cũng đành bó tay chịu thua các em thôi!”

Chủ nhiệm lớp vừa nói xong, các học sinh khác đều rút rút dọn dẹp sách vở ra về.

Lý Viễn Hàng mặt đầy cảm phần trừng Lăng Mặc, nói thật, cậu ta càng cảm hận, Khúc Quân cậu im lặng xem kịch vui càng thoải mái.

Nhóc con ngu ngốc, tự cầm đá đập chân mình rồi kìa.

Người ta cũng không chỉ là học bá, mà còn là một nhà khoa học đứng đầu kim tự tháp trong tương lai đó, là cứu tinh của loài người đó, là vầng hào quang chói sáng như thế đó, nghĩ sao một thằng nhóc ấu trĩ như Lý Viễn Hàng có thể đầu lại y chứ?

Bất quá khi nghĩ đến cảnh ngộ của Lăng Mặc, Khúc Quân thầm đồng tình với y. Khi cậu đi qua bàn học của Lăng Mặc, đúng lúc y đang đeo cặp sách lên, trong một giây y xoay người kia, Khúc Quân thấy được

nụ cười nhạt của y.

Kiêu căng, sắc bén và càn rỡ.

Bước chân của y vẫn thong thả như vậy, không nhanh không chậm đi ra khỏi lớp học.

Mà Khúc Quân cũng đã hiểu rõ ngọn ngành, tất cả mọi chuyện đều đã nằm trong tính toán của Lăng Mặc, bao gồm việc y làm giả cuốn bài tập sai hết kia, y biết Lý Viễn Hàng sẽ khoe khoang bài tập mà cậu ta chép của mình và cho những đứa khác chép, thậm chí vết bầm trên mặt là do y cố ý để Lý Viễn Hàng đánh, mục đích của y chính là muốn Lý Viễn Hàng nói những chuyện này với mấy đứa trong lớp, đồng thời cũng khiến bọn họ vạch trần chuyện nhà Lý Viễn Hàng đối xử tệ với Lăng Mặc như thế nào.

Chẳng qua là... Chuyện này có hơi ảo ảo.

Lúc này Lăng Mặc mới có mười bốn tuổi thôi mà, chẳng lẽ đây là <Cung tâm kế> phiên bản thiếu niên?

Nụ cười vừa rồi của cậu ta chắc là đang cười nhạo Lý Viễn Hàng tự làm tự chịu đi?

Cho dù có ra sao... Đói bụng quá đê.

Khúc Quân lấy hộp cơm từ trong cặp sách ra, còn một cái bánh bao, mặc dù bánh bao dính chút bụi bặm, nhưng có sao đâu? Dù gì trong thực tế, Khúc Quân cậu không phải là người kén chọn, với lại đây là thế giới ảo, bao gồm cả cái bánh bao cậu sắp ăn vào bụng này.

Khúc Quân cầm lên cắn một miếng.

Mặc dù đã nguội ngắt nhưng cậu vẫn cảm thấy còn rất ngon.

Không biết có phải ảo giác không, cậu cảm thấy hôm nay Lăng Mặc đi chậm hơn mọi ngày.

Khi bọn họ đi tới ngã tư đầu tiên gần trường học, Lăng Mặc dừng bước lại, Khúc Quân vẫn còn giận y, không muốn lại gần y chút nào, vì vậy cậu đi phía sau nhóm học sinh cuối cùng ra về, yên lặng ăn bánh bao.

Ngay tại lúc băng qua ngã tư, Lăng Mặc dừng lại giữa đường.

Khúc Quân làm như không thấy đi lướt qua y, lúc đi ngang qua người Lăng Mặc, giọng nói của y truyền vào tai cậu.

Rất nhẹ nhưng rất rõ ràng.

“Thật xin lỗi vì đã làm bẩn bánh bao mẹ cậu làm.”

Nói xong, Lăng Mặc lập tức sai bước, kéo rộng khoảng cách giữa hai người.

Khúc Quân ngẩng đầu nhìn thì chỉ thấy bóng lưng của Lăng Mặc.

“Chời má, một người cao ngạo lạnh lùng như giáo sư Lăng mà cũng biết xin lỗi?”

Khúc Quân bị tình huống bất ngờ này làm cho ngây ngốc.

Ngay sau đó cậu liền hiểu ra, Lăng Mặc nhất định là rất nhớ cái chết của mẹ mình, cho nên lúc Khúc Quân cậu nói đây là bánh bao mẹ mình tự tay làm thì đã khiến y xúc động.

Cộng thêm vừa rồi cậu làm ra bộ dáng không thèm để ý tới y mà cặm cùi gặm cái bánh bao bị rớt dưới đất, có lẽ đã làm cho Lăng Mặc cảm thấy cậu quý trọng mẹ mình?

...Chẳng lẽ đây là chó ngáp phải ruồi? Cậu bất ngờ xoát được ba điểm hảo cảm với Lăng Mặc?

Khúc Quân vui vẻ.

Cũng giống như nổ lò cốt vậy, cậu nằm rạp dưới đất suýt nữa là bị lò cốt đè chết! (giống như ý có miếng bánh từ trên trời rơi xuống, may mắn bất ngờ.)

Cậu đi đến bên cạnh Lăng Mặc, cười hỏi “Hôm nay cậu ăn bánh bao của tớ, còn nói có kịch vui để xem. Kịch ở đâu vậy?”

“Vậy mà còn chưa xem đủ, có muốn tôi cho cậu lên làm vai nam chính không?” Giọng nói của Lăng Mặc vẫn lạnh lùng, nhưng đã dịu nhẹ hơn trước nhiều.

“...Tớ không muốn đâu.” Khúc Quân nhớ lại bộ dáng kia của Lý Viễn Hàng, vai nam chính trong vở kịch của Lăng Mặc đúng là không có kết cục tốt!

“Cũng đúng, cậu đâu có nhớ được lời kịch.”

Lăng Mặc dừng bước, Khúc Quân lại thấy nụ cười nhạt kia của Lăng Mặc, mặc dù chỉ trong chớp mắt, nhưng Khúc Quân biết Lăng Mặc là một diễn viên cực kỳ xuất sắc, nhất là vai diễn sói đội lột cừu non.

Lúc này chủ nhiệm lớp đạp xe dừng lại trước mặt hai người “Lăng Mặc, cô có lời muốn nói với em, chúng ta đi tới quán sủi cao kia nhé?”

Lăng Mặc lui về sau một bước, giọng nói bình tĩnh “Thưa cô, em phải về nhà, dì mà thấy em không về sẽ tức giận mất.”

“Dì của em chính là mẹ của Lý Viễn Hàng phải không? Bà ấy đang từ chỗ làm chạy đến trường đón Lý Viễn Hàng rồi. Chúng ta dành chút thời gian vừa ăn sủi cao vừa trò chuyện nha, nói chuyện phiếm xong cô sẽ chở em về nhà.”

Lăng Mặc cúi đầu, nhưng chủ nhiệm lớp tới gần, nhẹ nhàng nâng mặt y lên, quả nhiên thấy vết bầm ứ máu trên hốc mắt trái của Lăng Mặc.

“Đi thôi, cô mời em ăn sủi cao. Cô còn có chút chuyện muốn hỏi, em học giỏi như thế không biết có bí quyết gì không đây.”

Khúc Quân có chút hâm mộ “Woa, cô chủ nhiệm mời cậu đi ăn sủi cao kìa!”

“Trở về làm bài tập, đề gốc 35 điểm toán.”

Lăng Mặc gật đầu đi theo cô chủ nhiệm dắt xe đến quán sủi cao đối diện bên kia đường.

Ánh mắt Khúc Quân lần nữa sáng lên— Woa, cậu ta không kêu mình là ‘ngu si’ nữa, mà là ‘đề gốc’ nha! Ở trong lòng Khúc Quân, trình độ của đề gốc cao hơn ngu si nhiều lắm nha!

Cô chủ nhiệm gọi hai mươi miếng sủi cao, mười miếng cải trắng thịt heo, mười con tôm luộc đã bóc vỏ.

Lúc chờ sủi cao chín, cô chủ nhiệm hỏi Lăng Mặc có khó khăn gì trong học tập không, khi sủi cao được bưng lên, Lăng Mặc vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Cô chủ nhiệm đẩy cái mâm đến trước mặt Lăng Mặc, nói “Em ăn trước đi, những món này đều dành cho em hết.”

Lăng Mặc vẫn cúi đầu, nuốt nước miếng, mấy giây sau, mới gấp sủi cao ăn, y nhai rất chậm, giống như không nỡ nuốt miếng sủi cao này xuống bụng, nhưng bộ dáng dùng bữa của y trông rất có giáo dưỡn.

“Lăng Mặc, hốc mắt bị ứ máu trên mặt em là sao vậy?” Cô chủ nhiệm hỏi.

“Dạ em bị té.” Lăng Mặc bỗng dừng đũa, ngồi im tại chỗ.

Cô chủ nhiệm híp mắt rồi khẽ thở dài “Lăng Mặc à, em là một học sinh thông minh, hẳn là biết làm sao có thể té mà khiến hốc mắt bị bầm như thế, cô không tin đâu. Em yên tâm, cô biết, em ở nhà của Lý Viễn Hàng...”

“Đó là nhà em, không phải nhà của bọn họ.” Lăng Mặc không nói lớn nhưng nghe rõ từng câu từng lời.

Chủ nhiệm lớp như nhận ra gì đó, gật đầu rồi nói tiếp “Đúng, đó là nhà em, bọn họ chẳng qua ở tạm và chăm sóc em thôi. Cho nên hốc mắt của em bị thương là do Lý Viễn Hàng đánh?”

Lăng Mặc do dự trong chốc lát rồi gật đầu.

“Lý Viễn Hàng chép bài tập của em?”

Lăng Mặc lại gật đầu.

“Vậy còn bài tập của Lý Viễn Hàng làm sai hết là do em cố ý?”

Lăng Mặc hít sâu một hơi rồi lại gật đầu.

“Em biết Lý Viễn Hàng sẽ cướp bài tập của mình nên mới cố ý làm sai?”

“Cậu ta xé mất cuốn bài tập của em rồi ném vào thùng rác. Em biết cậu ta một khi đã giựt lấy bài tập của em thì sẽ không trả lại, nên em dứt khoát viết một cuốn bài tập sai.”

“Mẹ em ấy có biết chuyện này không?”

“Dạ biết... Dì nói Lý Viễn Hàng là em trai của em, kêu em phải nhường nhịn cậu ta.”

Cô chủ nhiệm sáng tỏ trong lòng, nói “Ăn sủi cỏ đi, ăn xong rồi cô chở em về nhà.”

Lăng Mặc ngồi im.

Chủ nhiệm lớp cười “Em lớn to đầu rồi nha, còn chờ cô giáo đút cho ăn nữa à?”

Lúc này Lăng Mặc mới cầm đĩa gấp sủi cỏ ăn.

Sau đó chủ nhiệm lớp để Lăng Mặc ngồi yên sau cửa xe rồi chở về nhà.

===Hết chương 6===

Tác giả có lời muốn nói: DAY 6.

Khúc Quân: Ha ha ha, đồ ngốc tốt hơn ngu si nhiều (^ ^) !*

Lăng Mặc: Đều là đại danh từ dùng để chỉ những kẻ có chỉ số thông minh dưới đáy cốc, không biết tại sao cậu lại cao hứng vì bị gọi là ‘đồ ngốc’ nữa (- -) .

Khúc Quân: Là bởi vì anh nha! Chỉ số thông minh của đồ ngốc trong miệng anh chắc chắn đã vượt qua đa số loài người !

Lăng Mặc: Tôi biết, cậu thích tôi, cho nên dù tôi có nói cậu là đồ ngốc thì cậu cũng sẽ vui vẻ ^ _ ^.

Khúc Quân: Giê (- -)?

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dọc đường đi, ban đầu Lăng Mặc chỉ ngồi im, nhưng vì yên sau có hơi lắc lư nên y mới khẽ vúi lấy vạt áo của chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp cũng là cô giáo Hoàng liên nhú mày.

Cô có thể cảm nhận được sự bất an và cô đơn sâu đậm ẩn sau bề ngoài bình tĩnh và lạnh lùng của y.

Lúc cô giáo Hoàng đi tới căn phòng nhỏ của Lăng Mặc, khi đi ngang qua thùng rác thì thấy mớ giấy bị vò nát xé rách trong đó có chữ viết của Lăng Mặc. Xem ra Lăng Mặc nói chuyện bị Lý Viễn Hàng cố ý xé vỡ bài tập toán của em ấy hoàn toàn là sự thật.

Cô giáo Hoàng vặn nắm cửa, vừa mới mở cửa ra liền sững sốt.

Trong căn phòng này có chỉ một cái giường nhỏ và một cái bàn học nhỏ xíu dành cho học sinh tiểu học, với chiều cao hiện tại của Lăng Mặc thì khẳng định là không thích hợp để học và làm bài. Trong phòng chỉ có một cái cửa sổ nhỏ, thấy thế nào cũng không giống một căn phòng ngủ bình thường.

“Bọn họ để cho em ở trong này?”

“Vâng.” Lăng Mặc gật đầu.

“Lý nào lại như vậy!” Một cơn lửa giận xộc thẳng lên đầu cô giáo Hoàng, cô cúi xuống hết sức nghiêm túc nhìn Lăng Mặc “Em cũng đừng nói gì cả. Hôm nay cô sẽ mời cô hiệu trưởng Lâm đi đến thăm nhà! Cô còn nghĩ Lý Viễn Hàng nói như thế là vì tranh cường hạo thắng! Không ngờ lại là thật! Nhất định phải để vợ chồng Trần Ly biết đâu là đúng đâu là sai mới được! Nếu cô ta muốn lấy danh nghĩa người giám hộ đi họp phụ huynh thì sao chúng tôi có thể chấp nhận được! Đây chẳng phải là làm ảnh hưởng tiêu cực đến các phụ huynh khác sao!”

Lúc này Trần Ly đã tới phòng giáo viên, thấy con trai mình đứng cúi đầu trước mặt một cô giáo trẻ tuổi. Cô giáo nghiêm mặt đưa vở bài tập của Lý Viễn Hàng cho Trần Ly, bà ta mở ra nhìn thì toàn thấy dấu gạch chéo đỏ.

Trần Ly lập tức nổi giận “Lý Viễn Hàng! Rốt cuộc con có chăm chú nghe giảng trong giờ học không vậy hả! Ngay cả một bài cũng không làm đúng là sao!”

“Không chỉ như vậy, em ấy còn chép bài của Lãng Mặc!” Cô Đinh nói.

“Chép bài của Lãng Mặc? Không thể nào đâu!” Trần Ly bật cười “Nếu như chép bài của Lãng Mặc thì sao có thể làm sai hết được?”

“Chính tai năm em học sinh khác nghe em ấy nói như vậy. Em ấy còn nói nếu Lãng Mặc không cho em ấy chép bài thì sẽ đánh Lãng Mặc.”

Trần Ly vừa nghe liền tái mặt, trực tiếp xách lỗ tai của Lý Viễn Hàng lên “Ai kêu con khoác lác thể hả! Con mà có thể đánh thắng Lãng Mặc? Thưa cô giáo, xin cô đừng nghe cháu nó nói bậy, cháu nó ở nhà toàn bị Lãng Mặc đánh thôi ạ!”

“Lãng Mặc sẽ đánh con trai của cô? Hơn nữa hôm nay con trai cô đi học có tốt hay không tôi không biết, nhưng tôi chỉ thấy hốc mắt của Lãng Mặc bị sưng bầm lên.” Thầy dạy tiếng anh đang chấm bài liền ngẩng đầu lên nói.

“Không không không, xin thầy đừng hiểu lầm, ý tôi không phải là Lãng Mặc đánh Lý Viễn Hàng, mà là nói Lý Viễn Hàng đánh không lại Lãng Mặc, cho nên hốc mắt bị sưng bầm của Lãng Mặc không phải do Lý Viễn Hàng đánh đâu ạ!”

“Cô đây là đang nói lảng sang chuyện khác! Chính miệng con trai cô nói với nhiều bạn học là em ấy chép bài của Lãng Mặc, cô giải thích sao đây?” Cô Đinh tức giận nói.

“Thưa cô, xin cô đừng nóng giận! Đây là do đứa trẻ không nghiêm túc nghe giảng nên làm sai hết bài, rồi khoác lác là chép bài của Lãng Mặc, mọi chuyện mới đổ vỡ ra như thế. Còn những học sinh khác đi chép bài tập của con tôi, những đứa đó mới là có thái độ học tập không tốt, ngu ngốc ngu ngốc. Tôi nghĩ Lý Viễn Hàng nhà tôi không học hành đàng hoàng nên muốn nói lời xin lỗi với cô giáo! Tôi sẽ trở về dạy dỗ tốt con mình, nghiêm khắc bắt nó phải chăm chỉ làm bài tập!”

Trần Ly nói như vậy, cô Đinh liền nghẹn họng.

Sau khi hàn huyên vài câu có lẽ với cô giáo, lúc Trần Ly dắt Lý Viễn Hàng đi tới trước cửa phòng thì thầy dạy tiếng anh vốn đang cúi đầu chấm bài ngẩng đầu lên nói “Thật ra thì bài tập làm sai hay đúng đều không quan trọng, nghe thầy cô giảng bài một lần hay ngàn lần cũng không liên quan. Nhưng nếu nhân phẩm không được uốn nắn từ nhỏ thì sẽ trở nên méo mó, không ai có thể chỉnh lại được đâu.”

Vừa nghe xong những lời này, vẻ mặt của Trần Ly liền đen thui, bà ta dắt tay Lý Viễn Hàng, lễ phép đáp “Thầy nói đúng, nhà chúng tôi sẽ chú trọng vấn đề này!”

Đến khi ra khỏi phòng giáo viên, Trần Ly liền hung hăng vỗ một phát vào gáy Lý Viễn Hàng.

“Con tôi sinh ra mà chẳng có tí đầu óc nào vậy trời? Sao con lại có thể nói mình đánh Lãng Mặc ngay trước nhiều người như thế? Con cũng biết thành tích của mình kém xa Lãng Mặc mà? Hay con ảo tưởng thầy cô giáo sẽ quý trọng con hơn cả Lãng Mặc?”

“Mẹ... Nhưng cái thằng Lãng Mặc đó hãm hại con... Nó cố ý chuẩn bị một cuốn bài tập viết sai hết đưa cho con...” Lý Viễn Hàng không cam lòng.

Lúc này có một người phụ nữ mặc một chiếc đầm dài, khí chất ưu nhã đối diện đi tới, cô khẽ cười gật đầu với Trần Ly.

Trần Ly lập tức nở nụ cười “Giám đốc Lô, chào cô! Không ngờ lại gặp cô ở đây! Cô tới đón Trần Kiều về ạ?”

Người phụ nữ họ Lô này là giám đốc tại nơi làm việc của Trần Ly, đồng thời là mẹ của Trần Kiều, tên đầy đủ là Lô Nguyệt Hoa.

“Không còn cách nào, Trần Kiều nhà tôi nói là chép bài tập của Lý Viễn Hàng nhà cô, gây ầm ĩ đến nỗi ai cũng biết hết.”

Lô Nguyệt Hoa nói chuyện lễ phép, nhưng Trần Ly lại có linh cảm xấu.

“Tại Lý Viễn Hàng nhà tôi không đúng! Nó không nên để Trần Kiều chép bài tập của mình! Xin giám đốc Lô đừng để ý!”

“Nói như vậy là lỗi tại Trần Kiều nhà tôi hết à? Nhưng tôi lại nghe nói là cô đối xử với Lăng Mặc không hề tốt như cô đã nói với mọi người thì phải? Lý Viễn Hàng nói muốn đánh cậu ta thì liền đánh, cô không muốn cho ăn cơm thì cậu ta liền không được ăn cơm? Đúng là Trần Kiều nhà tôi học tập không được tốt thật, nhưng từ lúc học trung học cho tới bây giờ, đây vẫn là lần đầu tiên ầm ĩ đến mức phải mời phụ huynh tới trường. Quả nhiên là ở chung với nhau lâu, tờ giấy trắng cũng biến thành giấy than luôn rồi.” Lô Nguyệt Hoa vẫn cười ôn hòa, nhưng lông mày đã nhíu lại, chỉ kém chỉ tay vào mặt Trần Ly mà mắng.

“Giám đốc Lô, lời của con nít nói chưa chắc đã đúng sự thật! Xin cô hãy tin tưởng tôi!”

Lý Viễn Hàng đi sau lưng Trần Ly muốn đi lên giải thích nhưng bị cản lại, nói nhiều sai càng nhiều.

“Ai mà biết được liệu con nít nói đúng hay nói sai? Chẳng qua sắp tới đơn vị của chúng ta sẽ tuyên dương thành tích ưu tú nửa năm một lần, chắc chắn sẽ có sát hạch biểu hiện trong công việc, và cả nhân phẩm. Cha của Mạnh Phi cũng coi như là đơn vị sắp được thăng lên cán bộ trung cấp, lúc này ông ấy cũng đến trường đón con mình, còn đang bị giáo viên phê bình muốn độn thổ luôn đấy. Cho dù tôi có châm chước bỏ qua cho cô, nhưng chưa chắc cha của Mạnh Phi sẽ nuốt trôi cục tức này. Chai nước hoa lần trước cô tặng cho tôi còn chưa có mở, nhìn nhãn hiệu nom có vẻ đắt lắm. Ngày mai tôi sẽ nhờ Trần Kiều gửi trả lại cho cô.”

Nói xong, Lô Nguyệt Hoa liền xoay người rời đi.

“Giám đốc Lô! Giám đốc Lô! Xin hãy nghe tôi giải thích!”

Lô Nguyệt Hoa phát phát tay, ý bảo mọi chuyện đến đây là chấm dứt.

Trần Ly tức giận tát Lý Viễn Hàng một cái chát rồ to.

“Thằng bất hiếu! Lần này mày hài lòng hả dạ chưa! Tao đã dặn mày biết bao nhiêu lần rồi, trước mặt người ngoài phải đối xử tử tế với Lăng Mặc! Lần này thì hay rồi! Nửa năm thành tích ưu tú của mẹ mày coi như đi tong! Mày có biết nó rất quan trọng với mẹ mày không! Mày khiến một vị giám đốc, một vị quản lý phải tới trường học nghe giáo viên chửi! Mày có biết là rất mất mặt không? Cô ta nhất định sẽ nhớ kỹ chuyện này!” Nước mắt của Trần Ly sắp rơi xuống.

“Mẹ! Mẹ trách con làm gì! Con cũng bị Lăng Mặc hãm hại!”

“Đó là tại mày ngu xuẩn! Mau đi về!”

Buổi tối, Trần Ly lần đầu tiên hấp bánh bao, gấp cho Lý Viễn Hàng một cái, Lăng Mặc một cái.

Lăng Mặc không có ý định ăn bánh bao của Trần Ly, để khỏi phải trả lại bà ta miếng vàng, cho nên y chỉ nhàn nhạt nhìn.

“Tiểu Mặc... Con có thể giúp dì một chuyện được không?”

“Dì nói đi.”

“Chuyện là cha của Lý Viễn Hàng nói thêm muốn ăn bánh bao nhân ngó sen và thịt, con có thể giúp dì đưa bánh bao đến cho dưỡng con ở xưởng được không? Dưỡng con thứ sáu mới về, nghe nói cơm nước trong xưởng không được tốt lắm, không được ăn thịt, bánh bao cũng chỉ nhân cải trắng, dưỡng con nói thêm thịt sắp không chịu nổi rồi... Dì vốn nghĩ ngày mai sẽ đưa qua cho dưỡng con, ai biết hôm nay do nhận điện thoại của giáo viên mà vội vã chạy đi, không cẩn thận bị trẹo...”

Trần Ly bày ra bộ dáng dè dặt.

Hơn nữa còn nhấn mạnh chuyện nhận điện thoại của giáo viên mà vội vàng nên bị trật chân, chính là ám chỉ Lăng Mặc, nếu như không phải y hãm hại Lý Viễn Hàng, bà ta cũng không có bị trật chân, Lăng Mặc phải chịu trách nhiệm về việc này.

“Được.” Lăng Mặc cúi đầu đáp.

“Ôi chào, cũng chỉ có tiểu Mặc là hiểu chuyện, nếu em họ của con được một nửa như con thì tốt rồi!”

Lý Viễn Hàng ngồi một bên lúc đầu nghe Trần Ly khen ngợi Lăng Mặc thì cảm thấy khó chịu, mười mấy giây sau liền nhận ra gì đó, cậu ta liền lộ ra biểu tình thích thú trên sự đau khổ của người khác.

Nhìn Lăng Mặc rời khỏi nhà, Lý Viễn Hàng chạy đến ôm chầm Trần Ly.

“Mẹ lợi hại quá đi! Ngồi xe buýt tới xưởng làm việc của cha ít nhất phải mất hơn một tiếng!”

“Chờ nó đi đến nơi rồi, lúc trở về sẽ hết chuyến xe. Để coi nó làm sao về nhà. Đây chính là ra đòn phủ đầu! Xem coi sau này nó còn dám làm như vậy nữa không!”

Lăng Mặc rời khỏi nhà leo lên xe buýt, y híp mắt ngáp một cái, không hề do dự dựa đầu vào cửa kính chớp mắt.

Lúc chờ xe buýt ở trạm cuối, y cũng không có ý định đi đến xưởng làm việc của cha Lý Viễn Hàng, mà trực tiếp ngồi lên chuyến xe cuối để trở về, lại tiếp tục dựa đầu vào cửa kính ngủ.

Khóe môi Lăng Mặc hơi nhếch lên, đèn đường buổi tối lướt qua khuôn mặt y, lúc sáng lúc tối.

Khi thì u ám tựa như vô số đợt sóng âm trầm trào dâng trong màn đêm.

Khi thì sáng ngời tựa như vô vàn cánh chim bay lên trời cao.

Trong lúc Trần Ly đang ngồi trên sofa ở phòng khách xem ti vi thì chuông cửa vang lên.

Trần Ly nhìn đồng hồ, trong đầu thầm nghĩ Lăng Mặc sẽ không về nhanh như vậy đi?

Vì vậy bà ta đứng dậy, mở cửa ra thì thấy bên ngoài là chủ nhiệm lớp cô giáo Hoàng và hiệu trưởng.

“Ôi chào! Sau hai cô giáo lại tới đây? Chẳng lẽ là vì chuyện Lý Viễn Hàng phạm lỗi hồi sáng?”

Thầy hiệu trưởng cười nói “Mẹ của em Lý Viễn Hàng đừng khẩn trương quá, tôi là hiệu trưởng Lâm Uyển, còn đây là chủ nhiệm lớp, cô giáo Hoàng. Chúng tôi là vì công việc của Bộ giáo dục gửi xuống yêu cầu phải hoàn thành trước cuối tháng, chủ yếu là muốn tỷ suất trường học đến thăm nhà học sinh phải đạt hơn 60%. Cô nhìn đi, nhà của cô có hai học sinh của trường chúng tôi nên phải được ưu tiên trước.”

“À... Thì ra là vậy, mời hiệu trưởng Lâm và cô giáo Hoàng vào nhà xơi nước!”

“Vậy thì chúng tôi sẽ đi thăm Lăng Mặc trước.” Hiệu trưởng Lâm nhìn Trần Ly đang chuẩn bị trà bánh nói.

“À... Tiểu Mặc, nó đi ra ngoài đưa cơm cho dưỡng rồi. Bởi vì tôi bị đau chân nên không có tiện, mà tiểu Mặc cũng đã làm xong bài tập, nên tôi mới nhờ nó đi hộ. Hay là ngày mai hai cô lại tới?”

Trần Ly thầm đổ mồ hôi. Lăng Mặc không thể về ngay bây giờ được, nếu để cho hai cô giáo biết bà ta kêu Lăng Mặc đến một địa phương xa lắc để đưa cơm thì không biết sẽ chịu thêm bao nhiêu thị phi nữa đây?

“Lăng Mặc cũng sẽ không có khả năng đi tới chín, mười giờ mới về? Tôi và cô giáo Hoàng sẽ ngồi đây đợi em ấy về.” Hiệu trưởng Lâm nói.

Trần Ly lo lắng, dù sao so với phòng của Lý Viễn Hàng thì phòng của Lăng Mặc quá nhỏ, lỡ như để cho hai người họ thấy, đặc biệt là hiệu trưởng Lâm thì sẽ khó tránh xảy ra liên tưởng không tốt.

Nhưng cho dù Trần Ly có nói gì đi nữa, cô giáo Hoàng và hiệu trưởng Lâm vẫn kiên quyết muốn thăm cậu học sinh xuất sắc cả trong học tập lẫn tác phong này.

Trần Ly như ngồi trên bàn chông, trong lòng thầm rửa khi không lại đến thăm vào giờ này? Hơn nữa còn là hiệu trưởng, tại sao bà ta lại cảm thấy hai người này cố ý đến đây vào hôm nay nhỉ?

Chỉ mong Lăng Mặc đi nửa đường thấy quá xa liền quay trở về.

Bất quá khả năng này không có lớn. Lăng Mặc rất cố chấp, làm gì có chuyện đi nửa đường sẽ quay về!

Nó đến xưởng mượn điện thoại báo một tiếng bình an về cũng được mà, đến lúc đó bà ta sẽ kiểm có nói với hai cô giáo là ngày mai mượn của nó sẽ đưa nó đi học, tối hôm nay ngủ lại trong xưởng.

Nhưng vấn đề là... Trong xưởng toàn làm bằng máy móc kỹ thuật, ngoại trừ ông cụ canh cửa, thì không có ai... Lăng Mặc có đến thì cũng không có chỗ mượn điện thoại gọi nhờ. Bà ta cũng vì nhìn trúng điểm này nên mới kêu Lăng Mặc tốn công tốn sức đến đó một chuyến!

Trời ơi, đúng là xui xẻo!

Lúc này Lăng Mặc đã xuống trạm cuối, y đi ngang qua cửa hàng bách hóa nhìn thử đồng hồ treo tường trong đó, thấy mới có chín giờ rưỡi, vẫn chưa đủ muộn, y còn muốn về trễ thêm một chút nữa.

Y cầm hộp giữ ấm, một tay đút túi, dạo bước trên đường.

Mấy ngày trước mưa to, hôm nay trời mới trong xanh trở lại, buổi tối ít mây, ngẩng đầu lên là có thể thấy vài ngôi sao ẩn ẩn hiện hiện.

Còn Khúc Quân thì đang nhàm chán ngồi trước bàn học, lật vở bài tập đại số ra, như thường lệ làm đến bài số 3 thì bí lù.

Nếu đã không biết làm mà còn ngồi vắt óc suy nghĩ nữa thì cũng tự hành hạ bản thân thôi, vì vậy Khúc Quân liền bỏ cuộc, ngồi bên cửa sổ, chống cằm ngắm người.

Ở thời đại này, mạng lưới internet đều chưa phát triển, càng không phải nói đến điện thoại thông minh, Khúc Quân nhàm chán ngáp dài một cái, ánh mắt liếc ra ngoài cửa sổ, thì chợt bắt gặp bóng lưng của Lăng Mặc.

Y đi một mình, hộp giữ ấm đóng đưa theo từng bước đi của y dưới ánh đèn đường trong trẻo.

Thoạt nhìn không có vẻ cô đơn gì mà là đang hưởng thụ tất cả những điều này.

Khúc Quân nghĩ đến chuyện xảy ra vào ban ngày, bỗng nhiên như được uống máu gà, nhảy bật ra khỏi ghế, lao như vũ bão xuống lầu.

“Tiểu Bắc— Trễ rồi mà còn đi đâu!”

“Con thấy bạn của mình ở dưới lầu, con muốn đi tìm!” Khúc Quân chạy nhanh xuống, sợ chậm một giây là Lăng Mặc đã đi khỏi.

Cậu vừa chạy thực mạng vừa cảm nhận từng tầng mỡ của bụng mình nảy lên nảy xuống như điên.

Haizz! Cậu muốn giảm cân quá đi! Nếu cứ mập lên như vậy sẽ không có tiền đồ gì, sẽ không theo kịp làn sóng của thời đại đâu!

Vắt vả chạy tới ngã rẽ, Khúc Quân rốt cuộc cũng đuổi kịp Lăng Mặc. Cảm giác này giống như đã phục kích ở trong rừng mấy ngày mấy đêm, cuối cùng mục tiêu cũng đã xuất hiện!

“Lăng Mặc!”

Cậu không nhịn được kêu lên cái tên đó, mang theo một chút vui sướng.

Lăng Mặc nhíu mày, nhưng vẫn coi như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Dựa theo tốc độ của đối phương và thể trọng của mình, Khúc Quân biết chắc mình sẽ không theo kịp bước chân của Lăng Mặc.

“Cậu đánh rơi tiền kia!” Khúc Quân lớn giọng nói.

Lăng Mặc rốt cuộc dừng lại rồi xoay người.

“Ồngốc, trong túi tôi không có tiền.”

Ai thèm để ý cậu có tiền hay không chứ, nếu cậu đã dừng lại thì chứng tỏ cậu nguyện ý nói chuyện với tui nha!

“Đã trễ thế này rồi, sao cậu lại chạy nhảy một mình bên ngoài vậy?” Khúc Quân rạo rức hỏi.

“Chẳng phải cậu cũng còn chạy nhảy bên ngoài đó sao?” Giọng nói của Lăng Mặc nhàn nhạt.

“Tớ ngồi bên cửa sổ nhìn xuống thấy cậu nên mới chạy ra đây. Sao vậy? Bộ bị dì của cậu đuổi ra ngoài à?”

Khúc Quân vốn suy nghĩ có nên tìm cách nào đó khéo léo để hỏi thăm Lăng Mặc không, nhưng sau đó nghĩ lại thì thấy thôi khỏi.

Trong mắt tên này, càng khéo léo càng khiến cậu ta cảm thấy dối trá, ngược lại không bằng thẳng thắn luôn cho rồi.

“Thì sao?” Lăng Mặc lãnh đạm nhìn cậu, cũng không phản ứng lại.

“Vậy cậu có muốn đến nhà tớ chơi không? Tớ vừa mới làm được một nửa bài tập đại số hà, còn ba bài cuối cùng thì bí, cậu dạy kèm tớ một tí được không?”

“Chẳng phải tôi đã bảo cậu bỏ cuộc đi rồi à?”

“Bỏ cuộc gì chứ? Có lẽ ở trong lòng cậu, không thông minh thì chính là ngu xuẩn. Tớ không muốn đạt tới trình độ như cậu, tớ chỉ muốn ít nhất làm đầy đủ bài tập để nộp lên cho cô. Mẹ tớ thì lại cho tớ là một đứa tham ăn, nếu tớ mà ăn thêm nữa là sẽ béo càng thêm béo. Đúng lúc có cậu ở đây, giúp tớ tiêu hóa bớt nhé?” Khúc Quân nói bằng giọng điệu hoàn toàn chứng minh tui đây là người tốt.

Thật ra thì từ cái chuyện bánh bao hồi sáng nay, Khúc Quân đã phát hiện ra, đối với Lăng Mặc mà nói, bụng dạ thẳng thắn ăn ngay nói thật, cho dù lời nói có nghe đến đâu thì vẫn tốt hơn nhiều so với giả vờ khéo léo làm người tốt.

“Rốt cuộc cậu muốn cái gì?” Lăng Mặc hỏi.

“Cậu xách hộp giữ ấm đi lòng vòng ngoài đường là muốn giết thời gian phải không? Tớ nhớ dự báo thời tiết nói tối nay có mưa lớn, cậu có chắc là muốn tiếp tục đi nữa không? Nói không chừng khi đổ mưa, ngày mai cậu sẽ không có đồng phục để đi học.”

Lăng Mặc vẫn không nói gì, y đều cảnh giác cao độ với bất kì ai muốn tiếp cận y, đây mới là nguyên nhân tại sao có nhiều tinh anh lên vào tiềm thức y đều thất bại trở về. Lăng Mặc muốn người khác nói với y bằng lời chân thành nhất.

Khúc Quân thở ra một hơi, lớn giọng nói “Lăng Mặc, cậu cảm thấy bản thân là mèo hay là hổ?”

Cậu đối mặt với Lăng Mặc, ánh sáng rất sáng ngời và thản nhiên.

Lăng Mặc vẫn đứng tại chỗ, nhìn thẳng vào đôi mắt của Khúc Quân.

“Có người nói với tớ rằng, khi bạn là một con mèo, trong lòng phải là hổ dữ. Nhưng khi bạn trở thành hổ rồi, đừng quên bạn đã từng là một con mèo. Nội tâm của bạn cho dù có thanh cao đến đâu nhưng thái độ không được giống như vậy. Đừng nên tự đánh giá cao bản thân mình, cũng đừng nên coi thường người khác.”

Lăng Mặc nhìn Khúc Quân với ánh mắt hoàn toàn khác từ trước đến giờ, dường như muốn xuyên thấu cơ thể này để nhìn thẳng vào linh hồn của cậu, xem rốt cuộc cậu là người như thế nào.

===Hết chương 7===

Tác giả có lời muốn nói: DAY 7.

Lăng Mặc: Tôi là gì ()?

Khúc Quân: Là một bé hổ con cần vuốt lông (~ ^ ^ ~) !

Lăng Mặc: Vậy còn cậu ()?

Khúc Quân: Tui đương nhiên là báo săn nhanh nhẹn () / ***!

Lăng Mặc: Ngủ ngoan. Rõ ràng cậu là mèo lông ngắn tôi nuôi ().

Khúc Quân: Gì chứ! Là mẹ nuôi tui mới đúng ()!

Mèo lông ngắn, Exotic shorthair

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đó là sức quan sát còn non của một thiếu niên mười mấy tuổi đầu.

Khúc Quân biết mình hần nên vui mừng vì đã đạt được nhiệm vụ trở thành bạn bè của y.

“Có lẽ ở trong mắt của đại đa số người khác, tớ là một con mèo mập. Nhưng mèo mập cũng có móng vuốt. Cậu là một con hổ nhỏ bé xinh xinh, vậy thì sao? Dù có thông minh đến mấy nhưng cậu vẫn chưa thể nhìn thấu được lòng người.”

Lăng Mặc đứng ở nơi đó, bàn tay cầm hộp giữ ấm run nhẹ khó phát hiện.

Thật giống như có gì đó đã gõ nhẹ vào trái tim y, từng đợt từng đợt, rõ ràng muốn xuyên thủng, nhưng y lại không thể kiềm chế được mà mong đợi khoảnh khắc muôn ngàn mảnh vỡ văng tung tóe ra.

Hộp giữ ấm trong tay bị lấy đi, thậm chí y còn không kịp phản ứng.

“Đi thôi! Tớ đã nói với cậu rồi đó, mẹ tớ làm mì sốt là số dzách!”

Có nhiều loại mì sốt lắm, đây là mì sốt thịt bò

Lăng Mặc nhìn bóng lưng tròn tròn phía trước, rõ ràng y có thể lấy lại hộp giữ ấm, nhưng cuối cùng y vẫn không có làm như vậy.

Khi hai người đi ngang qua một cửa tiệm bách hóa nhỏ, Khúc Quân đang đi phía trước bỗng dừng lại.

Cậu sờ cằm nhìn ảnh ngược của mình trên cửa kiếng của tiệm bách hóa, rầu rĩ thờ dài một hơi.

“Cậu làm gì vậy?”

“Cậu nói xem... Có phải cậu cố ý đi qua đi lại dưới lầu nhà tớ không?” Khúc Quân bày ra dáng vẻ ‘Tui đột nhiên thông minh sáng suốt nè’.

Về mặt của Lăng Mặc lạnh xuống “Cậu có ý gì?”

Khúc Quân lập tức cười nói “Ý của tớ chính là cậu thâm mểm tớ nha!”

Lăng Mặc xoay người muốn đi, Khúc Quân vội vàng níu y lại.

“Cậu đừng đi! Mới đùa có chút xú hà, sao dễ giận vậy! Người béo đúng là không có quyền lợi được thương thâm trộm nhớ gì hết!”

Lăng Mặc muốn lấy lại hộp giữ ấm trong tay Khúc Quân nhưng bị cậu né tránh, Lăng Mặc cũng cố giành lấy nữa, vì vậy Khúc Quân liền xách hộp giữ ấm đi nhanh về phía trước, vừa đi vừa quay đầu xem y còn đi theo hay không.

Lăng Mặc vẫn không nói gì, cách khoảng hai ba mét đi theo Khúc Quân.

Đi tới trước cửa nhà, Khúc Quân vỗ vỗ cánh cửa “Mẹ ơi! Mẹ ơi! Con về rồi!”

Lương Như mở cửa ra, vừa định mở miệng trách mắng con trai hơn mười giờ tối rồi mà còn chạy ra ngoài, khi nhìn thấy sau lưng con mình đúng là có dẫn theo một bạn nam về, nhìn mặt mũi tuấn tú dễ nhìn, đích thị là một đứa trẻ ngoan ngoãn lễ phép.

“Ôi chào! Thật sự là xuống lầu tìm bạn học! Mau vào! Mau vào!”

“Chào dì. Đã trễ thế này rồi mà còn làm phiền dì nữa!”

“Không phiền! Cháu tên gì? Dáng dấp thật đẹp mắt!” Lương Như đưa cho Lăng Mặc một đôi dép đi trong nhà.

“Cậu ấy tên là Lăng Mặc, là học sinh giỏi nhất trong lớp bọn con, ý không phải, là toàn khối luôn đó!” Khúc Quân giới thiệu mang theo cảm xúc tự hào, giống như không phải nói Lăng Mặc mà là cậu.

“Thì ra đây chính là Lăng Mặc ư! Lúc đi đi họp phụ huynh luôn thường xuyên nghe thấy tên cháu nha! Dì mới nấu xong mì sốt, mau vào ăn một tô!”

“Mẹ... Con mới là con trai của mẹ đó!” Khúc Quân bắt đắc dĩ nói.

“Con là con trai mẹ thì sao! Điểm đại số của con bao nhiêu hử? Có biết mẹ bị giáo viên kêu đúng tên có bao nhiêu lần không!” Lương Như chỉ thiếu nhéo lỗ tai con mình.

“Mẹ à... Chuyện bí mật nhất không phải là bị giáo viên nói con trai mình thi toán có 35 điểm thôi đâu.”

Khúc Quân vừa nói vừa lấy một cái tô ra mức mì.

“Thế thì là gì?” Lương Như tức giận.

“Mà là hiệu trưởng chỉ một phụ huynh trong đó nói với mẹ rằng đó là chính sui gia của mẹ.” Khúc Quân mức nước sốt chan lên mì.

“Cái gì? Con muốn chạy theo một yêu đương sớm hả? Vậy để mẹ chết đi.” Lương Như thở dài.

Khúc Quân vẫy tay nói “Lăng Mặc, mau tới ăn mì đi! Coi chừng nguội!”

“Dì có ăn chung không?” Lăng Mặc nhìn Lương Như nói.

“Dì không ăn khuya, ở cái tuổi này ăn muộn dễ bị mập lắm. Chỉ có Lăng Mặc là hiểu chuyện, không giống như Tiểu Bắc, có bạn quên mẹ!”

Lăng Mặc vừa mới ngồi xuống, Khúc Quân liền đẩy tô mì đã chan nước sốt sẵn cho y.

“Mau ăn đi, ăn bù cho bữa sáng.”

“Cái gì ăn bù cho bữa sáng? Lăng Mặc không ăn sáng hả cháu? Cháu à, nghe dì nói một câu, nhất định phải ăn bữa sáng, nếu không dễ bị sỏi mật!” (nghe câu này nhột vl~)

“Mẹ— Mẹ không biết thì đừng nói. Đó là tại vì Lăng Mặc bị nhà dì mình ăn hiếp...”

Khúc Quân còn chưa nói hết, Lăng Mặc liền bỏ đĩa xuống.

“Nếu cậu còn nói nữa, tôi sẽ về ngay.” Ánh mắt của Lăng Mặc quét tới, nói thật, Khúc Quân vừa nhìn liền lạnh gáy.

“Tại sao không thể nói. Dù sao hôm nay cũng đã diễn một hài kịch như thế rồi, cậu còn lo lắng đến lúc hộp phụ huynh sẽ không ai biết?” Khúc Quân bĩu môi.

Lần đầu tiên con trai mình mời bạn về nhà chơi, Lương Như cũng rất vui mừng, vì vậy ngồi trò chuyện trong chốc lát.

“Có điều Lăng Mặc à, cũng đã trễ lắm rồi, sao cháu còn ở bên ngoài? Trong hộp giữ ấm đó là cái gì vậy?”

Lương Như là bậc cha mẹ, hơn nữa còn mang theo thiện ý, tay cầm đĩa của Lăng Mặc khựng lại, Khúc Quân liền nhìn ra y đang do dự.

Nói là tôn trọng bề trên. Nhưng nếu nói thẳng ra là giống như tranh thủ đồng tình, coi bề trên như là cây súng tự vệ vậy.

Khúc Quân cúi đầu, xì xụp lua mì, cậu cũng không tính lắm lời, đó chính là lựa chọn của Lăng Mặc.

Dù sao Lương Như cũng làm việc trong một xí nghiệp lớn, đối nhân xử thế cũng đã nhiều, cũng đã nhìn ra Lăng Mặc là một đứa trẻ có lòng tự trọng khá cao, cô suy nghĩ một lát rồi nói “Lăng Mặc, cháu năm nay mấy tuổi rồi?”

“Mười bốn tuổi.” Lăng Mặc bỏ đĩa xuống.

Lương Như cũng không kêu y cứ tự nhiên ăn tiếp mà thành khẩn nói “Mười bốn tuổi cũng chỉ là một đứa trẻ. Không phải là dì Lương xem thường cháu hay thấy cháu quá yếu đuối, nhưng cháu cần phải biết, trong cuộc sống có những việc phải do tự tay người lớn giải quyết. Cháu cảm thấy mình có thể nhẫn nại, nhưng nhẫn nại này thật ra đối với cháu mà nói, đó chỉ là chèn ép lãng phí cuộc đời và không gian của cháu mà thôi. Nếu cháu có thời gian để nhẫn nại thì không bằng suy nghĩ xem ở tuổi này của cháu đã có thể làm được gì tốt cho bản thân mình.” Lương Như vỗ nhẹ bả vai của Lăng Mặc.

thuynghu.wordpress.com

Nhưng cô chỉ nói tới đó rồi dừng, cũng không ép Lăng Mặc phải nói gì, mà là đứng dậy đi vào phòng bếp dọn chén bát.

Lúc này chỉ còn lại Khúc Quân và Lăng Mặc ngồi ở bàn ăn.

Khúc Quân nói “Tớ cảm thấy mẹ tớ nói rất đúng.”

Lăng Mặc không nói gì.

Cũng không lâu lắm, ổ khóa của cửa chính bỗng vang lên lạch cạch, có người xách va li đi vào.

“Ừa, ông xã, sao anh lại về vậy?”

Người đi vào chính là cha của Mạc Tiểu Bắc, Mạc Thanh.

Mạc Thanh đeo kính, mặc áo sơ mi trắng, đứng cởi giày ở kệ để giày dép nói “Lần này Tiểu Bắc lại thi có 35 điểm nữa phải không? Nếu anh mà không về kiểm tra thì thẳng nhóc này liền tự do hoành hành mất rồi!”

“Ếc... Tiêu đời...” Khúc Quân quay đầu nhìn Lăng Mặc, chỉ thấy y đứng dậy, có lẽ là do thấy trong nhà đột nhiên nhiều người nên không được tự nhiên, chắc là muốn đi về.

Khúc Quân vội vàng giữ y lại, nhỏ giọng nói “Xin cậu đừng đi... Nếu có cậu ở đây, cha sẽ không đánh tót!”

“Tại cậu đáng đời.” Lăng Mặc lạnh lùng nói.

“... Thật là vô lương tâm.” Mặt bánh bao của Khúc Quân nhăn nhúm lại.

Mạc Thanh vừa mang dép trong nhà vừa nói “Lần này anh đi công tác thì tình cờ gặp được đồng nghiệp làm chung sở nghiên cứu với Chí Quân! Anh có hỏi hiện con trai của cậu ấy ở đâu thì nghe nói là đang học chung trường với Tiểu Bắc nhà mình! Nếu ngày mai em rảnh thì đi cùng anh tới thăm đứa bé kia!”

Lương Như đi tới, trò chuyện với chồng “Tới trường học ư? Có cần chuẩn bị gì không?”

“Cũng không biết con nít ở tuổi này thích gì. Hay là mua quần áo mới đi?”

“Anh nói vậy mà được à, mình cũng chưa gặp mặt đứa bé kia, có biết thằng bé mặc quần áo size mấy đâu?”
Lương Như buồn cười nói.

“Cũng phải. Anh định mỗi tháng chu cấp một ngàn tiền sinh hoạt và tiền học cho đứa bé đó, cho đến khi vào đại học.”

“Bộ anh tưởng Chí Quân không để lại tiền cho thằng bé à? Tiền chỉ là chuyện nhỏ, người lớn phải biết cách quan tâm con nhỏ, quan trọng là đừng để nó nghĩ mình cô đơn không có người thân. Anh có hỏi đứa bé đó tên là gì không?”

“Tên là Lăng Mặc. Hải hước và yên tĩnh. (cái họ với cái tên tréo ngoe:)))

Khúc Quân nhìn Lăng Mặc, quả nhiên thấy y đứng sững tại chỗ.

Mạc Thành vừa vào nhà thì liền nhìn thấy Lăng Mặc đang đứng đó, một giây kia ông thoáng ngẩn người.

“Tiểu Bắc, đây là... Đây là bạn học của con?”

“Đúng đó cha, đây là bạn học cùng lớp với con, tên là Lăng Mặc. Nhưng không phải là ‘hài hước’ và ‘yên tĩnh’ đâu, mà là ‘trầm lặng’ và ‘yên tĩnh.’” Khúc Quân thầm kích động trong lòng, cậu chưa có biết nguyên nhân tại sao cha của Mạc Tiểu Bắc lại đi tìm Lăng Mặc?

“Cháu... Cháu tên là Lăng Mặc?” Mạc Thanh tiến lại gần, hết sức trịnh trọng và nghiêm túc nhìn Lăng Mặc.

Lăng Mặc khiêm tốn nói “Chào chú. Trẻ vậy rồi mà còn làm phiền dì và chú nghỉ ngơi, cháu xin phép được về trước.”

“Lăng Mặc phải về sao! Còn chưa ăn hết tô mì mà! Có phải dì nấu không hợp khẩu vị của cháu không?”
Lương Như chạy từ trong phòng bếp ra, sau đó trừng Mạc Thanh “Đột xuất trở về trẻ như thế, vừa vào cửa liền om tỏi cả lên, dọa sợ cháu nó rồi kia!”

Mạc Thanh thể nhưng lại vịn vai Lăng Mặc, có hơi kích động nói “Cháu... Có phải cha cháu tên là Lăng Chí Quân?”

Lăng Mặc gật đầu “Cha cháu tên là Lăng Chí Quân, chú biết cha cháu ạ?”

Mạc Thanh đột nhiên vịn chặt vai của Lăng Mặc “Thật giống, dáng dấp của cháu quả là giống cha cháu như đúc! Cháu ngồi xuống đi! Chú và cha cháu là bạn học với nhau năm cấp ba! Năm đó tốt nghiệp, cha cháu thi một lần liền đậu vào trường đại học tốt nhất, còn chú thì phải thi lại lần hai mới đậu. Năm đó thi rớt, tâm tình của chú sa sút lắm, cũng may có cha cháu luôn ở bên cạnh động viên chú, giúp đỡ chú ôn thi lại, sau đó chú liền thi đậu!” (nghe có mùi JQ~)

Lương Như cũng kéo Lăng Mặc ngồi xuống “Mỗi lần tới kì họp phụ huynh là anh toàn bận công trình này nọ! Nếu anh chịu dành chút thời gian đi họp là có thể gặp được Lăng Mặc rồi!”

“Cháu à, mấy năm nay cháu sống ở đâu? Trải qua như thế nào? Lúc cha mẹ cháu xảy ra chuyện, chú còn đang bận học bổ túc năm thứ ba ở nước ngoài. Mẹ của Tiểu Bắc thì đang mang thai ở ngoài tỉnh, mãi cho đến buổi họp lớp bạn cũ thì mới biết được chuyện của cha mẹ cháu! Mặc dù sau khi tốt nghiệp đại học, bọn chú dần dần ít liên lạc với nhau, nhưng cha cháu luôn là người bạn mà chú kính trọng nhất!”

Hốc mắt của Lăng Mặc đỏ lên, thân thể vẫn cứng rắn như cũ nhưng yết hầu lại lên xuống liên tục, không che giấu được sự rung động của y.

Một giây kia, Khúc Quân bỗng có chút đau lòng. Cho dù Lăng Mặc ở tương lai nổi tiếng sáng chói đến cỡ nào thì trong giây phút này, y vẫn chỉ là một đứa trẻ mười bốn tuổi mà thôi.

“Cháu... Cháu sống chung với gia đình dì, cuộc sống cũng tạm ổn.”

Lăng Mặc vừa nói xong liền nghe Khúc Quân đập đũa xuống một cái cạch.

“Cái này mà cũng nói là tạm ổn? Sao cậu không nói cậu đang sống sung sướng như trên cung trăng đi?”

Mạc Thanh và Lương Như nhìn sang, phát hiện con trai mình đang tức giận dưng dưng.

“Tiểu Bắc, con sao vậy? Ày da, cha mẹ chỉ gặp lại con trai của đàn anh nên mới hơi kích động thôi mà, vô thức không thèm để ý đến con, cho cha mẹ xin lỗi nha!” Lương Như nghĩ con trai mình đang ghen.

Không ngờ Khúc Quân lại nói “Ngay cả trưởng bối thật lòng quan tâm đến cậu mà cậu cũng cứng đầu như vậy là sao? Bộ không biết mệt hả! Đợi sau khi mẹ tớ đi họp phụ huynh, nghe tam cô lục bà nói về chuyện cả gia đình bà dì đó của cậu đối xử với cậu ra sao, em họ cậu ăn hiếp cậu như thế nào, chắc chắn mẹ tớ nghe xong sẽ khóc! Còn cha tớ sẽ tức giận giậm chân ở công trường! Bộ cậu thích như thế lắm à!”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Mạc Thanh nhìn con trai.

Khúc Quân lòng đầy căm phẫn nói “Mới không phải là Lăng Mặc sống nhờ nhà dì ruột của cậu ấy đâu! Chính cả nhà dì ruột ngang nhiên chiếm đoạt nhà của cậu ấy thì có! Đã thế còn đối xử không tốt với Lăng Mặc!”

“Mạc Tiểu Bắc!” Lăng Mặc trừng Khúc Quân.

Khúc Quân biết rõ, cho dù chỉ mới là thiếu niên nhưng trong lòng đã coi mình là đàn ông. Đàn ông mà khóc lóc than phiền với người khác thì chính là yếu đuối, vô năng, lòng tự trọng của Lăng Mặc sẽ không cho phép y làm điều đó, cho nên Khúc Quân cậu mới tùy tiện kể hết cho cha mẹ mình nghe.

“Trừng cái gì mà trừng! Dù cậu có trừng tớ nhưng sự thật đã rành rành trước mắt rồi kìa, tớ sẽ không vì cậu mà che giấu đâu! Người tốt chính là người tốt, kẻ xấu chính là kẻ xấu!”

Mạc Thanh đề Lăng Mặc lại, nhìn cậu nói “Mạc Tiểu Bắc, con cứ nói tiếp đi! Nếu có chỗ nào không đúng thì Lăng Mặc sẽ sửa lại!”

Khúc Quân có thể coi là tìm được cơ hội, cậu sống động kể lại chuyện sáng nay Lý Viễn Hàng khoác lác cậu ta đánh Lăng Mặc ra sao, thậm chí nói ra luôn chuyện dì của Lăng Mặc không cho y ăn sáng.

Có một số chuyện không cần phải nói quá chi tiết, mặc dù nhìn có vẻ nhỏ nhặt, nhưng nếu là người lớn có kinh nghiệm sẽ nhìn ra sự bê bối ẩn sau những việc nhỏ đó.

thuynghu.wordpress.com

Mạc Thanh là một phần tử trí thức cao cấp, cốt cách của ông cũng rất thanh cao, không nghe lọt tai những chuyện linh tinh rắc rối này. Hơn nữa cha của Lăng Mặc lại là người bạn thân nhất và tốt nhất của ông thời trung học, lửa giận liền xộc thẳng lên đầu.

Lương Như cũng là một người vợ có tâm tư tinh tế cẩn thận, cô lập tức nghĩ tới gì đó” Lăng Mặc, cháu này nói rõ cho dì và chú biết, đã trẻ thế này rồi, Tiểu Bắc lại thấy cháu còn lang thang ngoài đường, còn cái hộp giữ ấm kia nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lăng Mặc mím môi không nói.

“Lăng Mặc, cháu còn nhớ dì đã nói gì với con không? Có một số chuyện cần phải có người lớn giải quyết. Cháu ở lứa tuổi này có chuyện nên làm của mình, không cần phải lãng phí tinh lực vào những chuyện quá sức với mình, cho dù là cháu cảm thấy bản thân có thể vượt qua.” Lương Như vỗ nhẹ bả vai của Lăng Mặc.

“Thời điểm học trung học phổ thông, chú và ba cháu có gì cũng nói với nhau. Chú hy vọng giữa chú và cháu cũng giống như vậy.”

Mạc Thanh nói lời này khiến hốc mắt Lăng Mặc trong nháy mắt ướt ướt.

Y kể lại chuyện Trần Ly đã nhờ mình đi đưa bánh bao cho chồng bà ta.

Vừa nói xong, Mạc Thanh liền siết chặt nắm đấm, ông là một phần tử trí thức nên sẽ không văng tục, nhưng gân xanh nổi trên trán đủ thấy ông đang rất tức giận.

Lương Như trực tiếp vỗ bàn “Cái cô Trần Ly đó đầu bị cửa kẹp à! Dì biết địa chỉ của cái xưởng đó, đã tới rồi mà còn kêu Lăng Mặc đi đưa bánh bao để làm cái quái gì chứ! Tới trạm xe buýt rồi còn phải mất mười mấy phút đi tới đó nữa! Sao có thể bắt kịp chuyến xe cuối cùng chứ! Cô ta đào nhiều chất xám như thế để đối phó với một đứa trẻ à, có bị bệnh không vậy!”

“Mẹ... Thì ra là như vậy? Con tưởng là chỉ sai sử Lăng Mặc thôi chứ... Đúng là mẹ thông minh!” Khúc Quân giơ ngón cái với Lương Như, không quên nịnh bợ mẹ mình vài câu.

Lương Như vỗ đầu con trai “Con cho là ai cũng ngốc giống con hết à?”

===Hết chương 8===

Tác giả có lời muốn nói: DAY 8.

Khúc Quân: Sao anh cứ cầm như hén thế! Tiểu gia quyết định, sau này nếu anh có lời ngại nói ra thì tiểu gia sẽ giúp anh nói! Bảo đảm thổi phồng bầu không khí thích hợp, tình cảm chân thành, khiến người khác phải cảm động o (*) ~

Lăng Mặc: Ủ, tôi có những lời này rất luôn muốn nói ra (* / *).

Khúc Quân: Để tôi nhìn chút, hả cái gì? Tui thích anh đến muốn chết?! Σ(° °|||)

Lăng Mặc: Cảm ơn. (/// v ///)/

~Khúc Quân: Có quỷ mới thích anh đến muốn chết thì có! (- -)

Lăng Mặc: Cậu chính là quỷ kia.

Cá: Ông công này phúc hắc dễ sợ.

9. Chương 9

“Anh nhớ cái xưởng đó trong thời gian này đang tiến hành đào tạo tay nghề cho nhân viên, buổi tối sẽ không có ai ở trong đó hết, mà là ở bên xưởng phụ cận. Đơn vị của bọn anh có cử thợ đến đó hướng dẫn nên mới biết chuyện này. Lãng Mặc mà có đi tới đó thì cũng không thấy dượng của nó đâu. Chẳng lẽ dì của nó không biết điều này?” Mạc Thanh nhìn Lương Như.

“Đúng là đáng giận mà! Chắc chắn cô ta cố ý muốn ra đòn phủ đầu Lãng Mặc! Cô ta nghĩ con mình chép bài tập của Lãng Mặc là sai rồi, Lãng Mặc thì ăn hiếp con cô ta!” Lương Như lắc đầu “Đúng là trong một cái rừng lớn, chim chóc loại nào cũng có! Lòng dạ thật đúng là rác rưởi!”

Lãng Mặc nhìn đồng hồ, đứng dậy nói “Chú Mạc, dì Lương, không còn sớm nữa, cháu phải về. Ngày mai còn phải đi học nữa...”

“Trở về làm gì? Cứ ngủ lại đây! Sáng sớm ngày mai chú sẽ chở cháu và Tiểu Bắc đến trường!” Sắc mặt của Mạc Thanh cực kỳ khó coi.

Khúc Quân đời nào bỏ qua cơ hội tốt đến gần Lãng Mặc chứ! Hôm nay cậu mới biết được quan hệ giữa cha mẹ Mạc Tiểu Bắc và cha của Lãng Mặc là như thế, đây quả là cái bánh bự rơi từ trên trời xuống mà! Xem ra cậu cách mục tiêu hoàn thành nhiệm vụ không còn xa nữa rồi!

Cậu nhất định phải tận dụng tốt cơ hội này mới được.

Khúc Quân lên khều áo của Lãng Mặc dưới bàn, nhỏ giọng nói “Cậu đừng đi... Cậu mà đi, cha tớ sẽ đánh đòn tớ bị 35 điểm toán mất!”

Lương Như cũng vỗ vai Lãng Mặc “Ở lại đây ngủ đi cháu. Giờ cũng đã mười giờ đêm rồi, về nhà hay ngủ ở đây thì có khác gì đâu! Để dì Lương gọi điện cho dì của cháu, đừng sợ!”

Lúc này sắc mặt của hiệu trưởng Lâm và cô giáo Hoàng ngồi đợi trên sofa càng ngày càng khó coi.

“Đã trễ như vậy rồi, cũng đã hơn mười giờ, tại sao Lãng Mặc còn chưa trở về? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Hiệu trưởng Lâm nhìn Trần Ly.

Trần Ly cười nhẹ rồi nói “Vậy thì để tôi đi gọi điện thoại hỏi thăm dượng của cháu nó thử xem. Có lẽ dượng của cháu nó thấy trời đã muộn nên mới kêu Lãng Mặc ngủ lại trong nhà trọ dành cho nhân viên?”

Trần Ly đứng dậy gọi điện thoại, còn cô giáo Hoàng lại nói nhỏ bên tai Hiệu trưởng Lâm “Chẳng lẽ thằng bé vẫn ở trong phòng ngủ mà chúng ta không có biết? Hay là em ấy bị bệnh nên dì của em ấy mới không cho chúng ta gặp?”

Hiệu trưởng Lâm cũng nhúm mày.

“Tôi nhìn từ đây thì thấy trừ phòng ngủ và cầu thang ra thì chỉ có căn phòng đằng kia nữa thôi, hay là mình đi gõ cửa thử xem?” Cô giáo Hoàng biết Lăng Mặc ở trong phòng nào, nhưng cô không có nói ra, cô muốn hiệu trưởng Lâm tận mắt nhìn thấy phòng ngủ tồi tàn của Lăng Mặc.

“Tôi đi với cô.”

Hiệu trưởng Lâm cũng đứng dậy đi theo cô giáo Hoàng tới căn phòng nhỏ kia.

Ngay tại lúc Trần Ly cầm điện thoại chuẩn bị tốt một màn diễn trò thì cô giáo Hoàng đã mở cửa phòng.

Đập vào mắt hiệu trưởng Lâm là một hàng quần áo phơi trên một sợi dây giăng ngang phòng, trong phòng bốc lên mùi vị ẩm ướt.

Trần Ly quay đầu lại nhìn thì lập tức đi tới “Ồi chào, hai cô giáo, sao lại...”

Trong chớp mắt, sắc mặt của hiệu trưởng Lâm cực kỳ khó coi “Sao cô lại để cho một đứa trẻ ở trong căn phòng như thế này?”

“Ồ... Đây không phải là phòng của Lăng Mặc, mà là nhà kho chứa đồ của nhà chúng tôi. Chẳng phải bây giờ là mùa mưa sao, vì không thể phơi quần áo bên ngoài nên mới phơi tạm ở đây...”

“Nhà kho chứa đồ?” Giọng nói của cô giáo Hoàng cất cao, cô vén quần áo ra đi tới bên cạnh một cái bàn thấp bé “Tại sao sách vở của Lăng Mặc lại ở đây? Tại sao trong ngăn kéo của cái bàn này có vở bài tập của Lăng Mặc?”

“À... Nhà có hai đứa nhỏ, không gian có hơi chật nên Lăng Mặc mới đem đồ qua đây để...” Càng giải thích, trái tim của Trần Ly đập càng nhanh.

“Đúng vậy, ngay cả quần áo của em ấy cũng để ở đây luôn sao?” Cô giáo Hoàng mở một cái tủ nhỏ ra, bên trong đều là quần áo của Lăng Mặc.

“Nếu như ở đây không phải là phòng của Lăng Mặc thì em ấy ở đâu? Có một phòng ngủ dưới tầng trệt và một phòng ngủ ở trên lầu. Phòng trên lầu là của con trai cô, tôi không có thấy hai cái giường, chẳng lẽ Lăng Mặc ngủ chung với cô dưới tầng trệt?” Giọng của cô giáo Hoàng cực kì thấp, có thể nghe cô đang kiềm chế cơn tức giận của mình.

Lúc này, điện thoại bàn ngoài phòng khách kêu lên.

Cô giáo Hoàng vốn lo lắng Lăng Mặc đã trễ thế này rồi mà sao chưa về, vừa nghe điện thoại kêu liền chạy tới “Có thể là thằng bé gọi về!”

Trần Ly cũng lật đật chạy tới muốn bắt điện thoại thì hiệu trưởng Lâm nói “Để tôi bắt máy! Tôi muốn chính tai nghe em ấy nói tại sao trễ như vậy rồi mà còn chưa về nhà!”

Bả vai của Trần Ly run lên, nhưng hiệu trưởng Lâm rất có khí thế áp đảo cầm ống nghe lên, đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của Mạc Thanh.

“A lô, tôi là cha của Mạc Tiểu Bắc, bạn học cùng lớp với Lăng Mặc. Tối nay Lăng Mặc sẽ ngủ ở nhà của chúng tôi! Ngày mai tôi sẽ đích thân đưa cháu nó đi học!”

Hiệu trưởng vừa nghe thấy có tin tức của Lăng Mặc liền lập tức nói “Xin hỏi ngài là phụ huynh của em học sinh nào? Tôi là hiệu trưởng Lâm Uyển, tôi và chủ nhiệm lớp của Lăng Mặc đến thăm nhà em ấy, kết quả là chờ suốt cả buổi tối mà không thấy em ấy trở về. Có thể nói cho tôi biết tình huống cụ thể là như thế nào không?”

Trần Ly đứng một bên hóa ngốc, bây giờ Lăng Mặc đang ở nhà phụ huynh của một học sinh khác?

Mạc Thanh ở đầu dây bên kia vừa nghe người bắt máy xưng là hiệu trưởng, vẻ mặt liền dịu xuống.

“Hiệu trưởng Lâm, thật xin lỗi! Thật xin lỗi, tôi không biết đầu dây bên kia là cô!”

Lương Như đứng bên cạnh liền nín tay áo của Mạc Thanh “Ai vậy?”

“Bên kia là hiệu trưởng đến thăm nhà học sinh, nói là đã đợi Lăng Mặc suốt cả buổi tối...”

Nghe đến đây, Khúc Quân cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân tại sao Lăng Mặc đã bắt kịp chuyến xe cuối trở về nội thành, nhưng lại cầm hộp giữ ấm đi lang thang ngoài đường mà không chịu về nhà.

Chắc chắn y biết hôm nay có giáo viên tới thăm nhà nên mới cố ý để hiệu trưởng Lâm ngồi đợi y trở về!

Hay quá ha! Toàn là giả vờ giả vờ!

Khúc Quân liếc nhìn Lăng Mặc.

Lăng Mặc không nhìn Khúc Quân, chỉ chuyên tâm ăn tô mì sốt trước mặt, bày ra dáng vẻ vô tranh với sự đời.

Lương Như vừa nghe đó là hiệu trưởng liền sáng mắt lên, nói “Anh không có nói rõ đâu, để em nói cho!”

Cô cầm lấy ống nghe của Mạc Thanh rồi nói “Hiệu trưởng Lâm! Thật xin lỗi! Chuyện là như vậy! Chồng

của tôi, Mạc Thanh hôm nay đi công tác trở về, có lẽ là khoảng chín giờ lái xe đi ngang nhà xưởng Đại Hồng, phát hiện thấy một học sinh mặc đồng phục cùng trường với con trai tôi đang đi trên đường, nên hỏi thăm vài câu. Không ngờ đó lại là bạn học chung lớp với con trai tôi. Trời đã trễ rồi, thằng bé lại không bắt kịp chuyến xe cuối mà phải phải đi bộ về nhà. Chồng của tôi cảm thấy không an toàn nên đã không đồng ý, liền cho thằng bé hóa giang! Về đến nội thành, thằng bé cứ đứng tại chỗ không chịu về nhà, chồng tôi liền cảm thấy lạ, hỏi ra mới biết, là vì thằng bé đi đưa bánh bao cho dưỡng làm ở xưởng Đại Hồng, nhưng đêm đó nhà xưởng không hề có ai hết, đều đi đào tạo tay nghề hết rồi, thằng bé không đưa được bánh bao nên không dám về nhà! Chồng tôi thấy như vậy không được ổn, cho nên liền mang thằng bé về nhà luôn. Hiệu trưởng Lâm, cô xem giờ cũng đã muộn rồi, chúng tôi để thằng bé ngủ lại đêm nay, có được không ạ?”

Giọng điệu của Lương Như vừa khách quan vừa tỏ ý tôn trọng hiệu trưởng Lâm.

Chẳng qua lời cô nói... Hình như không đúng sự thật cho lắm?

Rõ ràng là cậu dẫn Lăng Mặc về nhà mà, chứ đâu phải cha của Mạc Tiểu Bắc đâu!

“À, thì ra là vậy! Có thể cho tôi nói chuyện với Lăng Mặc một chút được không?” Hiệu trưởng Lâm vẫn tương đối cẩn thận.

Lương Như gật đầu “Tất nhiên là được ạ! Lăng Mặc, cháu mau tới báo một tiếng bình an với hiệu trưởng Lâm đi!”

Cô quay đầu lại nói thì thấy chồng mình đang ngó mặt ra nhìn mình, Khúc Quân cũng nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt u mê.

Lăng Mặc đặt đĩa xuống, đi tới chỗ điện thoại “Hiệu trưởng Lâm, em là Lăng Mặc. Em xin lỗi vì đã để các cô ở nhà chờ em lâu như vậy... Bây giờ em đang ở nhà của bạn Mạc Tiểu Bắc, học chung lớp với em.”

“Vậy là tốt rồi. Cô và cô giáo Hoàng cũng yên tâm phần nào. Có chuyện gì thì để ngày mai hãy nói, chúc em tối nay ngủ ngon giấc.”

“Cám ơn hiệu trưởng Lâm.”

“Được, vậy cô và chủ nhiệm lớp của em về trước, hôm nay đã muộn rồi, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.” Hiệu trưởng Lâm nói.

Cúp điện thoại, Lăng Mặc vẫn đứng tại chỗ.

Khúc Quân kéo vạt áo của Lương Như “Mẹ— Cha con đi ngang qua nhà xưởng chờ Lăng Mặc về khi nào vậy?”

“Tiểu Như... Đây là nói dối, là tấm gương xấu cho con cái.” Mạc Thanh đẩy nhẹ gọng kính, nghiêm túc nói.

“Anh làm kiến trúc sư riết não bị úng rồi!” Lương Như lấy ngón tay chọt chọt đầu Mạc Thanh “Em nói sai chỗ nào chứ? Chẳng phải cái cô Trần Lỵ kia kêu Lãng Mặc tới nhà xướng đưa bánh bao nhưng không gặp được người, đã thế còn không có xe để về đó sao? Một đứa trẻ đi lang thang một đêm bên ngoài như thế đúng là làm người ta đau lòng mà. Cũng may là là Lãng Mặc thông minh, không nán lại mà trực tiếp về nhà. Nếu mà là thằng Tiểu Bắc ngốc nghếch nhà anh thì chắc chắn sẽ ngồi ở ven đường khóc bù lu bù loa lên rồi, anh nghĩ xem có đúng không!”

“Mẹ... Mẹ...” Khúc Quân kích động lắc lắc cánh tay Lương Như, nghiêm túc nói “Con sẽ không khóc, tuyệt đối sẽ không khóc!”

“Vậy thì con sẽ làm gì? Con biết đường về nhà à?”

“... Dù sao con cũng sẽ không khóc...” Khúc Quân nhấn mạnh nói.

Mạc Thanh suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói “Nói cũng đúng... Nếu như em không nói như vậy thì hiệu trưởng Lâm sẽ không biết Trần Lỵ dụng tâm gây rối Lãng Mặc.”

“Thôi được rồi! Đã gần mười một giờ! Lãng Mặc đi tắm đi, để dì tìm đồ ngủ cho cháu. Cũng cời đồng phục này ra luôn, mới này dì có sờ thử thì thấy bị ẩm, không thể tiếp tục mặc được, khí ẩm mà thấm vào người sẽ bị bệnh! Sau này về già sẽ bị viêm khớp!”

“Dì, bây giờ không giặt kịp đâu.”

“Trong nhà có máy sấy quần áo. Con nít nói nhiều như vậy làm gì? Mau đi ngủ đi, ngủ ít sẽ không cao!”

Lương Như đuổi hai đứa nhỏ lên lầu “Tiểu Bắc, dẫn Lãng Mặc về phòng con đi. Mẹ đi chuẩn bị chăn gối, à hình như có mua một cái chăn mới thì phải? Để đâu rồi ta...”

“Mẹ... Con mới là con ruột của mẹ...” Khúc Quân nhìn Lương Như. Cái chăn của cậu sắp bung chỉ rồi...

“Mẹ biết rồi. Mẹ đây cũng chỉ có đứa con thi toán có 35 điểm mà vẫn ăn uống ngủ khỏe như thường!”

Khúc Quân bày tỏ... $\Sigma(\quad)$.

Mặc dù như vậy, nhưng Khúc Quân cậu vẫn vui vẻ đến mức muốn nhảy cẫng lên.

Ồ dè! Cậu đã có thể ngủ chung với Lãng Mặc rồi! Có thể cùng nhau vui vẻ trò chuyện nhân sinh rồi!

===Hết chương 9===

Tác giả có lời muốn nói: DAY 9.

Khúc Quân: Tui không muốn ngủ chung với anh! (^ ^ #)

Lăng Mặc: Chẳng lẽ cậu xấu hổ vì đã thả bom trong chăn? (~ ^ ^) ~

Khúc Quân: Anh sờ loạn tui! (^ ^ ///)

Lăng Mặc: Chính cậu nói cậu bị muỗi cắn mà, tôi chỉ giúp cậu đập muỗi thôi.

(.)

Khúc Quân: Con muỗi làm gì cắn ở chỗ đó hả! (^)

Lăng Mặc: Chỗ đó là chỗ nào? (_)

Khúc Quân: Chỗ đó... Chính là chỗ đó... o (> <) o

Lăng Mặc: Cậu nói tôi không hiểu. Để tôi xem xem con muỗi rút cuộc cắn ở đâu.

(` ´) »

Khúc Quân: Giời ạ! Đi ra!

10. Chương 10

Khúc Quân không ngừng la ó trong lòng: Anh em tôi ơi! Bây giờ tất cả bất công của anh đều đã qua hết rồi! Mau mau tỉnh lại đi!

Khi hiệu trưởng Lâm và cô giáo Hoàng cũng chuẩn bị đi về, Trần Ly lao thẳng tới cửa tiền bọn họ.

“Hiệu trưởng Lâm, cô giáo Hoàng, đây quả thật là chuyện ngoài ý muốn. Cô nhìn đi, mắt cá chân của tôi bị thương, nên mới đành phải nhờ Lăng Mặc đi đưa giùm bánh bao cho dưỡng... Nhưng không nghĩ tới xe buýt sẽ hết chuyến!”

“Mất cá chân bị thương...” Cô giáo Hoàng cúi đầu nhìn xuống mắt cá chân của Trần Ly “Mới này tôi còn thấy cô đi bộ thật nhanh nhẹn.”

Trần Ly thâm luống cuống trong lòng, bà ta quên giả vờ!

“Tôi thấy cho dù cô có quên thời gian xe buýt chạy hay không, nhưng buổi tối bắt một đứa trẻ đi đến địa phương xa như vậy để đưa đồ, thì rất là không đúng. Chẳng lẽ người lớn ăn bánh bao còn quan trọng hơn cả sự an toàn của một học sinh?”

Hiệu trưởng Lâm lắc đầu, rồi rời khỏi.

Trần Ly trong nhất thời không nghĩ ra được lời giải thích nào cho thỏa đáng, mà hiệu trưởng Lâm trước khi rời đi còn nhìn Trần Ly với ánh mang hàm ý mắt cảnh cáo.

“Vị phụ huynh này, cô đối xử với Lăng Mặc ra sao thì chúng tôi đều rõ trong lòng. Ví dụ như phòng ngủ của Lý Viễn Hàng, nếu cô có tâm mua một cái giường tầng thì hai đứa có thể ở chung với nhau. Nhưng cô lại để Lăng Mặc ở trong cái phòng chứa đồ nhỏ xíu ẩm thấp đó, quần áo cũng phải phơi bên trong. Nếu như tôi nhớ không lầm thì cô với tư cách là người giám hộ của Lăng Mặc thì ở trong đó mới đúng chứ? Mặc dù tôi và cô giáo Hoàng không có quyền xen vào chuyện nhà của cô, nhưng nếu Lăng Mặc có bất kì tổn thương nào, hoặc là quyền lợi của em ấy bị xâm phạm thì chúng tôi sẽ thỉnh cầu bác bỏ quyền giám hộ Lăng Mặc của các người, tôi và cô giáo Hoàng sẽ làm chứng khai hết sự thật cho tòa án.”

Khi hiệu trưởng Lâm nói xong lời này, có một người đàn ông mới tan ca về đi ngang qua, hẩn ngắc đầu nhìn Trần Ly như đang nghĩ gì đó.

Trần Ly nhìn lại thì thâm hô không xong. Người đàn ông này mới dọn tới, chưa có bị bà ta tẩy não.

“Đúng rồi, việc đi họp phụ huynh cho Lăng Mặc thì chúng tôi sẽ nhờ phụ huynh của học sinh khác đi thay. Cô có hai đứa trẻ cần chăm sóc, theo tôi thấy thì cô nên lấy việc chăm sóc sinh hoạt lẫn học tập của Lý Viễn Hàng và Lăng Mặc làm trọng.”

Chờ hiệu trưởng Lâm và cô giáo Hoàng đi rồi, Trần Ly ngồi trên sofa, bỗng nhiên vung tay hất hết khay trà xuống đất.

“Mẹ... Mẹ sao vậy?” Lý Viễn Hàng mở cửa phòng, lo sợ nhìn Trần Ly.

“Mày có biết mày chỉ có chép chút xíu bài tập của Lăng Mặc thôi mà cha mẹ mày bị người ta xỉa xối nhục nhã kia kìa!”

“Không phải chỉ là họp phụ huynh thôi sao...”

“Đó chính là tài nguyên tốt để mở rộng quan hệ xã giao đó đồ ngu! Mẹ mày vất vả lắm mới hỏi thăm được trong lớp mày có một phụ huynh là kiến trúc sư cao cấp! Nếu có thể gặp được người ta thì mẹ mày có thể mượn lý do mẹ mày là trưởng ban phụ huynh cần trao đổi học tập của con em, để từ đó móc nối quan hệ với người ta! Để người ta đề bạt cha mày từ cái xưởng ngoại ô kia về làm trong nội thành luôn!”

Lý Viễn Hàng ngăn người tại chỗ.

Trần Ly dùng sức vò đầu, giờ phút này bà ta rốt cuộc đã hiểu rõ câu nói ‘Nếu Lý Viễn Hàng thích nắm đầm như vậy thì sẽ phải trả giá nhiều hơn cả thế’ là có ý gì!

Mặc dù trường học không thể xen vào chuyện nhà của họ, nhưng có thể nghi ngờ nhân phẩm của Trần Ly, có thể làm bà ta mất tư cách trưởng ban phụ huynh, cũng có thể cắt đứt con đường để bà ta trèo lên phụ huynh có tài nguyên tốt, khiến cho chồng bà ta không thể về được!

Lúc này, Khúc Quân mở cửa phòng dẫn Lăng Mặc vào bên trong thế giới nhỏ của mình.

“Đây chính là phòng của tớ.”

Lăng Mặc chỉ đơn giản liếc nhìn xung quanh, trên bàn học của Khúc Quân để cuốn bài tập đại số đang làm dở, căn phòng không tính là lớn nhưng tuyệt đối không nhỏ, có thể nhìn ra thu nhập của gia đình Mạc Tiểu Bắc cũng kha khá.

“Cậu ngủ bên ngoài hay bên trong?” Khúc Quân vui vẻ nói.

“Sao cũng được.”

“Vậy thì cậu ngủ bên trong đi. Tớ sợ cậu ngủ bên ngoài sẽ té xuống.” Khúc Quân sờ sờ cái bụng núc ních của mình, cậu cũng muốn ngủ chung lắm, nhưng cậu sợ mình không cẩn thận sẽ đá Lăng Mặc xuống giường.

Lăng Mặc đứng bên cạnh bàn học, rũ mắt nhìn bài tập của Khúc Quân. Ánh đèn màu vàng rọi xuống càng làm cho ngũ quan của Lăng Mặc thêm nhu hòa.

“Đây là bài tập của cậu?”

“Ừ? Sao vậy?” Khúc Quân quay đầu hỏi.

“Bài số bốn, viết sai công thức rồi. Bài số năm, phép tính thứ ba đếm ngược từ dưới lên cũng sai luôn.”

“A? Thật hả? Tớ còn tưởng mình làm đúng rồi chứ!” Khúc Quân lại gần nhìn.

“Cậu thật ngốc.”

Giọng nói kia rất nhẹ, mặc dù Lăng Mặc vẫn trưng ra bộ dáng cao lãnh, nhưng không biết tại sao lại làm người ta cảm thấy thân thiện dễ gần hơn trước.

Khúc Quân ngồi xuống bàn, cẩn thận kiểm tra lại “Hình như sai thật... Nếu cậu đã có lòng thì hãy đưa Phật về Tây Thiên... Cậu dạy kèm tớ làm nốt mấy bài còn lại đi... Nếu không tớ bật đèn cả đêm cho cậu khỏi ngủ luôn.”

“Đứng lên.” Lăng Mặc hất cằm.

Khúc Quân lập tức đứng dậy, cung kính nhường chỗ ngồi cho Lăng Mặc. Lăng Mặc lấy một tờ giấy nháp rồi viết.

Lúc này Khúc Quân mới phát hiện ngón tay của Lăng Mặc cũng rất đẹp, còn thon dài nữa, nhưng không giống như loại tinh tế như con gái, mà là ẩn chứa sức mạnh và lực độ.

Lăng Mặc vừa viết vừa suy nghĩ cách giải.

Khác với cách giảng bài của giáo viên, Khúc Quân cảm thấy mình có thể dễ dàng theo kịp hướng suy nghĩ của Lăng Mặc, giống như là kinh mạch được đả thông, đầu óc trở nên thanh tỉnh thông suốt hơn nhiều.

“Hiểu chưa?” Lăng Mặc hỏi.

“Chắc đã hiểu.” Khúc Quân gãi gãi đầu.

Lăng Mặc xé tờ giấy nháp rồi vùi thành một cục quăng vào thùng rác, hoàn toàn không cho Khúc Quân có cơ hội chép lại.

Đồ hẹp hòi... Khúc Quân thầm mắng.

Khúc Quân vừa thầm than phiền vừa sửa lại bài toán đã làm sai.

Khi cậu viết xong dòng kết luận cuối cùng liền thở hắt ra một hơi.

Cậu nghiêng đầu nhìn Lăng Mặc để nhờ y xem coi đã làm đúng chưa, nhưng không ngờ y lại đang chống cằm nhìn Khúc Quân. Khúc Quân có cảm giác hình như Lăng Mặc ngồi bên cạnh này giờ không có động đậy gì, chẳng lẽ người này nhìn cậu suốt từ này đến giờ đó hả?

Lúc này Lăng Mặc mới gật đầu nói “Dọn dẹp sách vở đi.”

Ý là cậu đã làm đúng.

“À này, này giờ cậu nhìn tớ chăm chăm à?” Khúc Quân cười hì hì sấn mặt tới “Tớ biết bây giờ mình rất béo, nhưng tớ có hàng mi dài nha! Nghe nói con trai mi dài đều rất đẹp trai! Tớ mà gây xuống chắc chắn sẽ đẹp bá cháy cho coi!”

“Thần kinh. Bây giờ cậu vẫn còn béo.” Lăng Mặc nghiêng mặt đi.

Lúc này Lương Như cầm đồ ngủ đi vào, đặt lên giường “Lăng Mặc, cháu mặc tạm đồ ngủ hồi nhỏ của Khúc Quân nhé. Chắc là vừa với cháu.”

“Cám ơn dì!”

Lương Như nhìn hai đứa nhỏ ngồi trước bàn học tập, hơn nữa còn rất là chăm chú, nhất thời độ hảo cảm với Lăng Mặc tăng lên vèo vèo.

Lăng Mặc cầm quần áo đi tắm.

Chờ y tắm ra thì thấy Khúc Quân đã làm xong các bài còn lại.

“Cậu tắm xong rồi? Cậu tới xem giúp tớ có làm đúng không?” Khúc Quân tự mình lật từng trang cho Lăng Mặc xem, y chỉ liếc sơ một cái liền đáp “Đi ngủ thôi!”

Khúc Quân đuổi người, đang muốn bò lên giường thì bị Lăng Mặc ngồi ở mép giường đạp lên cái bụng mỡ của mình.

Không biết có phải ảo giác hay không, Khúc Quân cảm thấy Lăng Mặc còn cố ý đạp thêm hai cái.

“Không tắm thì khỏi ngủ với tôi.”

Khúc Quân có chút nghi ngờ, rốt cuộc đây là nhà cậu hay là nhà của y vậy?

“Ày da, cậu cũng đâu phải là con gái, chú trọng đến mấy chuyện này chi!” Khúc Quân muốn bò lên giường thì bị Lăng Mặc giơ chân đạp bụng chặn lại.

“Vậy thì tôi sẽ ngủ dưới sàn.”

“... (^) ”

Khúc Quân cam chịu số phận xoay người vọt vào phòng tắm.

Chờ lúc cậu tắm ra thì thấy Lăng Mặc đã nằm dựa vào tường ngủ rồi.

Một ngày trước, y còn bày ra dáng vẻ người sống chờ lại gần, mà hôm nay y lại cùng ngủ chung giường với cậu.

Vận mệnh đúng là kì diệu.

Khúc Quân nằm xuống, trong yên lặng, cậu có thể nghe tiếng hít thở của Lăng Mặc.

Trong mũi tràn ngập mùi của Lăng Mặc, mặc dù là dùng chung sữa tắm nhưng Khúc Quân lại cảm thấy có gì đó khác biệt.

Cậu không biết Lăng Mặc đã ngủ chưa, theo lẽ thường thì cậu rất dễ ngủ, nhưng bây giờ cậu lại nhìn chăm chăm trần nhà, bên cạnh còn một người đang nằm, không dám xoay trái xoay phải, sợ đè lên người ta... không ngủ được.

“Lăng Mặc... Lăng Mặc, cậu ngủ chưa?” Khúc Quân nhỏ giọng hỏi.

“Ngủ.” Lăng Mặc lạnh lùng nói.

“...Đã ngủ mà còn trả lời tớ...” Khúc Quân bỗng nghĩ tới gì đó, hưng phấn nói “Nói với cậu cái này nè, cái đứa ngồi cùng bàn với tớ đúng là ngốc mà, nó nói người phát minh ra đèn điện là Isaac Newton! Chời má! Rõ ràng là Albert Einstein!”

“Ngu ngốc.” Lăng Mặc lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, rất ngu nha!”

“Tôi nói cậu.”

“A? Tớ sao?” Khúc Quân hoàn toàn không hiểu mô tê gì.

“Là Edison.” Nói xong, Lăng Mặc xoay người đưa lưng đối diện Khúc Quân, ý bảo không muốn nói chuyện thiếu muối với cậu nữa.

Dần dần, buồn ngủ đánh sụp mí mắt của Khúc Quân.

Cậu phát ra tiếng thở đều đều, hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Lăng Mặc xoay mặt vào tường chậm rãi trở người, nhìn đáng vẻ khi ngủ của Khúc Quân.

Khi ánh mắt đã thích ứng với bóng tối, đường nét trên gò má của Khúc Quân cũng dần trở nên rõ ràng.

Y vươn ngón tay tới nhẹ nhàng chọt một cái vào má của cậu, Khúc Quân chép miệng.

Trong mơ hồ, Khúc Quân cảm giác có cái gì đó cứ lướt qua lướt lại trên mí mắt của cậu, rất nhẹ, rất dè dặt, giống như là đang vuốt ve lông mi của Khúc Quân.

Một lần rồi lại một lần...

Không hề biết chán.

Sáng sớm hôm sau, Khúc Quân không có chờ đồng hồ báo thức kêu liên hất hơi tỉnh giấc.

Cậu phát hiện hai phần ba cái chân đã rút xuống đất, còn một phần góc chân đang đắp trên bụng mình,

Khúc Quân từ từ kéo chỗ chăn rơi xuống đất lên, còn muốn tiếp tục ngủ thì chuông báo thức réo ầm ĩ.

Nghe âm thanh sột soạt ở bên cạnh, lúc này Khúc Quân mới nhớ Lăng Mặc đang ngủ bên cạnh mình!

===Hết chương 10===

Tác giả có lời muốn nói: DAY 10.

Khúc Quân: Tại sao anh đập bụng tui! o (> <) o

Lăng Mặc: Đập sướng. (_ _)

Khúc Quân: Tại sao anh cứ nhìn lên tui hoài! o (> <) o

Lăng Mặc: Nhìn sướng. (_ _)

Khúc Quân: Tại sao lúc ngủ anh lại sờ lông mi của tui! o (> <) o

Lăng Mặc: Sờ sướng. (˘ ˘)

Khúc Quân: Nhưng tui không có sướng! (‘ ’)

Lăng Mặc: Vậy để tôi tới dạy cậu làm chuyện sướng. ()

Khúc Quân: Đi ra! Tui muốn rắc muối trừ tà! (° °)

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 12:

Cơm nước xong, Lăng Mặc và Khúc Quân quay về trường học.

Mặc dù Khúc Quân không cần phải phí sức chạy theo Lăng Mặc nhưng y vẫn luôn cách cậu khoảng hai mét.

"Nè, cậu nói xem, cha cậu và cha tớ là anh em của nhau, theo lý thì tớ và cậu cũng là anh em nha. Tại sao cậu lại cách xa tớ vậy?"

"Người cậu toàn mồ hôi, khó ngủi."

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng biểu tình của Lăng Mặc vẫn nhàn nhạt, không có chút ghét bỏ nào.

"...Cậu thật nhiều chuyện. Chê nước miếng của tớ, chê tớ đổ mồ hôi, nặn trái tim thịt cho cậu thì nói chán ghét. Tớ phải nói mẹ tớ mua cho tớ chai xịt Six God!"

"Đó là gì?"

"Lay hồn là tiếng Anh đó, tiếng Trung gọi là nước hoa của sáu vị thần!" Khúc Quân liếc trắng mắt.

Trở lại trường học, Lăng Mặc vừa mới ngồi xuống thì một mẩu giấy nhỏ ném ở trên bàn, mở ra nhìn thì thấy nét chữ là của một bạn nữ: Lý Viễn Hàng ném sách ngữ văn của cậu đi rồi.

Lăng Mặc nhướn mày nhìn mẩu giấy nhỏ kia, lấy cặp sách của mình ra xem thì quả nhiên không thấy sách ngữ văn đâu.

“Sao vậy?” Khúc Quân đi tới hỏi.

“Không có gì.” Lăng Mặc bày ra dáng vẻ không muốn nói gì cả.

“Cậu thiệt là cứng đầu mà.” Khúc Quân lấy mẫu giấy trên bàn của Lăng Mặc lên đọc, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt nói cậu ‘làm càn của Lăng Mặc, dù sao tiểu gia cậu vui vẻ là được rồi.

“Chời má! Cái thằng Lý Viễn Hàng này chắc chắn không có tuổi thơ hạnh phúc rồi, bóng ma sao lại lớn như vậy chứ? Giờ cậu tính sao?”

Giáo viên môn Ngữ Văn của bọn họ là một quý bà bà sắp về hưu, làm người rất nghiêm túc, nhưng cũng có lúc nghiêm khắc quá mức.

Nếu như học sinh nào quên sách ở nhà thì chính là thái độ học tập không đàng hoàng, sẽ bị phạt đứng ở cuối lớp.

Lý Viễn Hàng làm như vậy là muốn nhìn thấy Lăng Mặc bị phạt đứng. Đúng là vừa ấu trĩ vừa tẻ nhạt. Nhưng cậu ta đúng là đang trong độ tuổi đó mà.

“Làm sao giờ?”

“Tôi đã bảo không sao, tôi tự có cách giải quyết.”

“Chẳng phải có người thấy cậu ta ném sách của cậu à? Để tớ đi tìm về cho cậu.”

Edit + Beta: Thủy Ngu
thuyngu.wordpress.com

"Không cần, tôi sẽ khiến Lý Viễn Hàng phải tự mình đi tìm."
Lăng Mặc lãnh đạm nói.

Khúc Quân vốn biết Lăng Mặc là một người thanh cao không màng sự đời, ngờ đâu tên này cũng chứa đầy một bụng xấu.

Nhưng mà cậu đã ngủ chung với Lăng Mặc một đêm rồi, cũng đã bồi dưỡng được chút tình cảm anh em quý giá, cho dù Lăng Mặc có khiếm khuyết ở phương diện nào đó nhưng Khúc Quân cậu sẽ không để ý phải chịu thiệt đâu.

Ngay tại lúc giáo viên ngữ văn bước vào lớp, Khúc Quân liền lấy sách ngữ văn của mình ra rồi nhanh chóng ném lên bàn Lăng Mặc, sau đó vui vẻ trở về chỗ ngồi của mình.

Giáo viên ngữ văn liếc Khúc Quân một cái, sau đó bắt đầu tiết học.

Bà vừa mở miệng nói cả lớp lật sách ra trang 52 thì nhìn thấy trên bàn của Khúc Quân trống trơn.

Quý bà bà ngữ văn liền lập tức không vui "Mạc Tiểu Bắc, sách giáo khoa của em đâu?"

"Em lỡ để quên ở nhà rồi ạ." Khúc Quân trả lời.

Sau đó cậu liền nghe được câu nói kinh điển, đó là "Sao em không lỡ để quên đầu óc của mình ở nhà luôn đi."

Cả lớp cười rộ lên.

Edit + Beta: Thủy Ngu
thuyngu.wordpress.com

Lý Viễn Hàng hung ác trừng Khúc Quân, khẩu hình nói
"Thằng béo chết tiệt thích xỏ mũi vào chuyện người khác!"

Giáo viên ngữ văn trầm giọng nói "Không mang theo sách, ra
cuối lớp đứng đi!"

Khúc Quân không chút do dự liền đứng dậy đi tới cuối lớp.

Cậu không ngờ Lãng Mặc cũng đứng lên đi tới cuối lớp, sóng
vai đứng với Khúc Quân.

Sắc mặt của y nặng nề, khiến người ta không thể biết y đang
nghĩ gì.

Giáo viên ngữ văn đẩy gọng kiếng lộ ra biểu tình kinh ngạc.

"Lãng Mặc, chẳng phải trên bàn em có sách giáo khoa sao?
Có chuyện gì vậy?"

Khúc Quân càng buồn rầu, nhỏ giọng nói "Cậu cứng đầu tới
mức từ chối ý tốt của người khác luôn à... Hai đứa cùng bị
phạt thì có gì vui chứ?"

Sống lưng của Lãng Mặc thẳng tắp, giọng nói của y luôn
khiến người khác sinh ra sự tin tưởng tuyệt đối với y.

"Trên bàn của em là sách của Mạc Tiểu Bắc. Em dạy kèm
cậu ấy môn đại số, cậu ấy chỉ là muốn giúp em thôi."

Giáo viên ngữ văn liếc Khúc Quân "Mạc Tiểu Bắc, có đúng
vậy không?"

Edit + Beta: Thủy Ngư
thuyngu.wordpress.com

Khúc Quân còn chưa mở miệng, Lăng Mặc lại nói tiếp “Trên bìa sách có viết tên của cậu ấy.”

Giáo viên nhìn thử thì đúng là vậy.

Cô nhìn Lăng Mặc nói “Vậy thì sách của em thì sao? Nó đâu rồi?”

Lăng Mặc im lặng hai giây, rồi lên tiếng không to cũng không nhỏ “Sách của em ở chỗ của Lý Viễn Hàng.”

Hầu hết các giáo viên ở trường đều biết chuyện Lý Viễn Hàng không những chép bài của Lăng Mặc mà còn ra tay đánh y.

Giáo viên ngữ văn vừa nghe thì liền cảm thấy Lý Viễn Hàng lại ăn hiếp bạn.

“Tao mới không lấy sách của mày!” Lý Viễn Hàng gân cổ cãi.

“Vậy thì sách trên bàn cậu là của ai?” Lăng Mặc hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên sách trên bàn tao là của tao rồi.” Lý Viễn Hàng hất cằm nói.

Khúc Quân có chút mờ mịt, rốt cuộc Lăng Mặc đang diễn trò gì vậy?

“Của cậu? Sách của cậu mà lại viết tên tôi ở mặt trong à?” Lăng Mặc lạnh lùng hỏi lại.

“Này...” Lý Viễn Hàng trong nhất thời không biết nên nói gì.

Edit + Beta: Thủy Ngư
thuyngu.wordpress.com

Ngoại trừ bìa sách bên ngoài ra, các học sinh khác đều thích viết tên của mình ở mặt trong nữa.

Lý Viễn Hàng đã xé hết những trang sách có viết tên Lãng Mặc, và kí tên cậu ta lên mục lục sách.

“Đây chính là sách của tao. Trong sách cũng có viết tên tao! Nhất định là mày thừa dịp tao không chú ý liền lén viết tên mình vào!”

Lý Viễn Hàng kêu gào hùng hồn như vậy, giáo viên ngữ văn cũng không biết phải làm sao.

Lúc này, Sở Ngung đại diện cho môn tiếng Anh của lớp nghiêng đầu nói “Sách ngữ văn của cậu? Sao tôi lại thấy bên trong toàn là chữ ghi chép của Lãng Mặc vậy? Chữ của cậu xấu như gà bới, từ khi nào viết đẹp như vậy chứ!”

Giáo viên ngữ văn vừa nghe xong liền lật sách ra xem thử, quả nhiên thấy hơn ba mươi trang đầu đều là ghi chép chú giải của Lãng Mặc.

Lãng Mặc không giống như những học sinh khác, giáo viên nói cái gì là ghi hết vào vở rồi cố gắng học toàn bộ, còn ghi chép của y là dựa theo trí nhớ và sự hiểu bài của mình.

“Lý Viễn Hàng, em coi lại chút đi, chẳng lẽ Lãng Mặc học giúp em môn ngữ văn à? Sao trên sách của em toàn là ghi chép của Lãng Mặc vậy?”

Lý Viễn Hàng ngu người tại chỗ, một câu đều không nói được.

Edit + Beta: Thủy Ngu
thuyngu.wordpress.com

"Chòi má... Rốt cuộc mọi chuyện là sao?" Khúc Quân khẽ nghiêng người lại gần Lăng Mặc, nhưng y không tính trả lời.

Còn Lý Viễn Hàng như sắp tan vỡ tới nơi.

"Lý Viễn Hàng, giờ học không mang theo sách giáo khoa thì coi như ngoài ý muốn đi, nhưng em lại dám lấy sách của bạn! Em mau ra cuối lớp đứng cho tôi!"

Quý bà bà bị chọc giận đến nổi phổi.

Bởi vì trước đây, Lý Viễn Hàng nói bắp chân của cậu ta bị vọp bẻ (chuột rút), Trần Ly nghĩ rằng con trai mình nhỏ giò nên đã nấu một tô canh xương, buổi tối bung vào phòng Lý Viễn Hàng, để cậu ta ăn trong phòng.

Ai biết Lý Viễn Hàng hậu đậu cầm không vững tô canh, đúng lúc nước canh vung vãi làm ướt nhẹp sách giáo khoa môn văn.

Lý Viễn Hàng lau chùi một hồi, sách giáo khoa vẫn còn ướt nhẹp và nhăn nhúm lại, cho nên thừa dịp Lăng Mặc đi giặt đồ, cậu ta lén vào phòng y đổi sách của hai đứa.

Sau đó Lăng Mặc biết chuyện liền cầm sách đi tìm Lý Viễn Hàng.

Ai ngờ Trần Ly nghe xong thì diễn trò "Viễn Hàng là em trai con, con nhường nó một chút đi. Hơn nữa con ghi bài đầy đủ, tiện thể cho Viễn Hàng tham khảo. Chờ Viễn Hàng mua sách mới về liền đổi lại cho con."

Sau đó, ờm không có sau đó.

Lý Viễn Hàng không cam lòng chịu phạt, lập tức nói “Thưa cô, lúc trước sách này là của em, nhưng em đã tạm thời đổi sách với Lăng Mặc rồi ạ! Không ngờ nó lại đổi sách của em, đã thế còn không mang sách em tới nữa!”

“Tại sao mà y lại đổi sách với Lăng Mặc?” Trần Kiều không muốn cho Lý Viễn Hàng mặt mũi, liền đâm chọc.

“Bởi vì... Bởi vì...”

Họa có điên mới nói là tại cậu ta không cẩn thận làm bẩn sách của mình rồi mới đổi cho Lăng Mặc!

Lý Viễn Hàng liền dựa theo lời của Trần Ly nói “Bởi vì Lăng Mặc chép bài đầy đủ nên em mới đổi sách để tham khảo chút!”

“Nhưng bây giờ là đang học, tại sao cậu lại không trả sách lại cho Lăng Mặc? Chẳng lẽ cậu muốn viết lung tung loạn xạ trong sách cậu ấy, còn cậu ấy thì phải ghi chép bài đáng hoàng cho cậu?” Cô bé Sở Ngưng này bởi vì thành tích tốt nên luôn có cảm giác ưu việt, không gì có thể ngăn cản nổi.

Hơn nữa Lý Viễn Hàng luôn ở trước mặt cô bé khoác lác không biết ngượng, cái gì mà Lăng Mặc ở nhà bọn họ, cun cút nghe lời mẹ cậu ta ra sao, bị cậu ta hô tới quát lui như thế nào, cô bé đã sớm bất mãn từ lâu rồi.

Lưu Mộng đại biểu cho môn ngữ văn của lớp cũng nói “Sáng nay đi học, em thấy Lăng Mặc có lấy sách giáo khoa ngữ văn ra đọc. Vào giờ nghỉ trưa, Lăng Mặc không xách cặp về nhà, cho nên theo lý thì chắc chắn sách giáo khoa ngữ văn vẫn còn ở trường.”

Lưu Mộng không phải là đang ám chỉ Lý Viễn Hàng trộm sách Lăng Mặc ư?

Khúc Quân hoàn toàn kinh ngạc.

Lăng Mặc là học sinh giỏi, Sở Ngung cũng là học sinh giỏi, Lưu Mộng cũng là học sinh giỏi nốt. Mà uy lực của đoàn học sinh giỏi thì mạnh lắm đó nha.

Giáo viên ngữ văn cầm sách giáo khoa trên bàn Lý Viễn Hàng lên rồi đặt lên bàn Lăng Mặc “Trở về chỗ ngồi đi.”

Sau đó quay đầu chỉ Lý Viễn Hàng “Em mau ra cuối lớp tự mình hối lỗi đi! Ngày mai nghiêm chỉnh mang sách giáo khoa của mình đến lớp cho tôi! Sau này mà còn giở ba cái trò xấu xa này nữa thì khỏi đến trường!”

Lý Viễn Hàng đỏ hoe hai mắt, nước mắt như muốn rớt xuống, vẻ mặt viết đầy ‘Giáo viên vu oan tôi, cả lớp đều vu oan tôi!’.

Khi Lý Viễn Hàng đứng bên cạnh Khúc Quân, Khúc Quân liền cảm thấy sáng khoái trong lòng, lại tiếp tục bắn pháo bông.

Lúc này giáo viên môn văn ngẩng đầu lên nhìn Khúc Quân.

Edit + Beta: Thủy Ngư
thuyngu.wordpress.com

Khúc Quân lập tức hơi kích động.

Cô ơi mau kêu em về chỗ ngồi đi! Em có mang sách giáo khoa mà!

Ai ngờ quý bà bà lại quăng cho một câu “Mạc Tiểu Bắc, mặc dù em có đem sách theo, em đưa sách cho Lăng Mặc cũng vì tình bạn, nhưng đây lại là hành động lừa dối giáo viên, phạt em đứng cuối lớp nửa tiết.”

☹ω☹!

Đáy lòng của Khúc Quân tan vỡ.

Quý bà bà bắt cậu đứng cuối lớp nửa tiết nhưng hai cẳng chân cậu sắp không chịu nổi nữa rồi!

Nửa tiết sau trở về chỗ ngồi, Khúc Quân lại phát ra tiếng thở dài, dù sao Lý Viễn Hàng còn thảm hơn cả cậu nữa mà.

==Hết chương 13==

Edit + Beta: Thủy Ngư
thuyngu.wordpress.com

Tác giả có lời muốn nói: DAY 13.

Khúc Quân: Anh thật xấu xa ! Không nói thật với tui gì cả!

≧ △ ≦

Lăng Mặc: Nếu tôi nói thật thì cậu sẽ sinh ra lòng thương hại với Lý Viễn Hàng, sẽ không còn đối xử tốt với tôi nữa.

ˊ (ˋ ε ˋ) ˋ

Khúc Quân: Giường tui cho anh một nửa! Đồ ăn cho anh một nửa! Cha mẹ tui cũng sắp thành của anh lun rồi! Còn chưa đủ? (ˋ ˋ ˋ)

Lăng Mặc: Chỉ cần cậu tặng chính cậu cho tôi là đủ rồi.

○ (n _ n) ○

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sao-anh-lai-thich-toi>